

RARIFEITEN

MEGACOOLE DIERENVERHALEN

Guy Didelez & Frank Pollet

Je bent een kalf
als je dit niet leest!

Monteau

RARIFEITEN

MEGACOOLE DIERENVERHALEN

Guy Didelez & Frank Pollet

Je bent een kalf
als je dit niet leest !

Manteau

Guy Didelez & Frank Pollet

Megacoole dierenverhalen

2010

Over de oude lievelingskrokodil van ‘koning Arthur’, over het paard dat elke dag zijn pintje gaat pakken in het café of het verhaal van een geit die in de gevangenis belandt. Het zijn maar enige voorbeelden uit de verzameling megacoole dierenverhalen van Guy Didelez en Frank Pollet. Voor dit eerste boek in de reeks sprokkelde het duo allerlei vrolijke, bijzondere en spannende verhalen over dieren.

NBD | Biblion recensie

Van een vleermuis in een beha en een alcohol drinkende spitsmuis tot groengekleurde honden op verschillende plekken in de wereld; van een orka die walvisvaarders helpt en een hond die auto rijdt tot een jonge krokodil die voor paniek zorgt in een vliegtuig. In dit boek zijn 56 korte, schijnbaar waargebeurde verhalen opgenomen met dieren in de hoofdrol; urban legends, eigenlijk, ook het overbekende monster van Loch Ness komt voorbij. In een vlotte stijl,

waarbij de lezer vaak aangesproken wordt, rijgen de auteurs de ene anekdote aan de andere; interessant en grappig, maar soms ook flauw of een beetje saai, zonder echter clou. In dit handzame boekje zijn geen illustraties opgenomen. Beide auteurs schreven samen al eerder een vergelijkbaar boek, namelijk 'Man eet hond en andere bizarre dierenverhalen' en hebben ieder apart al een behoorlijk oeuvre kinder- en jeugdboeken op hun naam staan. Met deze uitgave starten ze een nieuwe reeks verhalenbundels waarvan de tweede achterin al wordt aangekondigd. Eigenlijk zijn deze verhalen voor iedereen leuk die van het genre houdt. Vanaf ca. 12 jaar

Gelukkige verjaardag?

In mei 2009 kwamen ze bij ons wonen. Ze waren toen net geen jaar jong. We hadden ze gekocht van een man met een cowboyhoed die voor de twee niet veel geld vroeg. Hij wilde ze alleen maar verkopen aan mensen die er goed voor zouden zorgen.

Dat wilden wij best doen. En dus bracht de cowboyhoed de twee op 5 mei naar ons. Alsof we kinderen verwachtten hadden we lang nagedacht over de namen. Victor en Henri moesten ze heten. Toen ze de eerste dag helemaal achteraan in onze achtertuin wat schichtig bij elkaar gingen staan, vertelden we ze voorzichtig dat ze voortaan een naam hadden. Victor en Henri keken ons aan zoals alleen ezels dat kunnen en graasden verder.

We hadden veel gelezen over ezels: hoe je ze moet behandelen, wat je ze te eten moet geven, voor welk soort stal ze een voorkeur hebben. We hadden voor alles gezorgd, onze hengstjes mochten niets tekortkomen.

Victor en Henri bleken twee blijde kereltjes te zijn die vrolijk ronddartelden in onze achtertuin, die we de maanden

voordien tot weide omgetoverd hadden. Ze graasden dat het een aard had en produceerden elke dag twee emmers verse stront.

Het leven was goed op de boerderij. Al vertoonde Victor soms duidelijk hengstengedrag. Hij hield zijn vriend Henri weleens voor een wijfje, wat Henri dan weer niet echt kon appreciëren. Helena, de dierenarts, vond het dan ook beter dat Victor en Henri voor hun en onze rust zouden worden gecastreerd.

(Voor degenen die niet weten wat castreren is, volgt hier enige uitleg. Gevoelige lezers zoeken nu het best naar het volgende haakje, zodat ze deze harde informatie niet tot zich hoeven te nemen...Castreren is immers het verwijderen van de teelballen. Natuurlijk gebeurt dit operatief, en wel onder algehele verdoving, zodat de dieren in kwestie er eigenlijk nauwelijks iets van merken. Wanneer de attributen verwijderd zijn, houdt na enkele maanden het hengstengedrag op. De mannetjes verliezen hun zin om te paren en blijven voor de rest van hun leven heel erg rustig.)

Aangezien de operatie onder volledige narcose moest gebeuren, mochten de dieren de nacht voordien niets eten. Dat was een probleem. Victor en Henri hebben immers een schuilstal die open is en waar ze vrijelijk in en uit kunnen. Ze kunnen dus ook 's-nachts grazen als ze daar zin in hebben.

Maar Helena had een oplossing: "Zondagavond om negen

uur kom ik ze ophalen en sluit ik ze een nacht bij mij op in een paardenbox.” Het leek ons een prima idee.

Die zondagavond kwam Helena met de glimlach de ezels ophalen. Die glimlach werd iets minder breed toen ze merkte dat de jongens daar helemaal geen zin in hadden. Toen Victor en Henri de ‘grens’ van hun weide, hun territorium, hadden bereikt, hielden ze hun voorpoten stokstijf en weigerden ook nog maar één stap te zetten. Wat we ook probeerden, de jongens bleven halsstarrig staan. De glimlach had bij Helena plaatsgemaakt voor vertwijfeling. Wat nu?

Er zat niets anders op dan Victor en Henri op te sluiten in hun schuilstal en er met elektrische weidelinten voor te zorgen dat ze die nacht geen enkel sprietje gras zouden eten. Dat lukte.

De volgende ochtend werden Victor en Henri in onze achtertuin, op de weide, één voor één netjes verdoofd en gecastreerd. (Voor de slechte verstaander: werden hun balletjes er afgesneden...) Toen ze weer bij bewustzijn kwamen, waggelden ze even rond, alsof ze stomdronken waren, en begonnen dan meteen weer te grazen.

Victor en Henri waren gecastreerd. Een gecastreerde ezel noemt men een oen, of een kluns. Wij noemen hen gewoon Victor en Henri.

Vlak na de operatie ontdekten we tot onze grote ontsteltenis dat Henri uitgerekend de dag van de castratie voor

het eerst in zijn leven jarig was geweest.

We hebben ons onmiddellijk uitvoerig bij hem verontschuldigd en hem toch nog, met terugwerkende kracht, een gelukkige verjaardag gewenst...

Sjoeke

Als je iemand doodgraag ziet, dan geef je die wel eens een koosnaampje. Keuze te over: je kunt het op ‘schatje’ of ‘bolleke’ houden, maar je kunt ook de originele toer opgaan: ‘mijn koekeloerepoezewoefke’, ‘mijn mirabelleke’, ‘mijn kakkewietje’. Of je kunt heel simpel voor het volkse ‘sjoeke’ kiezen.

Dat laatste deed Nathalie Tys, een jonge vrouw die in het Antwerpse Schipperskwartier woonde. Haar papegaai heette Sjoeke, zo simpel was dat.

Maar Sjoeke was niet altijd zo’n sjoeke. Het was een zeer eigenzinnig dier. Hoewel Sjoeke van Nathalie altijd los in haar appartement mocht vliegen – kwestie van de vleugeltjes op tijd en stond eens uit te slaan – was het beest daar niet tevreden mee. Misschien vloog er buiten hier of daar wel een andere papegaai die Sjoeke als zijn sjoeke kon beschouwen?

En dus was Sjoeke voortdurend op zoek naar ontsnappingsroutes. Tot tweemaal toe was wegvliegen al gelukt: een keer uit Nathalies caravan in Westerlo en een keer uit haar appartement. Gelukkig had Nathalie haar geliefde

roodstaartpapegaai elke keer opnieuw kunnen vangen.

Maar op 22 april 2009 was het weer zover! Een openstaand klapraam was voor Sjoeke genoeg om op avontuur te trekken.

Ontgoocheling bij Nathalie natuurlijk toen ze vaststelde dat haar papegaai er weer vandoor was. Ze moest en ze zou hem terugvinden! Van geen kleintje vervaard, klauterde Nathalie samen met een vriend op het platte dak van haar appartement. Vandaar had ze een prima uitzicht over de hele buurt. Om haar kansen om Sjoeke terug te vinden te vergroten, had ze een kleine theaterverrekijker meegenomen.

Mooi niks, hoor! De theaterverrekijker had duidelijk zijn beste tijd gehad! Als ze haar lievelingsdier daarmee in het vizier moest krijgen...In het vizier!?

Er schoot Nathalie iets anders door het hoofd! Zij had ook nog een loodjesgeweer. Dat ding had een vizier dat veel beter werkte dan die stomme verrekijker waar je haast niks door kon zien!

In geen tijd was het meisje terug in haar appartement en met de luchtkarabijn in haar hand klom ze weer op het dak. Ze zette het geweer tegen haar schouder terwijl ze turend door het vizier het hele Schipperskwartier afspeurde.

Sjoeke, Sjoeke, kom nu terug bij moeke.

Maar toen Nathalie met haar geweer op het dak stond rond te draaien, werd ze opgemerkt door een bediende van de werkgeversorganisatie CEPA, die wat verder aan de

Brouwersvliet gevestigd was.

Zeg nu zelf: wat doe je als je iemand met een geweer de buurt ziet afspeuren? Dan slik je even, je denkt: oei, terroristen op m'n dak, en je belt prompt de politie! Dat deed die bediende dus ook en zo kreeg de Antwerpse politie al snel een telefoontje met de mededeling dat er twee gekken met een geweer over de daken liepen.

De rest van het verhaal laat zich raden. De politie rukte uit en Nathalie en haar vriend mochten in geuren en kleuren uitleggen wat ze met dat geweer op het dak liepen te doen!

Toen bleek dat het om een ongelukkig misverstand ging en dat je zelfs geen vergunning nodig had voor dit type van luchtkarabijn, konden de agenten er eens hartelijk om lachen. Twee uur later brachten ze Sjoeke met de combi weer naar huis. Nathalie ging helemaal uit haar dak, maar de politiemannen vonden het minder grappig. Sjoeke had niet alleen één van de agenten in zijn hand gebeten, hij had ook de hele combi ondergesch...(Enfin, maak het rijm maar zelf af.)

Overvolle beha

De negentienjarige Abbie Hawkins heeft maatje 34FF. Dat wil niet zeggen dat ze kleine voetjes heeft. Nee, het is Abbies cupmaat. Volgens de Britse standaard. De Europese maten zouden over een 75FF spreken. Abbie heeft wat je noemt een volle boezem. Zeg maar bijna overvol. Deze Britse jongedame is receptioniste in het Holiday Inn bij Norwich International Airport.

Op een mooie ochtend in 2008 was Abbie in zeven haasten naar haar werk vertrokken. De avond voordien had ze op een feestje een paar pilsjes gedronken, waardoor wakker worden geen makkelijke opdracht was. Snel-snel had ze haar kleren aangetrokken en haar gsm in haar borstzakje gemoffeld, waarna ze als de wiedeweerga naar haar werk was vertrokken.

Onderweg op de fiets voelde ze een trilling ter hoogte van haar borstzakje. Omdat het druk verkeer was, besloot ze het gesprek niet aan te nemen en later te kijken wie haar had gebeld.

Toen ze op haar werk arriveerde, was het daar een drukte

van belang, zodat Abbie niet meer aan haar telefoon dacht.

Rond lunchtijd voelde Abbie weer een trilling op de plek waar haar gsm zich bevond. Ditmaal had ze wel de tijd om te kijken wie haar belde. Vreemd genoeg was er niemand aan de lijn, maar de trillingen bleven doorgaan. Abbie trachtte de gewaarwording te lokaliseren. Het gevoel situeerde zich ter hoogte van haar beha. Ze ging op onderzoek uit. In haar beha.

Toen gilde ze het uit. Een aantal collega's holden in de richting van de jongedame, die in alle staten was. Want tot haar grote schrik had ze uit haar ondergoed...een kleine vleermuis gehaald! Ze vond het een bijzonder griezelige gedachte dat ze de hele voormiddag had rondgelopen met een vleermuisje in haar beha.

“Ik was geschokt, maar kreeg eigenlijk vrijwel meteen medelijden met het diertje,” vertelde Abbie aan een journalist van de krant Daily Mail. “Het vleermuisje zat er zo lekker knus en ik voelde me eigenlijk schuldig dat ik het nogal brutaal uit zijn comfortabele schuilplaats had weggerukt.”

Naderhand vond Abbie het vreemd dat ze niets had gemerkt toen ze de beha die ochtend uit de lade had genomen en had aangetrokken. De dag voordien had ze hem gewassen en te drogen gehangen. Toen moet het diertje erin gevlogen zijn. Het had in Abbies ruime beha een comfortabele schuilplaats gevonden en was netjes blijven

zitten toen de jongedame het kledingstuk in de lade had gestopt. Vleermuizen zoeken immers donkere, veilige plekken op.

Toen ook het diertje van de eerste schrik bekomen was, nam Abbies baas het in zijn handen en gaf het buiten zijn vrijheid terug. Al had Abbie er spijt van: “Ik had eraan moeten denken het te houden...”

Maar dan wellicht niet in haar beha...

De beûnaap

Misschien heb je ooit wel eens een stripverhaal over de Rode Ridder gelezen? Als dat zo is moet je allicht toegeven dat Karel Biddeloo, de tekenaar die destijds met de reeks startte en jammer genoeg veel te vroeg overleed, bijzonder veel fantasie had. Dat was trouwens een familietrekje. Ook zijn broer Dirk, die al verscheidene boeken publiceerde, heeft een bijzonder rijke verbeelding. En als ze samen waren, was niemand veilig voor hun humor. Zo vertelt Dirk in zijn biografie *De muziekdoos* een zeer merkwaardig dierenverhaal...

Op een dag verscheen er in een advertentieblad een bizar artikel:

Kopen? Beûnaap. Zittend een meter vijfenzestig, staand een meter vijfentachtig. Half tam en zeer sterk. Stevige kooi vereist.

En daarachter volgden dan het telefoonnummer en het

tijdstip waarop men kon telefoneren ('s-avonds tussen 19 en 20 uur).

Het spreekt voor zich zelf dat er nogal wat mensen benieuwd waren naar zo'n Beûnaap, waarvan ze ongetwijfeld nog nooit eerder gehoord hadden. Elke avond om 19 uur zaten Dirk en Karel dan ook op post. Ze hadden vooraf een bandopname gemaakt waarop Karel luidkeels en met zware stem als een losgeslagen aap tekeering, terwijl Dirk geweldige trappen gaf tegen het metalen bureau op zijn kamer. Mits enig montagewerk waren ze erin geslaagd die geluiden nog zwaarder te laten klinken. Het eindresultaat was een vreselijk gedonder gecombineerd met een voorhistorisch geloei. Hierbij vergeleken waren de kreten van King Kong echt een lachertje!

En jawel...Al snel kregen de broers een boel reacties. Terwijl Karel de bandopnemer inschakelde en aldus voor 'dreigende aapgeluiden' op de achtergrond zorgde, nam Dirk de telefoon op...

Één van de eerste bellers vond het allemaal wat ongeloofwaardig. "Zittend een meter vijfenzestig en staand een meter vijftientig...Hoe kan dat nu?" Maar Dirk had natuurlijk meteen een antwoord klaar: "Hij heeft kromme pootjes, meneer."

Een andere geïnteresseerde deed zich voor als een echte kenner. "Een beunhaas ken ik, maar van een beunaap heb ik

nog nooit gehoord! U houdt mij voor de aap!” Op zulke momenten is het natuurlijk belangrijk om voet bij stuk te houden. “Natuurlijk, meneer, u hebt gelijk. Een beunaap bestaat niet. Dit is een Beûnaap. Van de Beûneilanden, niet ver van Madagascar!” En ondertussen deed Dirk teken de bandopname op de achtergrond een beetje luider te zetten. Het kwam zo overtuigend over dat zelfs deze ‘kenner’, die het hele zaakje ongetwijfeld eens snel wilde ontmaskeren, aarzelend van mening veranderde. “Ah ja, jaja de Beûneilanden. Natuurlijk...Dat ik daar niet aan gedacht heb...” En dan werd het natuurlijk gieren, zodra de hoorn weer op de haak lag, want ook de Beûneilanden bestonden, net als hun aapachtige bewoner, alleen in de fantasie van de broers Biddeloo.

Nog een leuke anekdote. Een dame aan de telefoon. Tijdens het gesprek merkt ze ongerust op: “Ik...Ik hoor hem, denk ik.” Dan komt het er natuurlijk op aan geen krimp te geven en te doen alsof het om de gewoonste zaak van de wereld gaat. “Klopt, hoor. Het is bijna etenstijd. Dan wordt hij altijd wat onrustig.” Het telefoongesprek was die avond heel snel afgelopen. “Ja. Jaja. In orde. Dank u.” Hoewel de vrouw zich kranig probeerde te houden, kon ze toch een angstige trilling in haar stem niet verbergen...

Eén vrouw was zo vasthoudend dat ze zich niet liet afschrikken door de King Kong-geluiden op de achtergrond.

“Ik zou hem willen zien. Wanneer kan ik eens langskomen?” Maar de broers hadden op voorhand dit onwaarschijnlijke scenario al besproken. Karel zette de volumeknop nu helemaal open en boven het verschrikkelijke gehuil uit loeide zijn broer: “Pas op! Die kooi is niet op slot. Ik had het je nog gezegd. HIJ BREEKT LOS!” De bandopnemer gaf alles wat hij kon. Het paniekerige gekrijs van Dirk versmolt met het gedaver en geschreeuw van het ondiep. Er was geen sprake meer van de conversatie met de dame nog op gang te houden en de verbinding werd verbroken.

Maar aan alle spelletjes komt een eind. Ook aan het spelletje van de broers Biddeloo, die op dat ogenblik hun apenjaren eigenlijk al voorbij moesten zijn. Hun moeder werd het dagelijkse gebrul en gekrijs tussen 19 en 20 uur zo beu, dat ze op een avond besloot zelf de telefoon op te nemen.

“Pardon, mevrouw, bent u de eigenares van die aap?”

“Nee, meneer. Ik heb niet één aap, ik heb twee apen in huis.”

Hoorn op de haak en einde van het verhaal.

Er zit een paard aan de toog!

“Er staat een paard in de gang!” zong André van Duin jaren geleden al. Maar in de Alexandra Hotel Bar in Jarrow, een plaatsje in het noordoosten van Engeland, ging men nog een stukje verder dan in de gekende carnavalshit. Daar stond immers geen paard in de gang, maar zat er dagelijks één aan de toog.

Peggy, een twaalfjarige merrie, kwam er samen met haar eigenaar Peter Dolan elke dag een pintje drinken. Zoals het een hongerige cafébezoekster past, at ze er vaak ook nog een zakje chips bij.

Hoe dat zo gekomen was? Op een dag, jaren geleden, was Peggy haar baasje gewoon achternagelopen. Dat leek haar ongetwijfeld veel leuker dan op haar dooie eentje in de weide te moeten staan. Haar baas gaf haar doodgemoedereerd een pintje, en jawel...Peggy lustte het nog ook!

Na dat eerste succesvolle bezoek volgde Peggy haar baasje elke dag naar de kroeg. Op de duur vonden de vaste klanten het zo gewoon dat niemand er nog van opkeek. Iedereen

beschouwde haar gewoon als één van de stamgasten. Het beest was trouwens heel voorkomend. Als er eens een grapje over haar gemaakt werd, voelde ze zich nooit op de te...euh, hoeven getrapt, ze hoefde niet per se het laatste woord te hebben, maakte geen heibel en was nooit dronken. Voor Jackie Gray, de uitbaatster van de pub, was Peggy dus eigenlijk de ideale stamgast.

Toch mocht Peggy op een dag de kroeg niet meer in. Reden? De inrichting werd vernieuwd en er kwam een nieuw tapijt.

“Ik vond het ook jammer dat ik haar aan de deur moest zetten,” treurt Jackie. “Ze is waarschijnlijk schoner dan sommige van mijn vaste klanten, maar die hoefafdrukken blijven nu eenmaal in het tapijt staan.”

En nu moet Peggy dus buiten wachten. Met intrieste ogen staart ze door het venster en ziet hoe haar vroegere drinkebroers het ene pintje na het andere naar binnen gieten. Discriminatie, natuurlijk. Maar ja, waar kun je als paard met zo’n klacht terecht?

Hond in café

Misschien heeft Peggy, de merrie die jarenlang in een Engelse pub haar biertje ging drinken, Wilco, een vijfjarige hond uit Cromwell in Nieuw-Zeeland, wel inspiratie bezorgd? Toen zijn baasje uit de wagen stapte om snel in de winkel een paar blikjes bier te kopen, ging Wilco hem prompt achterna. Niet zó speciaal, zul je misschien denken, maar het verhaal wordt al heel wat sterker als je weet dat Wilco zijn baasje niet vrolijk kwispelstaartend achternarende. Nee, hij ging hem met wagen en al achterna, zomaar een café in de buurt binnen.

Dat was natuurlijk alleen mogelijk omdat Wilco's baasje de motor van zijn auto - een zware Australische pick-up - had laten draaien. Wilco vond het zo eenzaam zonder zijn baasje dat hij er een beetje wanhopig van werd. Hij begon onrustig heen en weer te springen, van de passagiersstoel op die van de chauffeur en dan weer terug. Tot hij per ongeluk de pook van de automatische versnellingsbak raakte. Die sprong in de Drive, en jawel hoor...de wagen hobbelde er met een gezapige snelheid over een afstand van zo'n vijftien meter

vandoor.

Toen kwam hij onzacht in aanraking met de deur van café The Fusee Rouge, dat even verderop lag. De klanten schrokken zich een hoedje en haastten zich samen met de bazin naar buiten. Daar zagen ze tot hun stomme verbazing een auto met enkel een hond achter het stuur. Intussen kwam het baasje ook aangelopen. Hij was opgeschrikt door een vrouw die de winkel was binnengelopen en nogal laconiek gevraagd had: “Weet u dat uw hond zojuist het café is binnengereden?”

Omdat de deur flink beschadigd was door de zware wagen, werd de politie erbij geroepen. John Chambers, die het klusje mocht klaren, verklaarde in zijn dertigjarige carrière nooit iets gekkers te hebben meegemaakt. De hond mocht vrijuit gaan, maar zijn baasje kreeg een ernstige vermaning. Hij moest beloven nooit nog zijn voertuig met draaiende motor achter te laten.

De cafébazin, die hoe dan ook met de brokken bleef zitten, probeerde het hele verhaal maar van de zonnige kant te zien. Zij verkoopt nu een ‘broodje Wilco’. Dat zal ongetwijfeld nog wel een poosje in trek blijven, want in Cromwell spreekt iedereen vast nog jaren over deze merkwaardige gebeurtenis...

Een onverwachte lifter

Een Australische dame reed met zowat 100 kilometer per uur over de autoweg. Een automobilist die uit de tegenovergestelde richting kwam aangereden, knipperde met zijn lichten, maar de vrouw sloeg er geen acht op. Toen echter meer en meer tegenliggers hetzelfde deden, besloot ze toch eens te stoppen en te kijken of er niets loos was met haar auto.

Toen ze de neus van haar wagen bekeek, was ze helemaal van slag. Er zat een dier met één poot en zijn kop vast in het rooster boven de bumper. Het bleek een koala te zijn. De arme stakkerd was tegen de rijdende auto gesmakt. De rit moet zo'n twaalf vreselijke kilometers geduurd hebben.

Tot grote verbazing van de automobiliste bewoog haar onverwachte lifter nog. De dame belde meteen Caboolture Koala Care and Rescue Group, de nabijgelegen koalaopvang. De huiverleners waren snel ter plekke, maar vreesden aanvankelijk dat het dier zo goed als onthoofd was.

Uiteindelijk werd de achtjarige koala met scharen losgeknipt uit het rooster en belandde hij in het Wildlife-

ziekenhuis in Queensland, het dierenziekenhuis dat werd opgericht door wijlen krokodillenjager Steve Irwin. Het dier, dat de naam Ely 'Lucky' Grills kreeg - naar een Australische televisieacteur - bleek zo goed als ongedeerd. De dokters dienden hem wel pijnstillers toe, want ze veronderstelden dat Lucky toch wat hoofdpijn had overgehouden aan zijn ongeluk.

Het diertje moest anderhalve maand in het ziekenhuis blijven. Niet vanwege het ongeluk, maar om behandeld te worden voor een geslachtsziekte!

Giftige dieren

Je hebt mensen die wel eens giftig uit de hoek kunnen komen, maar hun venijn is nog niets in vergelijking met dat van sommige dieren.

Zo is er bijvoorbeeld de pijlgifkikker, een kleine kikker die nooit groter dan vijf centimeter wordt en die diep in de regenwouden van Zuid- en Midden-Amerika leeft. In zijn huid zit een dodelijk gif. Er bestaan tientallen soorten pijlgifkikkers. Ze zijn meestal heel fel gekleurd, zodat een aanvaller meteen gewaarschuwd is: pas op, eet me niet op! Ik ben giftig!

De dodelijkste van al die kikkertjes is de gouden kikker. Hoewel hij maar een duim groot is, heeft hij genoeg gif in zijn lijfje om 20.000 muizen te doden. Gelukkig heeft een gifkikker zo'n vieze smaak dat een vogel die er een wil opeten hem meestal meteen weer uitspuwt. Zo wordt die vogel, zonder het te beseffen, van een vreselijke dood gered.

Zuid-Amerikaanse indianen weten natuurlijk ook dat het gif van die kikkers zeer dodelijk is. Als zij op jacht gaan, dopen ze hun pijlen in het kikkergif. Als een dier door een

gifpijl is geraakt, hoeven de jagers het alleen nog te volgen tot het ergens in de jungle ineenzakt en sterft.

Maar hoe gruwelijk het gif ook zijn werk doet, toch zijn de kikkers onderling best lief en zorgzaam voor elkaar. Het gaat er zelfs heel huiselijk aan toe in de pijlgifkikkerse wereld. Omdat het wijfje haar eitjes niet in een vijver maar op een blad legt, draagt papa kikker zijn nakomelingen zodra ze uit het ei komen één na één op zijn rug naar de veilige poel. Best een leuk gezicht, hoor!

Naast gifkikkers zijn er nog heel wat andere giftige dieren. De Afrikaanse pofadder bijvoorbeeld. Vaak ligt die urenlang bewegingloos te soezen in het zand. Maar als er een prooi passeert, slaat hij bliksemsnel toe. Als je ooit door zo'n slang gebeten wordt en geen afschuwelijke dood wilt sterven, ga je maar beter zo snel mogelijk op zoek naar tegengif. Dat krijg je door slangen te 'melken'. Je neemt het beest achter de kop (makkelijker gezegd dan gedaan) en duwt het tegen een potje waarover wat nephuid gespannen is. Zodra de slang begint te bijten, komt het gif in het potje terecht, waarna er een tegengif gemaakt kan worden.

Wist je trouwens dat Romeinse admiraals soms potten vol levende gifslangen mee aan boord namen? Die gooiden ze in de schepen van hun vijanden. Gezellig was anders...

Naast slangen en gifkikkers behoren ook schorpioenen en sommige spinnensoorten tot de te mijden dieren. Maar

onder water leeft een vis die zo mogelijk nog gevaarlijker is: de zogenaamde kogelvis. Als je met zijn gif in contact komt, wordt je zenuwstelsel aangetast. Je kunt niet meer bewegen of ademen en sterft binnen het half-uur.

Toch ziet die kogelvis er helemaal niet gevaarlijk uit. Hij dobbert rustig rond in ondiep water en laat zich makkelijk vangen. Bij gevaar scheidt hij ook geen gif af. Nee, hij zuigt dan water naar binnen en blaast zich op als een ballon. Vandaar het woord kogelvis: de vis wordt inderdaad zo rond als een kogel.

Echt gevaarlijk wordt het pas wanneer je de fugu - zo noemen Japanners deze vis - wilt eten. Het vergif zit immers in het bloed en in sommige organen, zoals de lever. Maar hoe gevaarlijk het ook is, Japanners vinden kogelvissen een echte lekkernij. Ze laten de vissen bereiden door speciaal opgeleide koks die erin geoefend zijn de giftige delen te verwijderen. Maar niet alle koks zijn blijkbaar even bekwaam...Elk jaar opnieuw sterven er in Japan mensen aan een fugu-vergiftiging.

Ook voor de rest gaat het er onder water niet altijd even vredig aan toe. Zo lijken de stekels van de sierlijke schorpioenvis wel op injectienaalden. In het midden van elke naald zit een buisje met gif, voorzien van een heel scherpe punt. En wat nog gevaarlijker is: ook na zijn dood kan deze vis nog gif spuiten. Als je ooit zo'n vis op je bord gepresenteerd krijgt, kun je er dus maar beter voor zorgen dat alle stekels

vakkundig verwijderd werden.

Nog gevaarlijker is de Australische steenvis. Hij ligt in het zand en ziet eruit als een steen, maar als je erop zou trappen, zou je het verschil wel merken. Pas trouwens ook maar op voor de zeeanemoon! Die mag dan wel op een lieflijke onderwaterbloem lijken, in werkelijkheid is het een wreedaardig dier dat alleen maar bestaat uit een buik, een bek en een boel giftige tentakels die een beetje op blaadjes lijken. Met die tentakels verlamt de anemoon de vissen die te dicht bij haar passeren en brengt ze vervolgens naar haar reusachtige bek.

Toch heeft zelfs die gevaarlijke anemoon een vriendje: het anemoonvisje. (Hoe zou het anders kunnen heten?) Dat visje heeft geen last van het gif. De twee dieren kunnen perfect samenwerken. De vis houdt de anemoon schoon en de anemoon beschermt de vis tegen andere vijanden met haar tentakels...

Kalkoenfeest bedreigd

In Frazee, een stadje in Minnesota (VS), vindt elke zomer het Kalkoenfestival plaats. Dat is elk jaar een groot succes. Zo'n feest eist natuurlijk de nodige voorbereiding, en ook in 2008 was men daar mooi op tijd mee begonnen.

Op 20 juli kwam er een onheilstijding. Een klein bericht op radio en tv zorgde voor ongerustheid, opschudding en stress. Er was immers een twee jaar oude zwarte beer gesignaleerd in de buurt. Het dier bleek bovendien met zijn kop vast te zitten in een plastic popcorncontainer van tien liter. De beer had zich te goed willen doen aan de lekkernij, maar had uiteindelijk zijn kop niet meer losgekregen. En nu doolde het grote, gevaarlijke beest rond in de buurt van Frazee.

De volgende dag werden, in het grootste geheim, twee parkwachters en vier politieagenten belast met de zware taak het probleem op te lossen. Zij wilden de beer in een stalen val lokken in het Itasca State Park. Alleen bleek het geen sinecure om het dier in de 'goede' richting te lokken. Elke dag ontving de politie tientallen ongeruste mails en telefoontjes van

mensen die de beer in de buurt hadden opgemerkt. Er waren ook boze telefoontjes van dierenliefhebbers die het schandalig vonden dat een beer met een plastic emmer op zijn kop zomaar aan zijn lot overgelaten werd. Het dier kon, doordat het vastzat in de emmer, immers niet meer eten of drinken.

Na een dag of drie kregen de parkwachters en de agenten de beer eindelijk weer in het vizier. Het was de bedoeling het dier een verdovingspijlje op hem af te schieten. Toen het eindelijk zover was en de beer rustig op een afgelegen plek zat, bleek het verdovingsgeweer spoorloos. Tegen de tijd dat de mannen het eindelijk gevonden hadden, was de kolos natuurlijk allang foetsie.

Uiteindelijk duurde het maar liefst zes volle dagen voordat er een (voorlopig) eind kwam aan deze merkwaardige story. Toen schoot één van de opzieners van Park Rapids in Minnesota de beer dood. Met één enkel schot. De buurt herademde.

Maar meteen barstte een grote discussie los: dierenactivisten vroegen zich hardop af waarom een uitgedroogde en compleet verzwakte beer per se dood moest. Waren er dan geen alternatieven geweest om zijn leven te sparen?

Wildopziener Rob Naplin verantwoordde de beslissing als volgt: “Als zo’n beer in de drukte komt, weet je nooit hoe hij

zal reageren. Je zou toch niet willen dat zo'n kolos een kind omverduwt of door een auto wordt aangereden?!”

Het Kalkoenfestival in Frazee ging natuurlijk gewoon door...

Nessie

Het kon in dit boek natuurlijk niet ontbreken...Het verhaal over het monster van Loch Ness, het beroemdste watermonster ter wereld. Het ondiep werd in 564 voor het eerst gezien door de heilige Columba. Volgens de overlevering wilde het zich toen net op een zwemmende man storten. Maar de priester, van geen kleintje vervaard, hief het kruis dat hij bij zich had en sprak heel resoluut: “Tot hier en niet verder! Raak die man niet aan! Ga onmiddellijk weg!” En kijk, die woorden hadden zo’n effect dat het monster terstond weer wegzom. En zoals het in alle stichtende verhalen past, waren de aanwezigen zo onder de indruk dat ze zich prompt tot het christendom bekeerden.

Na die eerste melding bleef het lange tijd stil, maar vanaf 1880 werd ‘Nessie’, zoals het monster al snel genoemd werd, geregeld gesignaleerd. Niet alleen door een metselaar, maar ook door een boswachter en zelfs door een hele groep schoolkinderen. Toch duurde het nog tot 1933 voor het monster echt de internationale toer opging. Dat jaar reden meneer en mevrouw Spicer op de terugreis naar Londen

langs de zuidelijke oever van Loch Ness. ‘Loch’ wil eigenlijk ‘meer’ zeggen, en het Loch Ness is echt wel een meer om U tegen te zeggen. Met een lengte van 36 kilometer en een diepte tot 220 meter is het zowat de grootste vergaarbak van zoet water in Groot-Brittannië. De Spicers keken raar op toen er uit de varens langs de weg plots een vreemd gedrocht opdook. Volgens hen had het een lange, beweeglijke nek – iets dikker dan de slurf van een olifant – een kleine kop, een zwaar lichaam en vier zwemvliesachtige poten. Het monster stak de weg over met een dier – misschien wel een schaap – in zijn bek en sprong dan met een geweldige plons het meer weer in. Spicer vertelde de ongelooflijke gebeurtenis aan een journalist. Die plaatste het in de krant en al snel ging het verhaal de hele wereld rond.

Onmiddellijk waren er mensen die Spicer onvoorwaardelijk geloofden. Ze twijfelden er niet aan dat hij inderdaad een monster van een kleine negen meter gezien had dat eruitzag als een reusachtige slak met een lange nek. Zij beweerden dat het meer diep genoeg was om een voorhistorisch dier te herbergen. Een plesiosaurus misschien, een slanghagedis met een tonvormig lichaam en een slangachtige nek die gedurende miljoenen jaren in zee geleefd had. En omdat zelfs monsters zich eenzaam kunnen voelen, geloofden die mensen dat er misschien wel een hele monsterfamilie op de bodem van het meer leefde.

Vanaf dat ogenblik volgden er duizenden getuigenissen van mensen die allemaal beweerden het monster gezien te hebben. Jammer genoeg waren er haast geen bewijzen. Het monster liet zich blijkbaar zeer moeilijk fotograferen, en als het toch eens op de gevoelige plaat verscheen, dan was er vaak met de foto geknoeid. Zo ook met de beroemdste foto die ooit van Nessie gemaakt werd en waarop de lange nek van het monster heel duidelijk uit het water steekt. Dokter Robert Kenneth Wilson, die de foto genomen had, bekende op zijn sterfbed dat het om een valse monsterkop ging die vastgebonden was aan een speelgoedonderzeeër. Ook met de pootafdrukken die men aan de rand van de oever vond, was meestal wat mis. Er waren er zelfs bij die afkomstig waren van een paraplubak, vervaardigd uit een nijlpaardpoot.

Ondanks al die vervalsingen bleef Nessie de wetenschappers boeien. In 2000 stelden ze zelfs een twaalfkoppig team samen. Omdat het water te troebel was om goed te filmen, namen ze sonarapparatuur mee aan boord. Die apparatuur kaatst geluidssignalen terug, zodat men de grootte van onzichtbare voorwerpen kan bepalen. En eerlijk is eerlijk: na heel wat mislukte pogingen ontdekten de expeditieleden op de bodem van het meer een voorwerp van zo'n vijf meter lang dat qua vorm wat aan Nessie deed denken. Om zeker te zijn dat het geen wrak van een bootje was, voer de hele expeditie de volgende dag terug naar de

plaats waar het voorwerp was waargenomen...maar tot hun verbazing was het weg. Ze konden dus alleen concluderen dat er diep in het water ‘iets’ ronddreef, maar wat bleef natuurlijk de vraag.

Was er op de bodem van het meer toch een plesiosaurus blijven leven, die door de evolutie veel kleiner was geworden? Maar waar zou die dan van leven? In het meer is immers veel te weinig voedsel. Anderzijds weet men intussen dat er onder en om Loch Ness ook grotten en gangen zijn. Misschien vond Nessie daarin het nodige voedsel om zijn dikke lijf te voeden?

Of misschien houdt men de mythe graag in stand, want het toerisme is natuurlijk ook niet slecht af met al die aandacht. Al van in 1933 stappen er elk jaar duizenden vakantiegangers in hun auto om koers te zetten naar een meer dat ze anders nooit zouden bezoeken! Dagenlang turen ze over het wateroppervlak in de hoop die ene foto te kunnen schieten waar iedereen hen om zal benijden.

Er werden in de loop van de jaren trouwens ook heel forse beloningen beloofd aan wie erin zou slagen het monster levend te vangen. 500 euro van de New Yorkse dierentuin, 20.000 pond van het Bertram Mills Circus en een euh...Jawel, monsterlijk bedrag van Black and White-whisky: 1.000.000 pond!

Dat één van die beloningen van een circus kwam, stemde Neil Clark, een Schotse onderzoeker, tot nadenken. Hij

bedacht in 2006 één van de origineelste en meest merkwaardige theorieën. Volgens hem was Nessie gewoon een circusolifant die zich in het water aan het wassen was. Clark kwam er immers achter dat er op het moment van de eerste verschijning een circusgezelschap bij het meer verbleef. Daar waren natuurlijk ook olifanten bij. En als zo'n olifant het water ingaat om een bad te nemen, doet die dat vaak zo grondig dat alleen zijn slurf en een deel van zijn rug nog boven het water uitsteken...Geef toe, je zou voor minder denken oog in oog met een monster te staan...

Kuikentjes eerst verdoven

Het is soms beestachtig wat mensen met dieren uithalen. Zo is er op het internet een gruwelijk filmpje te zien waarin een kuikentje gezellig zit rond te kijken. Wat het diertje nog niet weet, is dat het op een basluidspreker zit. Daar is op zich natuurlijk niets mis mee, maar zodra loeiharde muziek door de speaker wordt gejaagd, zie je het kuikentje zich een ongeluk schrikken. Daar houdt het jammer genoeg niet mee op. Luidsprekers bewegen, verplaatsen lucht, en die trilling noemen wij geluid. Zodra de gruwelijk luide muziek door de luidspreker giert, katapulteert de basluidspreker het kuikentje ongenadig de lucht in. Het diertje valt natuurlijk elke keer weer op de speaker neer, maar vliegt telkens ogenblikkelijk weer de lucht in. Het arme beestje landt op zijn vleugels, zijn pootjes, maar ook op zijn kopje. Geen idee hoe het beestje het ervan afgebracht heeft, maar beter zal het er niet door geworden zijn.

Maar het kan nog erger. In het voorjaar van 2005 wilde een man uit Hannuit, die hevige ruzie had met zijn vriendin, zich op haar wreken. Het begon met geroep en getier, maar

algauw ging het van kwaad naar erger. De man gooide echter niet het favoriete serviesgoed of de geliefkoosde cd van zijn vriendin kapot. In het heetst van de strijd wilde hij haar raken. Hij vond er niets beters op dan met het favoriete troeteldier van zijn vriendin, een kuikentje, te gooien. Niet een klein beetje, niet in de sofa, niet op het kamerbrede tapijt, maar uit het raam. Aangezien het koppel op de derde verdieping woonde, betekende dat meteen de laatste reis van het kuikentje.

De vrouw had brute pech dat haar vriend in zijn woede haar lievelingsdierdje gedood had. Maar ook de man had pech, want net op het moment dat het diertje te pletter stortte op het trottoir, arriveerden er twee politieagenten. Die kwamen niet zomaar eh...uit de lucht gevallen. Ze waren door burens opgeroepen om het ruziënde paar te kalmeren en waren zo getuige van de gruwelijke moord. Ter plekke stelden ze een proces-verbaal op.

Twee jaar later werd de man die het kuikentje had vermoord door de strafrechter van Hoi veroordeeld tot het betalen van een boete van 143 euro. Bovendien moest hij nog 137 euro storten voor een hulpfonds voor slachtoffers van gewelddaden. De officiële aanklacht luidde: het doden van een kuikentje zonder het vooraf te hebben verdoofd.

Dus...als de man het kuikentje eerst verdoofd had en het daarna uit het raam gegooid had, was er blijkbaar niets aan de

hand geweest...

De krokodil van koning Arthur

His Royal Highness Togbui Ngoryifia Kon Arthur Paes Dunenyo 1 is de koninklijke titel voor Arthur Paes, een schatrijke Nederlandse zakenman die tot ieders verbazing koning werd van Somey, een provincie in het Afrikaanse Ghana, waar hij zo'n 320.000 onderdanen heeft.

Het leven van deze blanke koning vormt het perfecte scenario voor een film die elke fantasie overstijgt. Arthur Paes werd in het Nederlandse Sittard geboren. Zijn vader, die mijnwerker was, werkte keihard, maar verdiende nauwelijks genoeg om zijn vrouw en vijf kinderen in leven te houden. Al op heel jonge leeftijd besloot Arthur dat dit hem niet zou overkomen. Hij zou schatrijk worden. Hij was nauwelijks negen toen hij al bloemetjes verkocht van deur tot deur. Daarna haalde hij oud papier op, begon een krantenronde en ging mee met de melkboer. Op zijn tiende verkocht hij gebruikte fietsen, op zijn elfde schakelde hij over op bromfietsen en nog later op auto's. Hij ontmoette een

handelaar in Perzische tapijten en begon ook die te verkopen. Op zijn zeventiende kocht hij een boerderijtje, dat hij een jaar later voor bijna het dubbele van de prijs verkocht. Van toen af ging het snel. Arthur, die bijna geen school gelopen had, begon een juwelierszaak en een discotheek. Voor zijn eenentwintigste had hij al zo'n 350.000 euro bij elkaar... Daarna ging hij huizen kopen en verkopen. Niet alleen in Nederland, maar ook in België, Aruba en Dubai. Hij reisde al snel de hele wereld rond en bezat een heel arsenaal aan vervoermiddelen: een MiG-gevechtsvliegtuig, een helikopter en een hele collectie dure auto's...Want Arthur Paes kon niet alleen geld verdienen, hij kon het ook uitgeven. "Als je niet van je geld kunt genieten, ben je in mijn ogen mislukt," is een van zijn uitspraken...

Tijdens zijn wereldreizen raakte hij bevriend met koning Bansa van het Ghanese Hohoe, die op dat ogenblik in Duitsland woonde. Die stelde hem in Ghana aan een hoop andere koningen voor. Het koningshuis in Ghana is immers heel anders opgebouwd dan dat in België en Nederland, waar men wat zuiniger op de koningstitel is. Ghana kent een 'opperkoning', die omringd is door onderkoningen, waartoe ook een paar invloedrijke blanken behoren. Omdat Paes de bevolking van Somey ongetwijfeld een financieel duwtje in de rug kon geven, werd hem gevraagd om koning te worden. Als geen ander zou hij de brug kunnen slaan met de westerse

wereld, zodat steeds meer zakenmensen in Ghana zouden investeren.

Paes moest er even over nadenken – koning worden doe je voor de rest van je leven – maar nu draagt hij zijn koningstitel met veel overtuiging. Minstens één keer per maand vliegt hij naar zijn koninkrijk. Dat is keer op keer stressen voor de Ghanezen, die bij elk bezoek elke plek die Paes zal aandoen tiptop in orde willen hebben. Nu ja, hun koning mag ook best worden vertroeteld. Paes, die op 14 juli 2001 tijdens een drie dagen durende plechtigheid gekroond werd, liet al een school en een ziekenhuis bouwen. Maar hij startte ook een computeronderneming, een landbouwproject en een containerbedrijf op. En alsof dat nog niet genoeg was, stuurde hij ook al containers vol fietsen naar zijn geliefde land. In juli 2009 haalde hij zelfs de krant omdat hij het afgehakte hoofd van de in 1838 vermoorde Ghanese koning Badu Bonso II van Nederland naar Ghana verscheepte. Die was eerst opgehangen, waarna een legerarts zijn hoofd had afgesneden en het op sterk water naar het Nederlandse Leiden verscheept had. Daar werd het sindsdien bewaard. Paes vond dat zo onterecht dat hij geen rust kende voor het hoofd weer naar het geboorteland van de koning werd teruggebracht. “Is het niet een beetje luguber om zo’n afgesneden hoofd te laten overschepen?” vroegen de journalisten zich af. Maar Paes reageerde even

onverstoorbaar als altijd: “Niks luguber! Hem onthoofden, dat was pas luguber...”

Maar wat heeft deze aanloop nu met dit dierenboek te maken? Om dat uit te leggen, moeten we naar het kasteel dat Paes na zijn kroning in Esneux, een Ardens stadje, kocht. Enfin, kasteel...Bij aankoop leek het eerder een puinhoop. Het was niet alleen afgebrand, maar ook leeggeplunderd!

Geen probleem voor ‘koning Arthur’, die er op slag verliefd op werd. Hij liet het hele kasteel met z’n vijfenveertig kamers weer opknappen in de oorspronkelijke stijl en keek daarbij niet op wat centen. Alles moest onberispelijk zijn: oude eiken parketvloeren, originele natuurstenen vensterbanken en schitterende kroonluchters...Een opknapbeurtje dat hem al gauw zo’n veertig miljoen euro kostte. Paes installeerde er zelfs een privécafé, een restaurantkeuken, een wijnbar en een heus Ghana-museum. Logisch als je bedenkt dat hij zijn Château Le Fy, zoals het kasteel genoemd wordt, onder andere wil gebruiken om Afrikaanse hoogwaardigheidsbekleders in contact te brengen met Europese politici en zakenlui.

Ook de tuin werd door ‘koning Arthur’ volledig naar eigen smaak ingericht. Hij liet er terrassen aanleggen, plaatste er indrukwekkende beelden, legde een helihaven aan voor zijn helikopter en vergrootte de toch al indrukwekkende kasteelvijver. De inwoners van Esneux waren in de wolken.

Geweldig toch dat die schatrijke Nederlander hun kasteel van de ondergang redde!

Tot bleek dat koning Arthur nog andere plannen had. In Ghana had hij immers ook een aantal huisdieren. Zo bijvoorbeeld een koppel krokodillen...Paes mocht Esneux dan wel fantastisch vinden, tegelijk miste hij zijn dieren. Daarom besloot hij zijn oudste krokodil, Kroko-Ben, naar België te laten overbrengen. Volgens hem zou het beest zich perfect thuis voelen in de ruime kasteelvijver, en zo had hij er meteen een fikse waakhond bij...

Je kunt je de ontredde in het kleine Waalse stadje allicht voorstellen toen een medewerker van Paes bij de plaatselijke slagers ging vragen of die hem geen slachtafval konden bezorgen voor zijn krokodil. Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje en de inwoners van Esneux vonden de kasteelheer meteen een stuk minder sympathiek. Stel je voor dat het dier er vandoor ging en in de Ourthe terecht kwam. Je zult daar op dat ogenblik maar vrolijk aan het kajakken zijn...

Al snel werd er een petitie opgestart, maar zoals altijd liet Paes zich niet beïnvloeden. Volgens hem hoefde niemand zich zorgen te maken. Er kwam een stevige afsluiting, zodat Kroko-Ben gegarandeerd niet kon ontsnappen.

Intussen blijft het in Esneux gonzen van de geruchten. Een kroko als waakhond in zijn tuin...Wie weet, misschien ligt

een deel van Paes' fortuin wel in de kasteelvijver verborgen?

Gehuil in de glascontainer

We schrijven 1996. Een familie in Sint-Niklaas geeft thuis een feestje. Het is een hete zaterdag en bijgevolg worden er veel flessen drank soldaat gemaakt. Heel veel flessen. Die moeten naar de glascontainer worden gebracht.

‘s-Maandags besluit de vrouw des huizes dat klusje te klaren. Zij laadt alle flessen in haar auto en rijdt naar de glascontainer. Wanneer ze de eerste fles erin gooit, hoort ze een vreemd geluid, dat dan weer verdwijnt. Verwonderd en nieuwsgierig tikt de dame op de glasbak. En ja hoor, daar is het geluid weer. Het lijkt wel op het huilen van een baby! De dame aarzelt niet en stopt meteen – zij het voorzichtig en langzaam – haar hand in de glascontainer. Behoedzaam tast ze de glasscherven af, een gevaarlijke onderneming; ze weet immers niet wat er in die container te vinden is en hoe het zal reageren. Wat ze al heel snel aan de pijn in haar vingers merkt, is dat de container gevuld is met glasscherven. Maar de dame blijft het vlijmscherpe glasoppervlak aftasten. Tot haar vingers een andere materie aanraken. Heel omzichtig

probeert ze te voelen wat het is. Het is een plastic zak. Wanneer ze verder zoekt, voelt ze onder haar handen warmte en beweging. Langzaam en zeer voorzichtig haalt ze de plastic zak naar boven en opent hem. En daar, in die zak, zit met een bloedend kopje een klein bevend kattinnetje.

Natuurlijk heeft de dame medelijden. Ze neemt het katje mee en noemt het Jenny.

Maar de dame heeft drie grote honden, en kan kleine Jenny bijgevolg niet zelf houden. Met tranen in de ogen brengt ze de schildpadkleurige kat naar het dierenasiel in haar stad. Daar zijn ze heel wat gruwelverhalen gewend; een dier in een asiel is meestal een dier met een verleden. Niet zelden hebben de beestjes geleden, soms is hun verhaal heel erg triest. Soms zijn erbij die ternauwernood aan de dood ontsnapt zijn.

Zoals Jenny. Zelfs de asielmedewerkers reageren verbijsterd op wat Jenny is overkomen. Het katje wordt in de watten gelegd en reageert heel dankbaar. Hoewel Jenny al gauw maatjes wordt met de andere viervoetige asielbewoners, schiet ze nog het best op met de mensen.

Jenny's verhaal verschijnt dat jaar in het oktobernummer van Hart voor dieren, waarin ook een oproep verschijnt voor een nieuwe eigenaar van het katje.

Een wolvenkind dat geldwolf werd

Als je Amerikanen vraagt welke Belgen ze kennen, kunnen ze er in het beste geval hoogstens een handvol opsommen: Justin Henin, Kim Clijsters, Jean Claude Van Damme, Eddy Merckx, Pater Damiaan...Misschien zullen sommigen ook de naar Massachusetts uitgeweken Belgische Jodin Misha Defonseca vermelden. Die bekendheid is er gekomen een paar jaar nadat een Amerikaanse uitgever aan een ghostwriter de opdracht gaf een boek te schrijven op basis van haar jeugdherinneringen. Het boek, dat in 1997 gepubliceerd werd, deed het aanvankelijk maar povertjes. Nauwelijks 5000 exemplaren werden verkocht in de hele Verenigde Staten. Maar het boek werd ook vertaald en in Europa werd het wel een echte bestseller. In zoverre zelfs dat de auteur en haar spookschrijver een proces aanspanden tegen de eerste uitgever. Die zou hun nog geld moeten en zou ook verantwoordelijk zijn voor de gebrekkige promotie van het boek in de States. En kijk, de rechter gaf hun nog gelijk ook. Nadat Misha tijdens het proces

onder ede verklaard had dat het hele verhaal waargebeurd was, kende hij het duo niet minder dan 10,8 miljoen dollar toe. Een betere promotie kon Misha zich natuurlijk niet dromen. Na die forse uitspraak praatte iedereen over het boek. Het werd al snel in bijna twintig talen vertaald en in 2007 werd het zelfs verfilmd.

Het verhaal spreekt inderdaad tot de verbeelding. Het start bij de schrijfster zelf, die in 1934 geboren werd. Haar ouders waren de Joden Gerusha en Reuven. Haar familienaam kende ze niet. Ze weet alleen nog dat haar ouders haar Mishke noemden en dat ze in Brussel woonden.

Als Mishkes ouders in 1941 naar Auschwitz gedeporteerd worden, komt het zevenjarig meisje bij een ander gezin terecht. Hoewel ze daar niet slecht behandeld wordt, verlangt ze elke dag meer en meer naar haar vader en moeder. Met een kompas dat ze te pakken heeft gekregen, trekt ze naar het oosten, in de richting waar haar ouders zijn heen gebracht.

In het boek wordt verteld hoe Misha (als achtjarig meisje!) te voet via de Ardennen en het Zwarte Woud tot in Polen stapt. Ze lijdt ongelooflijke honger en beschrijft hoe ze op stukken eelt kauwt om tenminste de illusie te hebben dat ze wat te eten heeft. Voor ze Polen bereikt wordt ze in Duitsland door een groep wolven geadopteerd. Ze begint als een kleine wolvin te leven en verscheurt rauwe prooien met haar tanden.

Met het kompas trekt Misha uiteindelijk toch verder naar

Polen, waar ze als achtjarige een Duitse soldaat doodt. Uiteindelijk komt ze in het getto van Warschau terecht. Zonder haar ouders keert ze via Italië en Frankrijk terug naar Brussel. Later gaat ze op een Congo-boot werken, waar ze haar man Maurice ontmoet. Ze neemt zijn familienaam aan (Defonseca) en vestigt zich, zonder haar ouders ooit teruggevonden te hebben, in Massachusetts, waar ze jaren later haar belevenissen laat optekenen.

Sterk verhaal, natuurlijk. Zo sterk dat een lezer zich maar beter vragen kan stellen bij het waarheidsgehalte van het boek. Kan een kind van acht jaar op z'n dooie eentje midden in de winter duizenden kilometers door bossen en velden trekken, terwijl het alleen maar een kompas bij zich heeft om zich te oriënteren? Kan het in de meest barre weersomstandigheden rivieren en bergen oversteken, doodleuk tussen de wolven gaan leven, met kleine tanden rauw dieren vlees verscheuren, overleven zonder geld of voedsel, een volwassen Duitse soldaat doodsteken en het getto van Warschau binnen en buiten wandelen? Geef toe, het is toch wel zeer onwaarschijnlijk...

Wie het echter allemaal van a tot z slikte, waren niet alleen de lezers maar ook de pers. Zowat alle grote kranten (in Frankrijk waren dat bijvoorbeeld Le Soir, Le Monde, Le Figaro, Le Nouvel Observateur...) presenteerden dit verhaal als waarheid. Slechts heel weinig journalisten leken zich

kritische vragen te stellen bij dit toch wel ongeloofwaardige verhaal. Alsof iedereen het sprookje van het kleine wolvenkind tegen beter weten in wilde geloven.

Tot in 2008 (en dus al elf jaar na de eerste publicatie) de waarheid eindelijk aan het licht kwam. Serge Aroles, een chirurg die een boek schreef over wolvenkinderen, vond het verhaal dat Misha door wolven opgevoed zou zijn zo ongeloofwaardig dat hij ook maar wat ander onderzoek ging doen. Hij ontdekte dat op de lijst van uit België gedeporteerde Joden de namen Gerusha en Reuven niet voorkwamen. Bovendien klopte het verhaal historisch gezien niet. De deportaties van de Belgische Joden begonnen pas in de zomer van 1942, en niet in de lente van 1941, zoals Misha in haar boek beweerde.

En dan was er ook nog Jane Daniel, de gewezen uitgeefster van Misha, die haar echte naam ontdekte: Monique De Wael. Ze was in Etterbeek geboren op 2 september 1937 (en dus drie jaar na het hoofdpersonage in het boek!) als dochter van Robert De Wael en Joséphine Donvil. Moniques ouders waren helemaal geen Joden! Van toen af kwamen er meer en meer bewijzen dat alles wat in het boek en in de film voor waarheid werd verkocht, compleet verzonnen was. Op den duur waren de bewijzen zo overweldigend dat zelfs Misha moest toegeven dat ze alles verzonnen had. Zij was dus geen wolvenkind, maar – afgaand op het proces tegen haar

vroegere uitgeefster waarop ze onder ede verklaarde dat haar verhaal echt gebeurd was - veeleer een geldwolf...

Een kernbom in de auto?

In de Amerikaanse stad Seattle in de staat Washington reed een brave burger met zijn wagen op de snelweg. Hij reed bijzonder relaxed, hield zich aan alle verkeersregels en had een leuk muziekje opgezet. Bijgevolg had hij het eerst niet in de gaten. Maar na een tijdje bemerkte hij achter zich de politiewagens die met loeiende sirenes kwamen aangevlogen. Ogenblikkelijk vertraagde de man en ging rechts van de weg rijden. Maar tot zijn grote verbazing bleven de politiewagens eerst achter, dan naast en uiteindelijk voor hem rijden en minderden ze snelheid. Toen alle politieauto's stilstonden, kwamen zwaar bewapende agenten tevoorschijn, die alles deden wat je in een film kunt zien wanneer een verdachte van één of andere misdaad wordt ingerekend. Nietsvermoedend bleef de man zitten, onder de indruk van zoveel machtsvertoon. De zwaarbewapende eenheid bleek niet uit gewone agenten te bestaan, maar uit getrainde leden van het antiterreurteam. Het duurde niet lang of de man werd hardhandig uit zijn wagen gesleurd. Waarop andere agenten voorzichtig de auto doorzochten. De man wist niet wat hem

overkwam. Steeds opnieuw werd hem gevraagd waar de bom zich bevond. Maar de automobilist beweerde dat hij niet wist waarover de agenten het hadden. Die geloofden hem niet en sloegen hem in de boeien op verdenking van terrorisme.

Tijdens een verkeersmeting met speciale stralingsapparatuur was immers het alarm afgegaan toen de man met zijn wagen was gepasseerd. De apparatuur had verdacht hoge waarden geregistreerd en dat betekende groot alarm.

Bij nader onderzoek van de wagen tekende de geigerteller van het antiterreurteam een opvallend hoge radioactieve straling op. Die kon niet anders dan afkomstig zijn van een kernbom. Met de grootste voorzichtigheid keerden specialisten de auto binnenstebuiten, maar er was geen bom te vinden. Wél een doodgewone huiskat, die de man in zijn wagen meevoerde. De stralingsmeter reageerde heftig op het dier.

Uiteindelijk bleek dat de straling die van het beestje uitging een gevolg was van de bestraling die het had gekregen als behandeling tegen kanker.

Dieren in militaire dienst

Wist je dat sommige dieren ook legerdienst moeten doen?

Zo heeft het Franse leger nog altijd postduiven in dienst. Zij hebben als taak – hoe kan het ook anders – om berichten over te vliegen. Het Amerikaanse leger maakt gebruik van bijen die landmijnen moeten opsporen. Zelfs glimwormpjes worden ingelijfd. Zij werden tijdens de Eerste Wereldoorlog gebruikt om de soldaten te helpen bij het kaartlezen.

Nu goed, die glimwormpjes overleven een oorlog wel, zul je denken. Maar wat te denken van de vijf miljoen paarden en muildieren die door het leger tijdens de Eerste Wereldoorlog opgeëist werden? Zij sneuvelden bijna allemaal. Zij zijn trouwens niet de enige dieren die er hun hachje bij inschoten. In Londen staat het Tunneler-monument. Dat werd opgericht voor alle kanaries die in de loopgraven stierven. Om te weten of de lucht wel zuiver was en niet te veel gas bevatte, nam elk regiment een kooitje mee met daarin een kanarie. Als dat beest erbij ging liggen, wist je wel dat je moest oppassen.

In Brussel, op de Pantserstroepensquare, staat een monument ter ere van de oorlogsdieven van de Eerste Wereldoorlog. Diiven waren tot heldendaden in staat. De jonge Franse duif Vaillant werd op 4 juni 1916 losgelaten uit het fort van Vaux in Verdun, met in een kokertje een duidelijke boodschap: “We houden stand, maar bezwijken langzamerhand onder gasaanvallen...We moeten dringend worden ontzet. Dit is mijn laatste duif. Getekend, commandant Raynal.” Een eerste poging van Vaillant om door de vijandelijke linies heen te geraken mislukte doordat er boven het fort te veel gas hing. De tweede poging lukte, maar het fort viel toch in Duitse handen. De duif kreeg later de heldenstatus, compleet met medailles en een stek in het Franse legermuseum. Een aantal Europese legers maakte tijdens de twee wereldoorlogen gebruik van honden, die werden ingezet als spoorzoeker, bewaker of boodschapper. En zelfs als parachutisten! De Britse herdershond Rob deed tijdens de Tweede Wereldoorlog meer dan twintig parachutesprongen! Wat de Russen met honden deden, was helemaal...onmenselijk.

Het Russische leger gebruikte de dieren als kamikazes. De honden werden opgeleid om zich met een granaat op de rug onder de Duitse tanks te storten.

Het Britse leger gebruikte tijdens oorlogen ook tienduizenden muilezels. Het enige probleem was dat die

dieren wel eens durfden te baken, en zo hun schuilplaats verraadden. Maar ook daarvoor hadden de Britten een oplossing. Ze sneden ‘gewoon’ de stembanden van de dieren door.

Het Belgische leger heeft momenteel negen roofvogels in dienst: vier woestijnbuizerds en vijf valken. Daarnaast lopen er nog zo’n 500 Belgische militaire honden rond. Die moeten het wachtsysteem in een aantal militaire kwartieren in het land ondersteunen.

Stel je maar eens voor dat op een dag de vijand komt...

Strontballetjes zonder tomatensaus

Hoewel wij in België en Nederland best wel wat verkeersdrukke gewoon zijn, knipper je als toerist toch verbaasd met de ogen zodra je in één van de grote steden in India komt. De chaos op de wegen is er onvoorstelbaar. Je hebt landen waar het verkeer rechts rijdt, je hebt er waar het verkeer links rijdt, maar in India rijdt men overal en met alles. Fietsen, bromfietsen waarop hele families samengepakt zitten, auto's, karren die door dieren of mensen getrokken worden...Alles wriemelt er in een ongelooflijk kluwen door elkaar. Waag het als voetganger niet te denken dat al dat verkeer wel zal stoppen zodra je op het zebrapad bent. Nee, voor Indiërs dienen zebrapaden enkel om de grijze straat wat kleur te geven. Het verkeer in India stopt voor niets of niemand...Of toch?

Te midden van al die drukte zoeken de koeien – die wel van uitlaatgassen moeten houden – de drukste plaatsen op. Zo staan ze bij voorkeur midden op een kruispunt met een domme blik in hun ogen voor zich uit te staren. Ze lijken wel

vastgevroren, zodat iedereen in een bocht om ze heen moet en de chaos nog groter wordt. Zelfs als zo'n koe tot naast een politieman stapt, om daar midden op het kruispunt een koeienvla te deponeren, doet die nog geen poging om het beest naar rustiger oorden te brengen. Dieren zijn in India immers heilig. Die raak je niet zomaar aan. En koeien zijn superheilig. Zij zijn het symbool van vruchtbaarheid en moederschap. Daarom hebben ze, meer nog dan andere dieren, recht op bescherming, eerbied en liefde, zeggen de hindoes, die tijdens godsdienstige feesten zelfs kleurige bloemenslingers om de koeiennekken hangen.

Die eerbied heeft ook te maken met het feit dat de koe, voor ze gepensioneerd is en de vrijheid krijgt, de Indiërs heel veel geeft. Melk, maar ook stront...En dat laatste vinden de Indiërs al even belangrijk! Als je koeienmest en hooi mengt en het dan in de zon laat drogen, krijg je immers een product dat perfect als brandstof gebruikt kan worden. Oké, het ruikt misschien een beetje raar, maar je krijgt het er in de winter wel lekker warm van. Je kunt trouwens nog leuke mengsels maken. Koeienstront en klei bijvoorbeeld...Dat is dan weer uitermate geschikt om de muur mee te bezetten, en het houdt naar het schijnt ook nog de insecten buiten...

Dat uitwerpselen in India wel vaker heel wat nut hebben, mocht ik trouwens zelf ondervinden tijdens een reis door Rajasthan. Tijdens die rondreis bezochten mijn vrouw en ik

een boel indrukwekkende steden en bouwwerken. Mandawa, Bikaner, het wondermooie Jaisalmar, Jodhpur...Noem maar op. We eindigden onze reis bij de Taj Mahal, een graftombe die tot één van de zeven nog bestaande wereldwonderen wordt gerekend.

Maar het hoogtepunt van de reis was voor ons toch de kamelentocht die we maakten. Vanuit Jodhpur trokken we in een minikaravaan naar de woestijn, waar we onder de blote hemel sliepen. Een heel aparte ervaring, trouwens. Niet alleen vanwege de ontelbare sterren die er 's-nachts te zien zijn, maar ook vanwege de kou. Zodra de zon ondergaat, koelt het in de woestijn heel snel af. 's-Nachts ben je er dus beter maar niet te kouwelijk.

Toen we stilaan onze bestemming bereikten, merkte ik op dat één van de kamelendrijvers met een juten zak rondliep. Iedere keer als er een kameel een drol liet vallen, schepte hij die op en deed die in de juten zak. Ik vroeg me af wat hiervan de bedoeling was.

Toen we uiteindelijk op de plek kwamen waar we zouden overnachten, werd het me duidelijk. Terwijl de zon onderging, werden de kamelendrollen op een hoop gegooid en in brand gestoken. En ja hoor, het leverde een lekker kampvuur op dat ons niet alleen een rare geur, maar ook licht en warmte gaf.

Maar de kamelendrollen hadden blijkbaar nog een

functie...Op de kar die door één van de kamelen werd getrokken, lag ook wat proviand. Geen eten zoals wij dat kennen, natuurlijk, maar het was ook niet de bedoeling om midden in de woestijn mosselen met friet te gaan eten...

In het vage licht van het vuur zag ik hoe onze gids uit deeg witte balletjes begon te rollen. Die moesten blijkbaar ook worden verwarmd en omdat er alleen maar kamelendrollen voorhanden waren, diende dat dus ook daarin te gebeuren... Met een dikke handschoen aan brak hij één na één de drollen wat open en deponeerde de balletjes erin.

Toen het deeg warm was, werd het weer uit de drollen gehaald. Onze gids wreef er even met een vuil doekje over, en ons avondeten was klaar. Ach ja, je bent op reis en je past je aan. Het was gelukkig ook vrij donker, zodat we niet precies konden zien wat we aten, maar toch vonden mijn vrouw en ik dat de deegballetjes die avond een heel bijzonder smaakje hadden. En dat kwam echt niet alleen omdat ze niet in tomatensaus lagen...

Middelen tegen everzwijnen en vogels

Een paar jaar geleden waren enkele Duitse landbouwers in alle staten. Ze hadden hun velden netjes geploegd en klaargemaakt om te zaaien, maar toen ze ‘s-ochtends wilden doorgaan met het werk, lagen die fraaie akkers er omgewoeld en compleet chaotisch bij.

Nadat dit meermaals was gebeurd, trokken de landbouwers op onderzoek uit. Ze ontdekten dat grote bendes everzwijnen de oorzaak waren.

Nu is de oorzaak vinden één zaak, het probleem oplossen is een heel andere kwestie. Want hoe houd je horden gevaarlijke wilde everzwijnen ‘s-nachts van je veld? Ze neerknallen mag niet. Everzwijnen zijn immers een beschermde diersoort. De boeren moesten dus hun creativiteit aanwenden om de weinig sympathieke diertjes op andere gedachten én op een afstand te houden.

Na wat experimenteren kwam Hermann-Josef Becker met het idee aandraven muziek als afschrikmiddel te gebruiken. De eerste proefnemingen waren weinig hoopvol. Toen de

boeren keihard de muziek van Madonna draaiden, trokken de everzwijnen zich daar niets van aan en woelden verder de akkers om.

Muziek van Robbie Williams leek de zwijnen aan te trekken, want elke keer als ze die hoorden, kwamen ze meteen de velden op gestormd. De boeren werden er helemaal wanhopig door. De ene cd na de andere verscheen in en verdween uit de speler, maar de everzwijnen bleven maar komen, woelen en stoeien op de verkeerde plaatsen.

Tot Hermann-Josef Becker een cd van Britney Spears uit zijn collectie tevoorschijn haalde en ‘Oops! I did it again’ over zijn akkers liet galmen. De everzwijnen leken wel door het dulle heen. Ze begonnen te snuiven en renden zo snel hun poten hen dragen konden het bos in. Ook de song ‘I’m not that innocent’ werkte perfect. Ook hierbij maakten de zwijnen dat ze wegkwamen.

Britney Spears die everzwijnen verjaagt; het lijkt bizar. Maar op sommige mensen heeft ze hetzelfde effect...

In het Britse Norfolk moest de 36-jarige landbouwer Marlon Brooks lijdzaam toezien hoe vogels zijn mooie gewassen opraten. De boer plaatste een aantal vogelverschrikkers, maar die maakten geen indruk op de vliegende vijanden.

Om zijn ellende te vergeten, ging de boer met wat vrienden naar de pub. Daar weerklonk muziek van Amy

Winehouse. “Dat vind ik nu eens echt een eng mens,” zei Brooks. “Ik wed dat de vogels op mijn akkers nog banger van haar zouden zijn dan van mijn vogelverschrikkers.”

En zo was het idee geboren voor de ultieme vogelverschrikker met als inspiratiebron...Amy Winehouse! “Amy ziet er met haar bijenkorfkapsel, tattoos, en een sigaret en drankfles in de hand echt uit als een afschrikwekkende vogelverschrikker,” aldus Brooks.

De boer uit Norfolk is in zijn nopjes: “De duiven zijn als de dood voor haar. Ze zitten op de elektriciteitskabels en zijn te bang om op de akker te komen. Amy Winehouse is echt briljant. Elke boer heeft een Amy-vogelverschrikker nodig.”

Marlon Brooks is enthousiast: “Ze is de beste vogelverschrikker die we ooit hebben gehad. Ze is beter in het weggagen van vogels dan in zingen. Ik bied haar graag een fulltimebaan aan als haar zangcarrière voorbij is.”

Arme pitbull

PITBULL BIJT TWEE MANNEN
WERKONBEKWAAM

PITBULL BIJT HOND DOOD EN VERWONDT
TWEE VROUWEN!

PITBULLS BIJTEN BEJAARDEN DOOD

De verhalen over pitbulls die dieren en mensen verwonden, gruwelijk verminken en zelfs doden, zijn genoegzaam bekend. Veel minder bekend zijn de verhalen waarin het omgekeerde gebeurt.

Zo werd begin juli 2008 in de Verenigde Staten een pitbull vermoord. Iemand had eerst een jerrycan met beton gevuld, die daarna aan de hond vastgebonden en ten slotte hond én jerrycan in de snelstromende Cedar-rivier gegooid. Een autopsie wees uit dat het wijfjesdier vermoedelijk nog leefde op het moment dat het in het water terechtkwam. Aldus de Seattle Times. De Amerikaanse dierenbescherming noemde

de zaak tragisch en schrikbarend. The Humane Society, een humanitaire organisatie, had 2500 dollar over voor de gouden tip die leidde tot de ontmaskering van de dader.

In dezelfde maand van dat jaar kwam een elfjarige Braziliaanse jongen in alle kranten en op televisie omdat een pitbull hem had aangevallen. Maar er was natuurlijk meer aan de hand. Of beter: aan de arm.

De jongen was aan het spelen in de tuin van zijn oom in Belo Horizonte. Zonder enige aanleiding vloog de pitbull van oompje op hem af en beet hem in de linkerarm. De jongen aarzelde niet. Hij greep de hond bij de nek en beet zo hard hij kon. Hij beet zelfs zo hard dat hij een tand verloor.

De pitbull had een dergelijke reactie niet verwacht. Hij loste zijn greep en rukte zich los. Maar voordat hij opnieuw kon aanvallen, werd hij weggejaagd door arbeiders die in de buurt aan het werk waren. In het hospitaal kreeg de jongen vier hechtingen in zijn arm.

Hij werd als een ware held geïnterviewd op televisie en in kranten. Tegen een journalist van de krant O Globo zei de jongeman wijselijk: “Het is beter een tand te verliezen dan je leven.”

Dat kan de hond niet meer zeggen. Hij werd immers afgemaakt.

Slimme Hans

Wij weten het al van op de schoolbanken: wiskundeleraars hebben vaak rare hersenkronkels...

Dat bewees ook Wilhelm von Osten, die leefde van 1838 tot 1909. Toen hij gepensioneerd werd, was dat geen reden om het rustiger aan te doen. Von Osten had heel veel interesses: fysica, biologie...Noem maar op.

Maar het meest gefascineerd was deze Berlijnse ex-wiskundeleraar door dieren. Hij was ervan overtuigd dat veel dieren intelligenter waren dan de mensen tot dan dachten. En dus besloot hij een kat, een paard en zelfs een kleine beer wat bijlessen wiskunde te geven. Een beetje extra kennis kon allicht nooit kwaad.

De kat bleek niet zo'n bolleboos te zijn en stilzitten was ook al niet haar beste eigenschap, en de beer viel duidelijk onder de categorie lastige leerlingen. Hij gromde de hele tijd en gedroeg zich als een...nu ja, als een ongelikte beer. Maar het paard – een Arabische hengst – was wel een voorbeeldige leerling. Hij bleef heel rustig en staarde zijn leermeester met veel interesse aan.

En jawel, hoor...Na weken en weken van intensieve training leerde het beest getallen herkennen. Als Wilhelm het getal 5 op het bord schreef, trapte het dier vijf keer met zijn voorste hoef op de grond. Als dat geen prestatie was!

Maar Wilhelm zou geen wiskundeleraar zijn als hij zich met deze resultaten al tevreden stelde. Hij leerde de hengst ook eenvoudige rekensommetjes en liet hem zelfs vierkantwortels berekenen. Die van 36 bijvoorbeeld. Dan trapte het paard – dat door Wilhelm inmiddels al tot Slimme Hans herdoopt was – zes keer met zijn hoef op de grond.

“Dit mag de hele wereld zien!” moet Von Osten gedacht hebben en hij trok met zijn leerling op tournee door Duitsland. Je kon de ex-wiskundeleraar er trouwens niet van verdenken dat hij daarmee z’n zakken wilde vullen, want alle optredens waren gratis.

Al snel stroomde het publiek toe. Dit wilde iedereen gezien hebben! Gaandeweg leerde Hans nog nieuwe dingen bij.

“Welke dag zijn we morgen?” Het paard trapte tien keer met zijn hoef. “Welke dag waren we gisteren?” En het paard trapte acht keer met zijn hoef...Net als elke leerling maakte Hans natuurlijk ook wel eens een foutje, maar Von Osten rekende al snel uit dat het paard gemiddeld 89 procent behaalde. Geef toe, je hebt leerlingen die het met minder moeten doen...

Von Osten en zijn paard werden na verloop van tijd zo bekend dat The New York Times in 1904 hun verhaal op de voorpagina zette. Ondanks het feit dat niemand een verklaring had voor dit rekenwonder, hadden intussen meer en meer mensen hun twijfels bij het hele verhaal. Het Duitse ministerie van Onderwijs stelde daarom een onafhankelijk onderzoek in. Een team van onderwijzers, bio- en psychologen moest eens en voor altijd uitmaken hoe het nu eigenlijk met dat paard zat. En om zeker niets over het hoofd te zien, werden er zelfs een paardentrainer en een circusdirecteur aan toegevoegd. Von Osten voelde zich helemaal niet aangevallen. Hij was een man van de wetenschap, hij bedroog de mensen niet..En inderdaad: de commissie kwam tot een heel merkwaardig besluit: er werd geen enkel spoor van bedrog gevonden. Slimme Hans leek dus écht een rekenwonder.

Tot Oskar Pfungst, een psycholoog, zich met de zaak ging bemoeien. Liever dan Von Osten en zijn paard voor een groot publiek te testen, zonderde hij het tweetal in een grote tent af. Pfungst stelde een hele waslijst met vragen op die hij niet alleen door Von Osten aan het paard liet stellen, maar ook door andere mensen. En kijk: er was iets raars aan de hand. Het paard scoorde iets minder goed wanneer andere quizmasters de vraag stelden. En toen de psycholoog een aantal vragen liet stellen waarop Von Osten zelf het antwoord

niet kende, bleek het paard nog een stuk minder begaafd.

Pfungst vermoedde dat er iets niet klopte en begon nu te spelen met de afstand tussen man en paard. Stond Von Osten dicht bij Slimme Hans, dan scoorde het dier veel beter dan wanneer de ex-leraar verder weg stond. Toen Pfungst op het idee kwam om niet langer het paard, maar vooral de quizmaster scherp in het oog te houden, kwam de oplossing nog dichterbij. Pfungst merkte immers hoe de uitdrukking op het gezicht van de vragensteller veranderde zodra Hans het correcte aantal hoefslagen naderde. Er was een soort spanning op het gezicht die plots verdween zodra Hans het juiste aantal had getrapt. Pfungst twijfelde nu niet langer: het paard kon helemaal niet rekenen, het kon alleen heel goed zien.

De psycholoog was in de wolken. Hans mocht dan wel geen rekenwonder zijn, Pfungst had iets anders bewezen dat hij zo mogelijk nog interessanter vond. Hij had ontdekt dat paarden –en ook andere dieren – heel gevoelig zijn voor lichaamstaal. Ze lijken de kleinste verandering in onze gelaatsuitdrukking perfect te kunnen ‘lezen’. Dat is een ontdekking waarmee mensen die dieren africhten nu nog altijd rekening houden. Zo weten instructeurs die drugshonden opleiden op trainingen zelf nooit waar de drugs verstopt zijn. Zonder het te beseffen zouden ze immers de oplossing kunnen verraden.

Wie het wél moeilijk had met de ontdekking van Pfungst

was Wilhelm von Osten. Hij kon niet geloven dat zijn paard niet kon rekenen en bleef tot aan zijn dood met Hans rondtoeren. En het publiek blééf toestromen, want mensen geloven nu eenmaal graag in sprookjes en rekenwonderen...

Rat in de pot

De alleenstaande Maxine Killingback uit de Creek Road - op een boogscheut van de Teems - in Londen heeft reuma in beide benen. 17 maart 2008 is een dag die ze nooit zal vergeten. Nochtans leek het een dag als alle andere. De 55-jarige invalide Maxine zat rustig op het toilet toen ze een vreemd geluid hoorde. Een plons? En hoorde ze gepiep? Maxine speurde om zich heen, maar merkte niets verdachts op. De geluiden hielden aan. Plotseling zag Maxine in de toiletpot iets bewegen. Ze schrok vreselijk toen ze merkte dat het een rat was. Aangezien de invalide dame bijzonder slecht ter been is, slaagde ze er te laat in om snel van de toiletpot af te komen. Ineens voelde ze een vreselijke pijn aan haar bil. Het was alsof er naalden in werden geprikt. Maxine probeerde de rat weg te duwen, maar die had zich vastgebeten en wilde haar prooi niet zomaar loslaten. Maxine slaagde er uiteindelijk in om van de pot te komen door zich op de grond te laten vallen, waarbij ze haar rug bezeerde. Gelukkig was de rat in de toiletpot blijven zitten. Zo gauw Maxine weer bij haar positieven was gekomen, spoelde ze het

toilet drie keer door. De rat verdween waar ze verschenen was. Maar net toen Maxine dacht dat het beest verdronken was, verscheen het opnieuw aan het wateroppervlak. Zo snel ze kon klapte de dame het deksel dicht en ging op zoek naar ontstopper om de rat te verjagen, maar dat hielp niet. Integendeel, even later zag de vrouw hoe nog een andere rat het deksel had geopend en piepend op de rand van de pot begon rond te lopen.

Maxine was in alle staten. In shock strompelde ze naar haar woonkamer en belde de bevoegde stadsdiensten op. Daar kreeg ze echter te horen dat die haar niet meteen konden helpen. “Mevrouw, als u een beroep wilt doen op onze diensten, moet u dat drie weken van tevoren aanvragen.”

Maxine wist niet meer waar ze het had. In shock en met een klein hartje schuifelde ze weer naar de badkamer. Daar zag ze nog slechts één rat, namelijk de grote zwarte die haar gebeten had. Het doorspoelen en de ontstopper hadden niet gewerkt. Pas toen ze bleekmiddel in de pot goot, zag ze hoe de rat een pijnlijke dood stierf.

Maar het duurde niet lang voor er andere ratten aan het wateroppervlak van de wc kwamen zwemmen. Maxine klapte het deksel dicht, plaatste er twee grote dozen waspoeder op en haastte zich haar huis uit.

“Ik dacht dat ik gek zou worden,” vertelde Maxine. “Mijn buurvrouw moest me komen geruststellen. Ik ben nu echt

bang geworden en durf mijn huis niet meer in. Want mijn buurvrouw is nog een keertje naar binnen gegaan en zij heeft drie ratten zien lopen in mijn keuken. Moet ik nu echt drie weken bij iemand gaan logeren tot er eindelijk iemand van de gemeentediensten me wil helpen?”

Op de internetsite www.thisislocallondon.com schreef een zekere Anna Maria: “Misschien was de rat wel bang toen ze de enorme schaduw boven zich zag, en heeft ze gebeten uit zelfverdediging.” En op diezelfde site offerde lezeres Karen Jane: “Kon je de rat niet in een doosje stoppen in plaats van ze te vermoorden?”

Misschien moet Karen Jane straks, wanneer ze naar het toilet gaat, toch maar even in de pot kijken. Je weet immers nooit. En misschien kijk je zelf ook maar beter grondig in de pot voordat je erop gaat zitten...

Beestig slim

Wie een hond of een kat heeft, weet natuurlijk dat zo'n beest best slim is. Vaak lijkt het je zonder woorden te begrijpen. Maar ook dieren waar we het op het eerste gezicht niet van verwachten, kunnen soms verrassend intelligent uit de hoek komen.

Zo zijn wetenschappers tot de vaststelling gekomen dat een inktvis met zijn tentakels moeiteloos een jampotje kan openen. Ze vragen zich nu af of die inktvis ook een 'voorkeurshand' heeft en aan welke arm die hand zich dan wel zou bevinden? Bij de mens is het eenvoudig: je bent links- of rechtshandig. Maar hoe zit dat als je acht armen hebt?

Ook goudvissen blijken slimmer dan je zou denken. Voor een beloning zwemmen ze niet alleen door hoepels, maar spelen ze zelfs een partijtje vin- of kopbal. Ze kunnen kopstoten geven waar je als niet-goudvis vol verbazing naar staat te kijken. Dat werd bewezen door Dean Pomerleau, een ingenieur. Toen die met zijn tienjarige zoontje een vissengoal bouwde, kon hij de vissen al snel zover krijgen om de bal al kop- en vindribbelend in het doel te krijgen. Als je het niet

gelooft, moet je maar eens kijken op www.fish-school.com en op één van de YouTube-links klikken.

Ook kikkers springen er qua intelligentie letterlijk en figuurlijk soms uit. Zo brullen de mannelijke kikkers er tijdens het paarseizoen flink op los. Maar wat moet je beginnen als je als kikker toevallig met een verkoudheid kampt of een veel minder krachtige stem hebt dan je buurman die alle knappe wijfjes naar zich toe brult? In dat geval is er maar één tactiek. Je gaat rustig achter de grootste kwaker zitten en laat hem het zware werk verrichten. Als er een bevallige kikkerschone zijn richting uitkomt, spring je over die brullende concurrent heen, recht op de rug van het vrouwtje. Als die de hete adem van een energieke kikkerprins in de nek voelt, denkt ze ongetwijfeld dat hij het gekwaak heeft veroorzaakt en breken er leuke tijden voor hem aan...

Ook het SWAT-team (het Special Weapons And Tactics-team, een speciaal voor crisissituaties opgeleid team dat de politie in grote nood kan bijstaan) van Mesa in de staat Arizona is ervan overtuigd dat dieren soms beter problemen kunnen oplossen dan mensen. Daarom willen ze...een aap in hun groep.

Sean Truelove, een veteraan van het team, is ervan overtuigd dat een getrainde aap bij gijzelingen of terreuracties heel nuttig werk kan verrichten. Het beest kan bijvoorbeeld worden ingezet om sloten te openen en het gebouw te

doorzoeken.

Truelove heeft een voorkeur voor kapucijnaapjes. Die staan niet alleen bekend als één van de slimste apensoorten, maar ze zijn ook heel snel en klein (tot drieënhalve kilo), waardoor ze door de tegenstander moeilijk te lokaliseren zijn. Bovendien leven ze gemiddeld zeventien jaar, wat de kosten van een dure opleiding goedmaakt.

De aapjes worden trouwens nu al ingezet om gehandicapte mensen te helpen. Ze kunnen voorwerpen zoeken, eten opdienen en deuren openen en sluiten. En het maakt best wel indruk, een aap die in butlerkleden de deur komt openen...

Man bijt slang

Ben Nyaumbe is een landbouwer uit Sabaki, een klein dorp in Kenia. Op een dag was de man, zoals vaak, op zijn land aan het werk toen hij op iets trapte. Hij besepte niet wat hem te wachten stond, want het ‘iets’ waarop hij zijn voet gezet had, bleek een python te zijn. En pythons zijn niet meteen de meest gezellige huisdieren. Het beest was maar liefst zo’n vier meter lang en had, voor de boer het goed en wel besepte, zich razendsnel rond zijn lichaam gewikkeld. Het begon een dodelijke wurggreep en kronkelde zich rond hem, naar boven toe, in de richting van zijn borst. Bovendien schoof het dier langzaam met de boer als prooi naar een boom toe. De arme man wist wat hem te wachten stond: de slang zou hem mee een boom in sleuren en hem daar wurgen. De boer was helemaal in paniek.

Hij had niets bij zich dat hij als wapen kon gebruiken, en er was niemand in de buurt. Hij wist dat zijn laatste uur geslagen had als hij niet iets ondernam.

Maar wat? Wat kun je doen tegen een ijzersterke vier meter lange hongerige python?

Toen Nyaumbe door de slang in de boom was gesleurd en vreesde te zullen stikken, verslaptte de greep van de slang een beetje. Daarvan maakte de boer gebruik om zijn mobieltje te nemen en hulp in te roepen. Bovendien kon Nyaumbe de kop van de slang met zijn eigen trui bedekken, zodat het serpent hem niet kon opeten. Hij slaagde er zelfs in de staart van de slang te pakken te krijgen. Hij trok zijn mond zo ver mogelijk open en zette zijn tanden in het dier. Hij beet en beet uit alle macht. De slang bleek het niet fijn te vinden, want ze verslaptte uiteindelijk haar greep, waardoor de boer weer wat makkelijker kon ademen.

Toen de opgetrommelde helpers op de plaats des onheus arriveerden, zagen ze de man en de slang in de boom hangen. Ze slaagden erin beiden met een touw uit de boom te trekken. De slang wist te ontsnappen.

Het hele gevecht had bijna twee uur geduurd. Nyaumbe hield er wat blauwe plekken en een beschadigde onderlip aan over. De staart van de slang had blijkbaar een scherp randje...

Sophie Tucker verdwenen

Op het Australische St Bees Island, in de Stille Oceaan, vlak bij Queensland, vonden de eilanders het vreemd. Al een aantal weken lagen er overblijfselen van wilde geiten op hun eiland. Dat was nog nooit gebeurd.

Ze alarmeerden de natuuroppzichters, die op zoek gingen naar de oorzaak van dit merkwaardige fenomeen.

Het duurde een hele tijd voor zij er achterkwamen dat er een hond op het eiland rondliep. Die bleek zich te voeden met wilde geiten.

Via via kwam ook de Australische familie Griffith te weten dat er een hond was gesignaleerd op het eiland. Zij kregen meteen weer hoop. De familie had immers vier maanden voordien met haar jacht in die buurt rondgevaren. Al is ‘in de buurt’ een relatief begrip. Het dichtst waren ze het eiland St Bees op negen kilometer genaderd. Op een bepaald moment was hun hond, Sophie Tucker, overboord gevallen en de familie had haar nooit meer teruggezien. Ze hadden geen enkele hoop meer dat ze hun hond nog ooit levend zouden terugzien. In het gebied waar Sophie Tucker verdween,

krioelt het immers van de haaien.

“We vroegen ons af of het Sophie Tucker kon zijn, maar dachten dat dit onmogelijk was,” reageerde de familie Griffith in de Daily Mail.

Toen de hond gevangen was, werd hij naar het vasteland gebracht. Vol hoop ging de familie een kijkje nemen. En het onmogelijke bleek waar: ze stonden oog in oog met hun trouwe huisdier.

De hond had zo'n negen kilometer gezwommen door wateren vol haaien en was zo op het eiland St Bees terechtgekomen, waar ze zich vier maanden in leven had weten te houden met wilde geiten.

“Ze werd gek toen we haar naam riepen en sprong ons omver van blijdschap toen ze uit de kooi mocht,” meldden de Griffiths. Wellicht hebben die hun hond geen geit of haai gevoederd...

Padden maken zich dik

Mensen kunnen zich wel eens dik maken, maar kikkers en padden nog veel meer. Zodra ze bang of kwaad zijn, ademen ze zoveel lucht in dat ze er helemaal van opzwellen. Dat heeft zo z'n voordelen. Kleine vijanden zien plots een beest voor zich dat twee- tot driemaal zo groot is geworden en gaan er halsoverkop vandoor. En als die vijand een slang is, komt er nog een tweede voordeel bij. De slang snapt immers dat het zo'n groot beest nooit zal kunnen verzwelgen en de kikker of pad ontsnapt op die manier aan de dood.

Opzwellen heeft dus z'n voordelen, maar de padden in de zogenaamde 'poel des doods', een meertje in de buurt van de Hamburgse wijk Altona, maakten het in april 2005 wel erg bont. Ze zwollen zo hard op dat ze volgens ooggetuigen binnen anderhalve minuut tot driemaal hun eigenlijke grootte bereikten en ontploften. Echt geen smakelijk gezicht, hoor. Ze spatten gewoon uit elkaar en hun ingewanden en ledematen werden soms meters ver geslingerd. Bovendien ging het niet om slechts enkele exemplaren. Tellingen wezen

uit dat er op korte tijd meer dan duizend padden op mysterieuze wijze om het leven waren gekomen.

Omdat niemand de eigenlijke oorzaak kende, ontstond er flink wat paniek. Reden genoeg als je Werner Smolnik, lid van een Hamburgse natuurvereniging, in de media hoorde verklaren: “We zagen de dieren over de grond kruipen, zwellen en ontploffen. Het leek wel een sciencefictionfilm!”

Het gevolg laat zich raden. De poel werd afgezet en hondenbezitters kregen de raad hun beesten uit de buurt van het water te houden. Alles en niets kon immers de oorzaak zijn. Een nog onbekende bacterie, een schimmelinfectie, ozon, uitlaatgassen of een of ander dodelijk virus. Al snel gingen er ook geruchten dat de paddenziekte zich intussen al naar Denemarken had uitgebreid. Volgens een Deens radiostation waren er ook al padden in een meertje bij Laasby, midden in Jutland, op dezelfde onverklaarbare wijze om het leven gekomen.

Maar niet iedereen liet zich door die wilde verhalen op sleeptouw nemen. Duitse wetenschappers die zowel het water als de lichaamsdelen aan allerlei tests onderwierpen, konden niets verdachts opmerken. Het water in de vijver was volkomen normaal, de padden hadden geen ziekte en leden ook niet aan een mysterieuze Zuid-Amerikaanse schimmel, die een tijdje als mogelijke oorzaak naar voren was geschoven. De felste critici vonden zelfs dat het hoog tijd werd om de

oorspronkelijke getuigenverklaringen maar eens nader te onderzoeken. Misschien fantaseerden die mensen er maar op los. Maar hoe het dan te verklaren was dat er inderdaad meer dan duizend uiteengespatte padden bij de poel lagen... Tja, daar hadden ze ook geen uitleg voor.

Ook biologen probeerden een antwoord op het raadsel te vinden. Zij wezen op het feit dat de paddentrek jaarlijks in april en mei plaatsvindt. De padden gaan dan op zoek naar water om zich in voort te planten en vormen aldus een makkelijke prooi voor vogels. Zouden die zo woest tekeergegaan zijn in hun zoektocht naar het lekkerste stukje paddenvlees dat ze al die honderden padden zomaar verscheurd hadden? Dat leek toch ook wel onwaarschijnlijk.

Tot de Berlijnse dierenarts Frank Mutschmann op zijn beurt twee kadavers onderzocht. Hoewel hij met een wel heel onverwachte verklaring voor de dag kwam, was hij tegelijk heel zeker van zijn stuk: “De padden die ik heb onderzocht, werden door een kraai gedood. Dat beest was op zoek naar de lever van de pad en doorprikte met één wilgemikte stoot het dier...”

Allemaal goed en wel, maar hoe komt het dan dat al die padden daarbij ontploffen, hoor ik je al vragen. Ook daarop had de bioloog een antwoord: “Padden zwellen van nature op uit zelfverdediging. Maar omdat deze padden een gat in hun lijfje hadden, explodeerden niet alleen de bloedvaten maar

ook de longen. Door te willen zwellen, spatten die beesten gewoon uit elkaar.” Volgens hem waren er niet eens veel kraaien nodig om al die padden te doden. “Kraaien zijn heel slim. Ze leren al snel hoe ze met één prik de lever van een pad kunnen bemachtigen. Vijf tot zes kraaien die het trucje beheersen, kunnen op korte tijd honderden padden doden.”

Geen opwekkend verhaal dus en geen stichtend voorbeeld van dierenliefde. We kunnen er alleen maar van onthouden dat we ons maar beter niet te dik maken...

Vreemde passagier

Ze stegen op aan de Perzische Golf, in de havenstad Abu Dhabi. Dat is de hoofdstad van eh...juist ja, van Abu Dhabi. En dat is een emiraat, een rijk dat door een emir wordt bestuurd. En een emir is dan weer een prins, maar in emiraten worden prinsen emirs genoemd. Snap je het? Maar eigenlijk doet dat er allemaal niet toe.

Ze stegen dus op in Abu Dhabi, met een vliegtuig van Egypt Air. Dat is de nationale luchtvaartmaatschappij van Egypte, met als basis Cairo en geheel eigendom van de Egyptische overheid. Wat er eigenlijk ook niet echt toe doet.

Hun bestemming was Cairo, de hoofdstad van Egypte. En ook dat doet niet echt veel ter zake. Alles verliep voorspoedig. De passagiers namen hun krant, de captain was speaking dat alles naar wens was, dat hij iedereen een aangename vlucht toewenste en de stewardessen liepen af en aan om het alle passagiers naar de zin te maken. En iedereen was tevreden.

Op een bepaald moment voelde één van de passagiers iets tegen zijn voeten schuren. Hij sloeg er weinig acht op en schoof zijn voeten gewoon een beetje opzij.

Enkele seconden later schoof ook de passagier die voor hem zat zijn benen opzij. Ook hij had iets gevoeld, maar ook hij sloeg er geen acht op.

En toen gebeurde het. Een jonge vrouw voelde iets tegen haar voet schuren. Ze schoof die voet opzij. Toen ze iets hoorde ritselen op de vloer en naar beneden keek, sprong ze op en gilde hartverscheurend. De dame zette het op een lopen, naar de achterkant van het vliegtuig. Stewardessen probeerden haar te kalmeren.

“Daar! Daar!” gilde ze, helemaal over haar toeren.

“Wat is er aan de hand, mevrouw?”

Maar de dame bleef panisch schreeuwen en wijzen.

Plotseling gilde vooraan een andere vrouw. Ook zij zette het op een lopen. Een man liep haar achterna. Beiden riepen: “Daar! Daar!”

Ze riepen, gilden, brulden, krijsten, schreeuwden, maar niemand begreep wat ze zeiden. Het vliegtuigpersoneel besloot in de richting van het onheil te sluipen. Voetje voor voetje, beetje bij beetje gingen ze dichterbij. Tot iemand het zag.

“O nee!”

30 centimeter lang. Vreselijk snel. Een gevaarlijk uitziende muil. Vier poten. Vlijmscherpe tanden. Het leek wel een monster in mini-uitvoering. Maar het was en bleef een gevaarlijke jonge krokodil!

Uiteindelijk, na veel overleg en proberen, slaagde het luchtvaartpersoneel erin om de krokodil te vangen. Na de landing in Cairo werd het beestje overhandigd aan de dierentuin van de Egyptische hoofdstad. Alle passagiers werden aan een verhoor onderworpen, maar niemand bekende het dier meegenomen te hebben.

En wij veronderstellen dat het zeker niet zelf een ticket naar Cairo heeft gekocht.

Stop een tijger in uw tank

In 1952 maakte de Amerikaanse petroleummaatschappij Esso een poster met daarop een realistische, nogal bloeddorstige tijger. Toch duurde het nog tot 1959 voor de tijger in een meer menselijke vorm in een reclamecampagne gebruikt werd, samen met de kreet ‘Put a Tiger in your Tank’. De reclamecampagne werd een gigantisch succes en heel wat landen namen de slogan over. Ook België en Nederland gingen er in 1961 mee van start.

Hoe populair de slogan wel was, blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat er zelfs in films grapjes over gemaakt werden. In de Franse klassieker *Pierrot le jou* (1965) gaat acteur Jean-Paul Belmondo tanken met de woorden: “Doe maar een tijger in mijn tank!” Als de garagist hem antwoordt dat hij zo’n beest niet in huis heeft, antwoordt Belmondo droogweg. “Doe dan maar gewoon vol!”

Maar soms zitten er ook wel eens andere dingen dan reclametijgers in de kofferbak. Zo bijvoorbeeld bij Jan Otten uit Hengelo. In 2005 had hij zijn auto al vier keer naar de garage moeten brengen omdat steenmarters zijn leidingen

hadden kapotgeknaagd.

Steenmarters die leidingen doorknagen? Dat lijkt al even ongeloofwaardig als tijgers in je tank. Maar nee hoor, als je wat gaat googelen, zie je dat dit echt geen alleenstaand geval is. Je vindt verhalen van steenmarters die bougiekabels doorknagen in heel diverse plaatsen terug. Niet alleen in Hengelo, maar ook bijvoorbeeld in Millingen aan de Rijn. Om problemen met niet-startende auto's te voorkomen, is er in het Nederlandse Tiel zelfs een bureau dat meldingen registreert van mensen die steenmarters in hun buurt zien. En een wijkkrantje uit Heerenveen schreef dan weer dat de stroom was uitgevallen nadat zo'n knaagdiertje in een elektriciteitscabine was binnengedrongen.

Dus toch maar eens even kijken wat Jan Otten uit Hengelo nóg te vertellen heeft: “Ik ben het echt spuugzat. Het lijkt wel of alle steenmarters in de omgeving het op mijn auto hebben gemunt! Die beesten hebben intussen al voor een paar honderd euro schade aangericht. Alsof mijn auto een magische aantrekkingskracht op hen uitoefent.”

Volgens Otten hebben de marters het vooral gemunt op de slangetjes van het koelsysteem. Hij doet er echt alles aan om de beestjes uit zijn auto te weren. Hij bracht al toiletblokjes aan onder de motorkap in de hoop dat de geur ervan de steenmarters zou verjagen. Mooi niks, hoor! Daarom plaatste hij ook hindernissen op de schutting rond

zijn auto, maar ook dat kon de steenmarters niet afschrikken.

Otten wendde zich dan maar tot de gemeente met de vraag om de schade te vergoeden, maar ook dat leverde niets op. De gemeente zou niets betalen. En toen Otten ermee dreigde de beestjes dan maar zelf aan te pakken, moest hij ook al een toontje lager zingen. Steenmarters zijn beschermde dieren. Wie ze iets aandoet, kan nog een boete krijgen ook...

Uiteindelijk bleef er maar één oplossing over: de garagist schermde de onderzijde van zijn motor af met ijzeren gaas. En dat hielp! De marters lieten zijn auto met rust en besloten hun tanden in de slangen van andere koelsystemen te zetten.

Toch zouden de marters misschien beter naar Azië zijn overgebracht. Daar zitten immers ook wel eens andere slangen dan slangen van het koelsysteem onder de motorkap. Toen een toerist in het zuiden van Thailand zijn huurauto niet aan de praat kreeg en vrolijk de motorkap opensloeg, stelde hij tot zijn verbijstering vast dat een python van zo'n vijf meter lang de oorzaak was van de problemen. Om een reden die alleen pythons kennen, hield het reptiel de motor in een wurggreep...

TomTom?

Op 17 september 1930 kwam het lijk van Old Tom bovendrijven in de haven van Eden, aan de zuidoostkust van Australië. Het water van de zee duwde het lijk zachtjes naar het strand en legde het daar te rusten. Old Tom was negentig en sinds 1843 een goede vriend van de vissers die in Twofold Bay dagelijks hun harde werk verrichtten. De verslagenheid was groot.

Dat Old Tom een zwaardwalvis was, deed daar niets aan af. Het dier was bij de walvisjagers een graag geziene gast. Jarenlang waren Old Tom en zijn makkers-zwaardwalvissen elke ochtend in de baai opgedaagd en hadden ze gewacht op de vissers, die met de walvisjacht hun dagelijks brood verdienden.

Als de vissers met hun roeiboten uitvoeren, zwommen Old Tom en zijn kompanen mee tot op de plek waar die dag de jacht plaatsvond. Daar zochten ze dan een reusachtige prooi zoals een bultrugvis of een vinvis, en dwongen die met zijn allen mee te zwemmen naar ondiep water.

De groep zwaardwalvissen onder leiding van Old Tom

ging heel precies te werk. Twee zwaardwalvissen grepen de staart van het slachtoffer beet om te beletten dat het daarmee zou slaan en de rest van de procedure bemoeilijken. Twee andere zwommen tot onder de kop van de prooi, om zo een ontsnapping door een duik in de diepte te voorkomen. Dat was het moment waarop de andere zwaardwalvissen het slachtoffer insloten. Daarbij wierpen ze zich om beurten op het gevoelige spuitgat van het ongelukkige dier, zodat het al gauw bijna stikte en het, verdoofd van de pijn, naar het wateroppervlak kwam drijven. Dat was het moment waarop de walvisjagers hun boten naar het dier in nood stuurden en met hun harpoenen het werk afmaakten. Daarbij zorgden ze ervoor dat de lippen en de tong van het stervende dier werden afgesneden, zodat ze dit als beloning aan de zwaardwalvissen konden voeren.

Het slachtoffer zonk dan snel onder de golven. Het enige wat de walvisvaarders nog moesten doen, was een paar dagen wachten tot de dode vis vanzelf naar de oppervlakte kwam.

Al in 1843 was Old Tom begonnen met zijn hulp aan de walvisvangst. Het beest was zelfs zo snugger dat het, zelfs wanneer er geen vissersboten voeren, met zijn kompanen toch een walvis omsingelde, waarna enkele zwaardwalvissen naar de kust van Eden zwommen om de vissers te waarschuwen.

Na de dood van Old Tom dook geen enkele van de

zwaardwalvissen nog aan de kust van Eden op. Blijkbaar was de negentig jaar oude Tom het ‘brein’ achter het hele systeem. Maar het dier werd niet vergeten; zijn geraamte is tot op de dag van vandaag te zien in het museum van Eden.

Tamagotchi's en Furby's

Stel je voor: je wilt dolgraag een huisdier, maar pa en ma zien dat niet zitten. Ze hebben de tijd niet om zich ermee bezig te houden, hebben een allergie voor dierenharen of krijgen puisten op hun gat bij het schrikbeeld dat ze nooit nog ongestoord op reis kunnen vertrekken.

In dat geval geven ze je misschien een knuffeldier cadeau! Een liefst heel zacht en pluizig wezen dat je aan zijn neus kunt trekken zonder dat het je een oplawaai verkoopt. Maar zodra je wat ouder wordt, vind je zo'n knuffeldier maar niks! Een écht dier maakt tenminste geluiden en het beweegt. Dat is toch veel leuker!

Dat hadden volwassenen ook al snel bedacht. In 1738 ontwierp Jacques de Vaucanson, een Franse uitvinder en instrumentenbouwer en bekend als de maker van de eerste robot, al een eend die kon lopen, zijn vleugels bewegen, eten en – wat nog het leukst van al was – dat eten via zijn kunstmatige darmen weer kon uitpoepen ook! De Vaucanson maakte daarvoor gebruik van een handig trucje. In de eend zat namelijk een vergaarbakje met 'voorverteerd voedsel'.

Het voorbeeld van De Vaucanson werd in de loop van de jaren gevolgd door andere uitvinders, die allerlei bewegende en sprekende dieren ontwierpen door ze met motoren en/of bandopnemers uit te rusten. Ze probeerden er alles aan te doen opdat knuffeldieren er zo realistisch of grappig mogelijk uit zouden zien. Los daarvan werden er ook videospellen op de markt gebracht waarbij kinderen en volwassenen samen met hun lievelingsbeesten in een kunstmatige virtuele wereld konden spelen.

Toch was het wachten tot 1996 voor de combinatie tussen knuffeldier en virtuele wereld echt tot stand werd gebracht. Dat jaar bracht de Japanse speelgoedfabrikant Bantai voor het eerst de Tamagotchi op de markt. Het speeltje bestond uit een plastic ei met daarin een kleine computer met een ledschermpje. Daaronder stonden drie knopjes. Zodra het ding werd aangezet, verscheen er op het schermpje een ei dat na enige tijd openbrak. Uit het ei kwam een piepklein wezentje – de Tamagotchi – tevoorschijn. Dat diertje moest worden verzorgd door gebruik te maken van de drie knopjes. Zo kon de bezitter niet alleen het gewicht, de honger en het geluk van de Tamagotchi controleren, maar kon hij ook alles doen wat noodzakelijk was om zijn virtuele huisdier in optimale conditie te houden. Hij kon hem voeden, medicijnen geven of de Tamagotchi straffen voor slecht gedrag. Omgekeerd kon de Tamagotchi piepgeluiden maken als hij hulp nodig

had, waardoor hij meteen in heel veel scholen verboden werd.

Hoewel de Tamagotchi sterfelijk was, was het de bedoeling hem – door middel van de beste verzorging – zo lang mogelijk in leven te houden. En als het troetelbeestje er na enkele dagen of weken toch de brui aan gaf, hoefde je er geen complex aan over te houden. De Tamagotchi had immers ook een ‘reset’-toets, zodat je hem – anders dan in het echte leven – weer tot leven kon wekken.

Wereldwijd was het nephuisdierdje zo’n succes dat er al snel meer dan 40 miljoen stuks verkocht werden. Hoewel de echte rage – zoals dat meestal gaat – na enkele jaren alweer voorbij was, zouden de interactieve elektronische huisdieren van dan af nooit meer volledig verdwijnen. Zo bracht GigaPets Tiger Electronics, een grote Amerikaanse fabrikant van elektronisch speelgoed, een hele reeks virtuele huisdieren op de markt, vaak ook op basis van bekende films. Ook nu nog kun je via de GigaPets-website niet alleen Salem bestellen, een kat die ijsjes eet en via de telefoon kan praten, maar ook honden en kikkers en zelfs een beest als Rancor, het verschrikkelijkste wezen in het hele sterrenstelsel..Je kunt het zo gek niet bedenken, of het is er wel.

Los van elektronische speelgoed zijn er tegenwoordig ook zogenaamde ‘desktop’-knuffeldieren die op je scherm verschijnen zodra je je computer aanzet. Zo is er niet alleen

een vis die elke dag bij het opstarten van je pc over je scherm zwemt en die gevoederd moet worden, maar bestaat er ook een vogeldolfijn met de naam Fin Fin waarmee je zelfs via een microfoon kunt praten.

Maar bovenal is er de Furby, een uitvinding van Dave Hampton, een elektronica-ingenieur die als tiener al robots bouwde. Omdat hij zo'n Tamagotchi aan een sleutelhanger maar niets vond, koos hij voor een aalbaar wezentje met grote bewegende ogen en oren dat veel meer kon dan alleen maar piepen. Zo reageert de interactieve Furby op geluiden, muziek, stemmen en licht. Maar anders dan een Tamagotchi of een GigaPet kun je hem ook aaien, wiegen en oppakken. Bovendien voelt zo'n Furby via allerlei sensoren ook de aanwezigheid van andere Furby's, zodat ze samen kunnen zingen, dansen en praten. Toch begrijp je van dat laatste aanvankelijk misschien niet veel. Kleine Furby's spreken immers Furbiaans, wat een mengeling zou zijn van Thais, Hebreeuws en Chinees. Als een Furby het heeft over a-tay, zegt hij dat hij honger heeft. Maar geen nood, voor wie z'n Furby niet dadelijk begrijpt, wordt er ook een woordenboek bij geleverd. En als Furby's 'groeien', beginnen ze meer en meer Engels te spreken. Zo krijg je de indruk dat je een heel eigen huisdier hebt, waarmee je – beter nog dan met een kat of hond – echt kunt praten! Sterker nog, jouw Furby ontwikkelt zelfs een eigen karakter dat hem onderscheidt van

andere soortgenoten!

Als gevolg daarvan blijft een Furby – net als een echt huisdier – onvoorspelbaar. In de hoop dat je hem aandacht blijft schenken, zit hij vol onverwachte fratsen. En raak je je Furby ooit beu, dan druk je gewoon op de resettoets, waardoor niet alleen zijn stem maar ook zijn karakter verandert.

Toen de Furby in 1998 in Amerika op de markt kwam, ontstond er al snel een ware hype. Veel mensen stonden uren in de rij om er een te pakken te krijgen. Sommigen onder hen waren zelfs zo gek om honderden dollars neer te tellen, terwijl het speeltje in werkelijkheid niet meer dan 30 dollar kostte. Op twaalf maanden tijd werden er 27 miljoen exemplaren verkocht en overal schoten de websites en chatboxen die aan Furby's gewijd waren als paddenstoelen uit de grond. Iedereen kon met iedereen overleggen hoe je zo'n Furby nu het best verzorgde. De vraag naar Furby's was zelfs zo groot dat het nieuwe speelgoedwonder nog nauwelijks naar Europa verscheept kon worden.

Grappig was ook de opschudding die ontstond omdat nogal wat mensen de Furby-taal niet verstonden en ervan uitgingen dat de Furby's woorden en klanken herhaalden die ze in hun directe omgeving hadden gehoord. Het ging zelfs zover dat inlichtingendiensten de wezentjes uit hun kantoren verbanden. Stel je voor dat ze ultrageheime informatie aan de

vijand zouden doorvertellen!

Hoewel ook deze hype weer voorbijging, hebben heel wat volwassenen zich intussen ook een Furby aangeschaft. Altijd goed om een beetje troost te vinden als je je eenzaam voelt... In 2005 werd trouwens een tweede generatie Furby's geïntroduceerd. Hun gezicht kon meer emoties uitdrukken en ze konden stemmen herkennen, waardoor ze nog beter met hun baasjes konden communiceren. Mooi, maar toch lijkt ons nog altijd niets boven een echt huisdier te gaan...

Bloedzuiger lost overval op

De Australische vrouw Fay Olson was 71 toen ze op 28 september 2001 in haar afgelegen huis in de bossen van het Australische eiland Tasmanië werd overvallen. Twee mannen drongen haar woning binnen, bonden de vrouw aan een stoel, mishandelden haar en gingen aan de haal met een magere buit. Ze hadden nauwelijks enkele honderden dollars kunnen meenemen.

Agenten kanden het hele huis van Fay uit, maar vonden geen sporen die hen naar de dieven konden leiden. Het enige ‘verdachte’ wat de agenten vonden, was een bloedzuiger. Fay beweerde dat ze in haar huis voordien geen bloedzuigers had gezien, dus veronderstelde de politie dat de bloedzuiger van één van de overvallers afkomstig was.

“Het was duidelijk dat de opgezwollen bloedzuiger net gegeten had, en omdat noch de politieagenten noch het slachtoffer waren gebeten, werd dit als bewijsmateriaal beschouwd,” aldus een politiewoordvoerder.

Maar aangezien bloedzuigers zelf niet kunnen spreken en niets kunnen duidelijk maken, waren de agenten daar geen

stap mee vooruit.

Nu zat de bloedzuiger vol met bloed van een mens. En de onderzoekers kwamen op het idee om dat bloed op DNA te onderzoeken. Dat is de belangrijkste drager van erfelijke informatie in alle bekende organismen. Of makkelijker gezegd: in bloed, sperma, haren...van een levend wezen zitten een aantal unieke gegevens die dus enkel tot dat wezen behoren. Het DNA dat uit de bloedzuiger werd gehaald, kon dus afkomstig zijn van één van de inbrekers. Het werd geklasseerd in een computerdatabank, in de hoop dat het ooit de dader zou kunnen aanwijzen.

Zeven jaar later liepen de overvallers die Fay Olson hadden beroofd, nog steeds op vrije voeten.

In 2008 werd de 54-jarige Peter Cannon opgepakt voor drugsfeiten. Zijn DNA werd gecontroleerd en vergeleken met gegevens uit de databank. Het bleek overeen te komen met het staal uit de bloedzuiger.

Cannon kon niet anders dan de feiten toegeven. Hij pleitte schuldig voor het hooggerechtshof van Tasmanië. Nu we dit schrijven, is nog niet bekend welke straf de man heeft gekregen, maar de kans bestaat dat hij voor 21 jaar achter de tralies vliegt.

De politie is nog steeds op zoek naar zijn medeplichtige.

Volgens Sally Keltly, een onderzoekster aan de universiteit van Tasmanië, is deze zaak uitzonderlijk. Wellicht is het de

eerste misdaad ooit die opgelost werd met behulp van het DNA uit een bloedzuiger.

Of Fay Olson nog leefde op het moment dat bekend werd wie een van haar overvallers was, weten we niet.

Speeltjes voor je lieveling

Is je kat of hond binnenkort jarig, dan wil je beslist een cadeautje kopen voor je sweetheart. Maar wat moet je hem of haar schenken? Geef toe, een nieuwe kattenbak of een hondenkluif is nog weinig origineel. Misschien heb je trouwens al twaalf kattenbakken en dertien hondenkluiven in voorraad.

Geen nood, handige reclamejongens en -meisjes hebben intussen allang ontdekt dat er met honden- en kattenspeeltjes heel wat geld te verdienen valt. Je staat er dan ook verstoemd van wat je op diverse websites allemaal voor je troeteldier kunt kopen.

Wat denk je bijvoorbeeld van een flesje nagellak voor je vierpoter? Niet alleen in roze, hoor. Nee, je kunt tegenwoordig echt alle kleuren krijgen. Of heeft Chouchou of Chacha het moeilijk om zijn of haar plasje op te houden? In dat geval kun je beter een paar hondenluiertjes kopen. In alle maten verkrijgbaar, want er bestaan grote, maar ook kleine hondjes...

Ook voor de feestdagen werd aan je snoesje gedacht.

Vooral carnaval mag je niet ongemerkt laten voorbijgaan. Een Amerikaanse firma bracht daarom een hele reeks verkleedkleden voor huisdieren op de markt. Er is zelfs een ooglapje verkrijgbaar voor wie van z'n lieveling een eenogige piraat wil maken!

Misschien kijkt je hond of kat intussen al niet meer op van al die verkleedpartijen, want ook voor en na de komst van Prins Carnaval kun je uitgebreid de meest diverse kleden en bijbehorende accessoires kopen. Neem bij gelegenheid maar eens een kijkje op www.pawpalaceonline.com, waar je uit niet minder dan 4000 artikelen kunt kiezen. Je kunt zelf vaststellen dat je – als je er maar genoeg voor neertelt – niet alleen roze pyjama's kunt vinden, maar ook dassen, zonnebrillen en zowaar hondenpantoffeltjes met vooraan eendjes erop gemonteerd.

Maar misschien vind je allang geen plaats meer in de kleerkast van je sweetie? Of houdt Bonzo, je macho pitbull helemaal niet van de kleden die je voor hem koopt en trekt hij ze grommend en knarsetandend van zijn lijf? Geen nood, ook aan de stoerdere exemplaren werd gedacht. Je kunt ze ongetwijfeld een plezier doen met een fles sterkedrank, wijn of een kratje bier. Wat denk je bijvoorbeeld van een fles Johnny Barker? Die ziet eruit als een fles whisky, maar bevat natuurlijk geen alcohol, want dat is voor je viervoeter taboe. En de prijs valt wel mee, hoor. Voor dat nepdrankje betaalt

de Amerikaanse klant die zo stom is om het te betalen zo'n 20 dollar. Ongeveer 14 euro dus. Laat de kassa maar rinkelen...

Helemaal te gek is het lasertoestelletje dat het baasje vanuit zijn luie stoel kan bedienen en dat de afbeelding van een muis of een rat op de muur projecteert. Je kunt er je hond of kat urenlang achteraan laten hollen. Vooral geschikt voor sharpeis, rimpelhonden dus. Die platsnuiters zien er toch al uit alsof ze met hun gezicht tegen de muur zijn gevlogen...

Ondanks het gigantische aanbod is elke macho pitbull die zichzelf respecteert ongetwijfeld nóg gelukkiger met een DoggieLoveDoll. Dat is de eerste sekspop voor honden die eind juli 2009 op een dierenbeurs in het Braziliaanse Sao Paulo werd voorgesteld. De rubberen pop ziet er als een onvervalst teefje uit. Om de wat kleiner uitgevallen mannelijke aanbidders alvast geen minderwaardigheidscomplex te bezorgen, werd DoggieLoveDoll in drie formaten uitgebracht: klein, medium en groot. Ongetwijfeld zal jouw stoere Rambo wel weten waarvoor het roze gaatje achteraan op de sekspop dient. Je moet er alleen aan denken na gebruik de Love Doll even uit te wassen...

Zuipmuis

We weten het allemaal: veel mensen drinken graag bier, wijn of sterkedrank. Alcohol, dus. Mensen kopen die alcoholische dranken in winkels, cafés, restaurants... Die drank zit in flessen, in vaatjes, in glazen. Alcoholische drank groeit niet aan de bomen. Toch?

Maar misschien wel in een bloem?

Laten we beginnen bij het begin. We nemen aan dat jij nog nooit van een *Ptilocercus lowii* hebt gehoord. Nee, er is helemaal niets met je aan de hand. Nee, je bent niet dronken als je de woorden met moeite en veel haperen kunt lezen. Wij hadden er tot voor kort ook nog nooit van gehoord. En ook wij spreken die woorden niet echt vlotjes uit. De *Ptilocercus lowii* is beter bekend als de vederstaarttoepaja. Eh, je bent nog niet mee? Een toepaja is een soort spitsmuis, en de vederstaarttoepaja heeft een opvallende pluim aan de staart die op een vogelveer lijkt. Het beestje heeft een staart van 16 tot 19 centimeter, wat langer is dan hijzelf, want vederstaarttoepaja's worden nauwelijks 14 centimeter lang.

Ik hoor je nu al denken: is dit een biologieboek of ben ik

per ongeluk in een encyclopedie beland? Nee hoor, we komen nu stilaan waar we moeten zijn, namelijk bij de *Eugeissona tristis*. Waarschijnlijk roep je nu dat het welletjes geweest is, dat je niet meer verder leest. Maar dat zou ik niet doen. Nu wordt het leuk. De *Eugeissona tristis* is immers een soort plant. Een palm die je vindt in landen zoals Maleisië, en waarvan de bloemen flink naar gist ruiken. En nu komt het: de *Ptilocercus lowii* is verzot op nectar van de bloem van de *Eugeissona tristis*. 's-Nachts trekt de *Ptilocercus lowii* eropuit om nectar te gaan slurpen. En na zo'n nachtje stappen is de *Ptilocercus lowii* eigenlijk redelijk dronken, want de nectar van de *Eugeissona tristis* is bijzonder alcoholisch. Dat kleine, onschuldige vederstaarttoepajaatje is dus eigenlijk een echte alcoholicus! Wetenschappers vermoeden dat het muisje zoveel drinkt dat hij, mocht hij een mens zijn, niet meer achter het stuur van een auto zou mogen zitten!

Voor het eerst is er wetenschappelijk onderzoek naar dat muisje gedaan. In het wetenschappelijke tijdschrift *Proceedings of the National Academy of Sciences* stond dat het de eerste keer is dat bij een zoogdier nauwkeurig werd vastgesteld dat het van nature leeft op een alcoholhoudend dieet. Uiteraard wisten velen dat dieren dronken kunnen worden, als je ze maar genoeg bier, wijn of andere alcohol te drinken geeft. Nu is er in de natuur erg weinig alcohol te vinden. Als rijp fruit gist, bevat het vaak minder dan 0,5

procent alcohol. Dus is een bestaan op alcohol voor weinig diersoorten weggelegd. Fruitvliegen consumeren regelmatig alcohol, en ook fruit etende vleermuizen zouden wel eens dronken zijn.

Diep in het regenwoud van Maleisië merkten Duitse biologen van de universiteit van Bayreuth dat de vederstaarttoepaja's vaak afkwamen op een palm waarvan de bloemen duidelijk naar gist roken. De onderzoekers voorzagen de diertjes van een zender, en analyseerden de nectar en de haren van de beesten. Wat bleek: de toepaja's bezochten dagelijks meer dan tien planten. Als je weet dat het alcoholpercentage van de nectar tot 3,8 procent bedraagt – dat is dus zo sterk als bier! – dan begrijp je wel dat de muisjes sporen van chronisch alcoholgebruik vertonen. Of ze ook dronkenmanspraak vertellen (bijvoorbeeld burps in plaats van piep) hebben we niet kunnen achterhalen...

Hond veroorzaakt lek - hond speurt naar gaslek

Wat doe je als je een heel grote hond hebt en je wilt even boodschappen gaan doen? Stel je voor dat het dier per se mee wil, maar dat jij dat niet wilt. Wat doe je dan?

Een Amsterdammer had er midden februari 2008 niets beters op gevonden dan de loebas vast te maken aan de gastoevoer van de gevelkachel van zijn huis aan de Kramatweg. Het dier moet na verloop van tijd ongeduldig geworden zijn en is er uiteindelijk in geslaagd zich los te rukken, waardoor een levensgevaarlijk gaslek ontstond. Gelukkig meldden de burens snel de gasgeur, zodat de inderhaast toegesnelde brandweer de toevoer kon afsluiten. Uiteraard heeft de politie een stevig gesprekje gevoerd met de eigenaar van de hond!

Een hond die een gaslek veroorzaakt, is één. Maar een hond die een gaslek opspoort, is weer een heel ander verhaal. Zo trok het volgende berichtje onze aandacht:

Op 28 maart 1966 deed de hond Anja examen voor gashond als opvolger van de overleden gashond Kees. Na het behalen van het diploma werd haar een oorkonde aangeboden door studenten van de Utrechtse studentenvereniging Veritas. Door de ombouw naar aardgas moesten er veel lekken worden opgespoord.

Verder speurwerk leerde ons dat honden inderdaad vaak voor dergelijke moeilijke klussen worden ingezet. Het gaat dan niet om de keffer van de burens, maar om degelijk opgeleide dieren. Duitse herders zoals Igor, bijvoorbeeld. Hij was een tijdlang actief als speurneus voor het grote chemische bedrijf Borealis in Beringen. Igor was de hond van Rudy van Baelen, een werknemer van het bedrijf. De algemeen directeur – zeg maar gerust de grote baas – wist dat Rudy met hondensport bezig was en vroeg hem of hij zijn dier kon leren gaslekken op te sporen.

“Eerst dacht ik dat hij een grapje maakte,” zei Rudy. “Ik wist wel dat ze vroeger in de koolmijnen stevast kanaries in de schachten lieten vliegen. Als er giftig gas ontsnapte, vielen die beestjes meteen dood neer, hét sein voor de mijnwerkers om het hazenpad te kiezen. Vandaar dat ik er aanvankelijk weinig voor voelde om mijn hond voor dergelijke activiteiten op te leiden...”

Maar de grote baas nodigde Rudy uit om bij een

zusterbedrijf in Zweden te gaan kijken hoe zij honden inzetten voor dergelijke klussen. Daar zag Rudy hoe herdershonden vrolijk op-en-neer renden langs gasleidingen. “Met die honden was niets mis, ze straalden van gezondheid en enthousiasme. Ik wist al gauw dat het werk niet dieronvriendelijk was, zoals ik gevreesd had,” lachte Rudy. Toch ging hij niet over één nacht ijs en won hij informatie in bij dierenartsen en de dierenbescherming. Rudy mocht op zijn twee oren slapen: zijn viervoeter zou niet aan gevaarlijke chemische stoffen worden blootgesteld. Dus kon de training beginnen.

Die was erg intensief en duurde een heel jaar. Drie maanden lang trokken Rudy en Igor eropuit om op industrieterreinen, tussen leidingen, tanks en pompen aan de vaak lawaaierige werkomgeving vol vreemde geuren gewend te raken. Speciaal voor de opleiding werd een oefenterrein gebouwd met 15 meter gasleidingen vol ventielen, kleppen, dichtingen en compressoren. Daar konden allerlei gaslekken worden nagebootst.

Aanvankelijk had de hond dezelfde reactie als mensen: ook hij wendde zich meteen van de gasgeur af. Het kostte dus heel wat geduld, moeite en aanmoedigingen voordat Igor die vervelende geuren net ging opzoeken. Meer nog, hij moest de kern van de geur leren aangeven, het eigenlijke gaslek dus. Bovendien bevinden gaslekken zich niet altijd op de begane

grond. Met een hond leidingen controleren die zich 50 meter hoog bevinden, is niet vanzelfsprekend. Een hond met hoogtevrees kan dit werk dus niet aan.

Uiteindelijk mocht Igor aan de slag. En ook baasje Rudy had zijn nieuwe roeping gevonden: het opleiden van en werken met gashonden. Met zes vrienden richtte hij in 1991 zelfs een bedrijfje op dat ze heel toepasselijk The Sniffers noemden.

Meneer Yosuke Nakamura

Het zal je maar overkomen. Je wordt jarenlang door je baasje vertroeteld, maar als hij je kooitje openzet, vlieg je er vandoor, door het open raam je geluk tegemoet. Dat denk je toch...Al snel lijkt de vrijheid echter minder aantrekkelijk dan ze er vanuit je kooi uitzag. Je krijgt honger, maar je hebt nooit geleerd om voor je eigen eten te zorgen. Je fluit eens om je baasje, maar dit keer is die er niet om eten en drinken in je kooi te zetten. Je vliegt dus dapper voort in de hoop dat je het huis zult herkennen waaruit je enkele uren geleden ontsnapt bent. Jammer genoeg gebeurt dat niet. Misschien vlieg je steeds verder van je doel weg...

Intussen is het weer veranderd. Het is koud en het regent. Je vleugels worden zwaar en je voelt je moe tot in de puntjes van je papegaaianten. Uiteindelijk ben je zo uitgeput dat je op het eerste het beste dak neerstrijkt. Daar, tegen de schoorsteen aangedrukt, zoek je beschutting voor de wind die alsmaar guurder wordt. Je mag dan wel een trotse krombek

zijn, toch ben je (krom)bekaf. Je beseft dat er geen ontsnappen meer aan is. Je sluit je ogen en wacht gelaten op de dood die onvermijdelijk zal volgen.

Plotseling hoor je stemmen. Je trekt je ogen open en ziet een paar blauwgeschelpde mannen op je afstappen. Politie... Het moet wel zo zijn. Wie zou je anders komen redden?

Even later zit je in een wagen die een vreemd geluid maakt. Toeta-toeta... Je hebt nog nooit eerder een vogel gehoord die op die manier zingt.

Nog later ben je bij een dierenarts. Die geeft je een prik. Hij wil je weer beter maken, dringt het vaag tot je door. Maar heeft dat nog zin? Als je eenmaal beter bent, kom je wellicht in een dierenasiel terecht. Daar zul je worden gekocht door mensen die je nooit eerder gezien hebt. Nooit zul je je baasje nog weerzien...

Maar niet als je Yosuke Nakamura heet, in Japan woont en een grijze roodstaartpapegaai bent. Yosuke's baasje had zijn krombek immers een naam gegeven: Yosuke Nakamura en hij had zijn beest geleerd die naam te onthouden en er nog zijn adres aan toe te voegen ook!

Dat deed de krombek dan ook zodra hij weer beter was. "Hey, ik ben meneer Yosuke Nakamura," flapte hij eruit en hij voegde er nog een adres aan toe dat ik hier niet ga herhalen omdat Japanse adressen voor ons toch onuitspreekbaar zijn. En omdat Yosuke zich na zijn

bekentenis meteen heel wat beter voelde, begon hij ook nog een paar Japanse liedjes te zingen.

Tja, een papegaai die zijn eigen naam en adres kent...Daar moest iedereen natuurlijk het fijne van weten. De agenten werden opnieuw opgetrommeld en naar het adres in kwestie gestuurd.

En jawel, hoor! Daar troffen ze mevrouw Nakamura aan. Die vertelde trots dat ze haar papegaai al meer dan twee jaar eerder zijn naam en adres had aangeleerd voor het geval hij er eens vandoor zou gaan. De agenten waren trouwens behoorlijk onder de indruk dat de papegaai enkel aan de dierenarts zijn adres verteld had en niet aan hen.

Intussen is ‘meneer Yosuke Nakamura’ in Japan een kleine beroemdheid. Meteen nadat het verhaal de pers haalde, kwamen er dagelijks heel wat bezoekers op zijn persoonlijke site, die zijn baasje jaren eerder voor hem gemaakt had en waarop onder andere het volgende te lezen staat:

アクセスしたページは、以下のいずれかの理由で閲覧できません

Yahoo!ジオシティーズ内にページが存在しないため

URLが間違っているため

ご不明な点があれば、ヘルプをご覧くださいのうえ、お問い合わせください

Begrijp je er niks van? Geen probleem. Dan weet je

meteen hoe ‘meneer Yosuke Nakamura’ zich gevoeld zou hebben als hij zijn naam niet had kunnen vertellen en moest leven tussen mensen die hem niet verstonden...

George op dieet

Hij heet George. Althans, zo heeft het personeel van het Wildlife Aid Centre in het Britse Surrey hem genoemd. Ze schrokken wel even toen ze hem in een tuin opmerkten. Niet dat hij niet sympathiek was of zo. Integendeel, hij was best lief. Een beetje schuchter ook. Want George is een egel. Geen egeltje, maar een egel. George weegt immers 2,2 kilogram, en dat is voor een egel onwaarschijnlijk veel. Een gewone egel weegt goed 600 gram. Een stevig exemplaar kan tot 700 gram zwaar worden, dus je begrijpt dat het wel even schrikken was toen George in een tuin werd ontdekt.

Natuurlijk is rondlopen met overgewicht geen gezonde zaak. Ook niet voor egels. En George werd meteen als zwaarlijvig beschouwd, als een egel die lijdt aan obesitas.

Eerst diende natuurlijk de oorzaak van zijn overgewicht te worden gezocht. Enige observatie leerde al snel dat George' overgewicht te wijten was aan het vette voedsel dat eigenlijk bedoeld was voor vogels. Egels zijn niet zo kieskeurig wat eten betreft. Ze voeden zich met zowat alles wat ze in een tuin

kunnen vinden. George had het in die tuin erg naar zijn zin, want de noten en stukjes brood lagen er zomaar voor het grijpen.

Maar George moest dus op vermageringsdieet. En hij moest veel meer bewegen.

De egel krijgt nu nog slechts één keer per dag te eten en is bovendien gaan ‘fitnessen’. Hij heeft een eigen tredmolen, zodat hij meer in beweging komt.

En het werkt. In november 2007 woog George nog 2,2 kilogram. In april 2008, dus zo’n vijf maanden later, gaf de weegschaal nog ‘slechts’ 1,7 kilo aan. We kunnen dus makkelijk uitrekenen wanneer George er weer als een normaal gezonde egel zal uitzien...

Een criminele geit

Op 24 januari meldde de Nederlandse krant De Telegraaf dat in Nigeria een geit in de cel was beland.

Hallo? Een geit!? In de cel!?

Op zo'n moment vraag je je onvermijdelijk af wat voor verschrikkelijks dat beest dan wel op z'n geitenkerfstok kan hebben. Had het slechte melk geleverd die kinderen had vergiftigd? Was het zonder rood achterlicht door één of andere stikdonkere Nigeriaanse straat gelopen en had het op die manier een verschrikkelijk ongeval veroorzaakt? Of - veel erger nog - had het tijdens een officiële plechtigheid misschien geplast tegen de benen van een Nigeriaanse hoogwaardigheidsbekleder?

Vergeet het! Het beest werd gearresteerd op verdenking van het plegen van een gewapende overval!

Een geit!? Een gewapende overval!?

Ongetwijfeld beginnen je hersenen opnieuw te tolleren. Misschien zie je toch een mogelijkheid... Een beest beladen met springstoffen stapt een winkel of bankkantoor binnen. Als er buiten een misdadiger met een zendertje staat die alles tot

ontploffing kan brengen, dan, ja dan...

Vergeet het! De overval werd gepleegd zonder geit. Gewoon één of andere crimineel die een winkel of bank binnenstormde, wat met z'n wapen in de lucht zwaaide en er dan met de buit vandoor ging...

Maar waarom stoppen ze dan een geit in de cel?

Wel, in Nigeria zijn antwoorden op moeilijke vragen een stuk makkelijker dan bij ons. Volgens de krant zou de overvaller zich, na het plegen van zijn misdaad, door middel van zwarte magie in het beest hebben veranderd. In Nigeria is geloof in hekserij en in krachten waardoor mensen van gedaante kunnen veranderen immers niet ongebruikelijk.

Gelukkig hadden enkele wakkere burgers gezien dat er iets niet in orde was met die geit. Misschien had ze dezelfde dwaze blik in de ogen als de misdadiger in kwestie? Of misschien deed het geitensikje hen denken aan het baardje dat de crimineel ooit had proberen te kweken? Feit was in elk geval dat ze met het beest bij het politiekantoor kwamen aanwandelen.

Tja, wat doe je dan als politieman? Omdat je een booswicht niet kunt laten lopen, stop je hem dus maar in de cel. En als buitenlandse journalisten wat meer over de zaak willen weten, vertel je hun heel kordaat dat de geit in de cel zit en daar ook blijft tot het onderzoek is afgerond!

Is jouw huisdier paranormaal?

Zijn veel huisdieren paranormaal? Onderzoekers zijn het er nog niet over eens. Zo was er de bazin van Jacky, die had opgemerkt dat haar hondje elke keer kwispelend voor het tuinhek stond als een van haar zoons met buslijn 98 thuiskwam. Aangezien de jongens alleen maar in het weekend en altijd onverwacht opdoken, kon de dame slechts één verklaring vinden: haar hond moest over paranormale gaven beschikken.

De Engelse bioloog en schrijver Rupert Sheldrake (°1942) heeft onder andere de gedragingen van planten en dieren op paranormaliteit onderzocht, en kwam daarbij soms tot heel verbijsterende vaststellingen.

De Zweedse gedragsonderzoeker en hondenkenner Erik Zimen (1941-2003) echter vond veel van Sheldrakes conclusies pure bullshit. “Honden hebben gewoon een veel betere innerlijke klok dan mensen. Als ze eenmaal een bepaald ritme gevonden hebben, of een bepaalde routine in iets hebben ontdekt, dan kunnen ze zich op een heleboel

dingen van tevoren instellen,” beweerde Zimen. Nader onderzoek bracht aan het licht dat de bus van lijn 98 elke 20 minuten voorbijkomt en dat de zoons van Jacky’s bazin eigenlijk alleen maar op zaterdagmiddag arriveerden. De hond Jacky had dit ritme dus gewoon veel sneller door dan zijn bazinnetje.

Moeten we nu meteen de conclusie trekken dat huisdieren dus toch niet paranormaal begaafd zijn? Het is in ieder geval zo dat voor een aantal voorbeelden van zogenaamd kleine paranormale verwachtingspatronen nog steeds geen sluitende verklaringen gevonden zijn.

Een paar merkwaardige voorbeelden. De werkloze Pam Smast uit Ramsbottom bij Manchester kwam stevast op verschillende tijden thuis van sollicitatiegesprekken. Het viel haar ouders daarbij op dat haar hond, de vijfjarige Jautee, alleen voor het raam piepte als Pam aan de terugreis was begonnen. Het maakte niet uit waar Pam zich op dat moment bevond.

Nog een sterk verhaal is dat van John Carons honden. De man lijdt aan epilepsie. Af en toe krijgt hij aanvallen, die zo plotseling plaatsvinden dat John zich er helemaal niet op kan voorbereiden. Wanneer zijn twee honden beginnen te grommen en te huilen en met hun neus tegen hem aan

duwen, weet hij wat hem te doen staat. Hij zet dan snel alle gevaarlijke voorwerpen uit de weg en gaat zitten. Hij weet immers dat hij op het punt staat een epileptische aanval te krijgen.

Op het internet vind je een aantal van dergelijke verhalen die best wel eens zouden kunnen kloppen.

Dit bijvoorbeeld: “Ik heb ooit wel eens iets beleefd waarvan ik dacht: tiens, da’s vreemd. Vroeger hadden wij altijd een hond in huis. En af en toe hadden we een logé, iemand die bij mijn tante inwoonde. Die kwam bij ons klusjes uitvoeren. Op een avond zaten wij tv te kijken met het gezin toen één van onze honden plots abnormaal begon te huilen, een beetje zoals een wolf. Dat was heel vreemd, want dat deed-ie anders nooit. Toen we enkele dagen daarna onze tante aan de telefoon kregen, zei die dat onze logé plots overleden was. En je raadt het al, precies op het moment dat onze hond was gaan huilen! Telepathie of zo?”

De Britse filosoof en biochemicus Rupert Sheldrake verzamelt dergelijke voorbeelden van het bovennatuurlijke in het dierenrijk om ze wetenschappelijk te kunnen bestuderen. Hij concludeert dat ongeveer vijftien procent van de hondenbezitters ooit met hun huisdier iets onverklaarbaars heeft meegemaakt. En bijna dertig procent gelooft zelfs dat honden bepaalde vaardigheden hebben die mensen niet kunnen controleren of begrijpen.

Maar niet alleen honden vertonen onverklaarbaar gedrag. Duiven bijvoorbeeld weten steeds hun hok terug te vinden. Zelfs al worden ze honderden kilometers getransporteerd in een donkere kist, ze slaan meestal meteen de juiste richting in, zelfs al is hun hok intussen verplaatst!

Sommige vlinders kunnen van een afstand van zomaar eventjes 3000 kilometer de boom van hun ouders terugvinden.

In het maandblad Hart voor dieren stond jaren geleden zelfs een verhaal over een konijn dat op het dak van een huis kroop. Gewoon bizar gedrag? Niet echt als je weet dat er even later een zware aardbeving plaatsvond...

De conclusie van wetenschapper Rupert Sheldrake lijkt weinig wetenschappelijk. Hij vindt dat wij mensen al eens moeten durven toe te geven dat er gebeurtenissen zijn waarvoor geen logische, wetenschappelijke verklaring te vinden is. Misschien heeft hij wel gelijk...

De vlucht naar de vrijheid

Stel je voor: samen met 89 andere soortgenoten word je in een grote vrachtwagen geduwd, die koers zet naar een onbekende bestemming. Één van de oudere passagiers knort al meteen dat niemand ooit levend uit dit avontuur zal komen, maar je weet niet of je hem moet geloven of niet. Je vreest hoe dan ook het ergste, maar kunt niet van de rijdende vrachtwagen springen. Aan alle kanten is die immers afgemaakt met een afrastering.

De tocht duurt lang, heel lang! Je hobbelt de hele tijd van links naar rechts en schuurt afwisselend tegen je buurman en -vrouw, die links en rechts van jou staan. Één van de vrouwen, verderop in de wagen, heeft er duidelijk genoeg van. Ze begint keihard te krijsen. Onwillekeurig kijk je haar richting uit. Je kunt haar niet zien. Ze staat verborgen achter al die andere tegen elkaar gedrumde lijven. Je hoopt alleen maar dat de andere vrouwen dit vreselijke gekrijs niet zullen overnemen.

Als de tocht vordert, begint het onfris te ruiken. Hoe kan het anders, met z'n allen geprangd in deze veel te kleine

ruimte...Er hangt een zweetgeur, maar er is ook iets anders. Alsof...Dan zie je tot je ontzetting dat je buurman zijn vuil zomaar heeft laten lopen. Tot overmaat van ramp staat hij er nog vrolijk in te dabben ook.

Voor je er een opmerking over kunt maken, maakt de vrachtwagen een abnormale sprong. Dit moet wel een gigantisch grote steen op de weg zijn! De wagon kantelt. Alle inzittenden glijden nu jouw richting uit. Je vreest verstikt te worden tussen al die logge, vetgemeste lijven. Maar kijk, het hout van de afrastering kraakt. En breekt! Er flitst nu nog maar één woord door je hoofd: vrijheid!

Als varkens konden schrijven, zouden ze het verhaal dat hun in Little Rock, een plaatsje in Amerika, te beurt viel misschien wel op deze manier verwoorden. Ze waren immers met z'n allen op weg naar het slachthuis toen de beestenwagen kantelde. De dieren zagen natuurlijk hun kans schoon en poetsten de plaat. Met zo'n zestig overlevenden schoten ze er vandoor, heel diverse richtingen uit.

Niet te verwonderen dus dat het de politie de grootste moeite kostte om de knorrende beesten bij de lurv...euh, bij de staarten te vatten. Toen dat eindelijk gelukt was en ze de hele vangst nog eens natelden, bleek er nog één onverlaat te kort. Waar kon dat zwijn gebleven zijn?

En dus bleven de agenten verder zoeken. Tot ze plots een gigantische plons hoorden. Ze snapten er niets van. Hier

waren toch geen rivieren of meren? Ze bevonden zich midden in een wijk vol dure huizen met...zwembaden!

Inderdaad! De laatste zware jongen die nog geklist moest worden, had meteen maar een verfrissende duik in één van de zwembaden genomen. Het was wel even vreemd opkijken voor de eigenares toen ze het dikke geval vrolijk zag rondplonzen. Met vereende krachten werd het dier uit het water gehaald.

Maar blijkbaar heeft zijn ophefmakende vlucht hem toch wat opgeleverd. Het varken werd niet naar het slachthuis overgebracht, maar vond een nieuw thuis bij één van de boeren uit de omgeving.

Met een huisdier op ziekenbezoek

Als je een familielid of vriend in een hospitaal gaat bezoeken, neem je wellicht een presentje mee. Vroeger was een tros druiven of een korfje fruit een echte klassieker. Ook bloemen vormen een makkelijk cadeautje. Toen jaren geleden mijn beste vriend geopereerd was, hadden we met enkele kameraden de dag na de operatie een tuiltje groenten voor hem meegenomen. Hij schoot natuurlijk in de lach bij het zien van een onverwacht fraai boeketje prei en wortelen. Maar dat lachen bezorgde hem zoveel pijn dat de tranen hem in de ogen sprongen.

Wie op ziekenbezoek iets anders dan fruit of bloemen wil meenemen, kan natuurlijk ook een paar goudvisjes schenken. Die worden dan in een glazen bokaal vol vers water geplaatst, zodat de bedlegerige de oranje zwemmermpjes constant kan bewonderen.

Nu zijn er ook wel mensen die een zieke op een wel héél originele wijze willen opvrolijken. Zo was er in 2008 op Hawaï een man die zijn vader wilde opmonteren tijdens diens

ziekenhuisverblijf in het Wilcox Memorial Hospital in Lihue. De man in kwestie dacht dat zijn vader wel zou opkikkeren als hij diens lievelingsdierje zou meebrengen naar het ziekenhuis. Hij passeerde de receptie, waar niemand zat, en nam het beestje dan maar meteen mee in de lift naar de derde verdieping. Daar werden man en dier echter tegengehouden door beveiligingsmedewerkers, die het gezelschap met zachte hand weer naar buiten werkten. Ze meldden dat iedereen verplicht was het reglement van het Wilcox Memorial Hospital strikt na te leven. Het staat toe dat patiënten bezoek krijgen van hun huisdier, maar daarmee worden enkel katten en honden bedoeld.

Wel mocht de patiënt zijn lievelingsdier even later een bezoekje brengen. Zij het dan buiten het ziekenhuis, waar het beestje hier en daar een ‘cadeautje’ had achtergelaten.

Even later stapte de zieke vader echter weer het hospitaal binnen, waar hij het ziekenhuispersoneel doodleuk meldde: “Mijn zoon kent blijkbaar mijn paard niet, hij heeft het verkeerde meegebracht!”

Een vliegend GPS

Tegenwoordig hebben heel veel chauffeurs een gps in de wagen. Zelig, natuurlijk. Op die manier kun je haast niet meer verdwalen, en het aantal ruzies tussen mannen en vrouwen die maar niet van elkaar kunnen begrijpen hoe je iemand zo verschrikkelijk verkeerd kunt sturen, wordt drastisch beperkt. Maar wie geen hightech nodig heeft, is de duif. Boven de snavel heeft hij een soort ingebouwd gps dat hem in staat stelt ook na jaren en jaren zijn oude hok terug te vinden.

Omdat duiven niet alleen over dat ingebouwde systeem beschikken, maar ook grote afstanden kunnen afleggen (tot 800 kilometer per dag), werden ze vaak tijdens de oorlog ingezet. Ze zijn daarmee trouwens niet alleen. Zo'n 200 jaar voor de geboorte van Christus gebruikte Hannibal al olifanten om over de Alpen te trekken en zo Rome over land binnen te vallen.

Voorals postduiven speelden een belangrijke rol op het slagveld. Zo is er bijvoorbeeld het waargebeurde verhaal van 'doffer Joe'. Die redde in 1943 op z'n dooie eentje het leven

van meer dan duizend militairen én de hele bevolking van het Italiaanse dorp Calvi Vecchia.

De Duitsers hadden tijdens de Tweede Wereldoorlog dat dorp ingenomen. Dat zinde de Amerikanen niet. Zij planden samen met de Engelsen een offensief, waarbij de Amerikanen Calvi Vecchia eerst zouden bombarderen. Op die manier zouden de Britse veldtroepen nog weinig weerstand ondervinden als ze het dorp wilden heroveren op de Duitsers. Maar misschien hadden die lont geroken? Zij hadden zich, zonder dat de Amerikanen het wisten, teruggetrokken uit het dorp om plaats te ruimen voor de Britten. Als de Amerikanen niet snel van deze wissel op de hoogte gebracht werden, zouden ze hun eigen bondgenoten bombarderen...

De Engelsen probeerden via de radio contact op te nemen met de Amerikanen, maar dat mislukte. Het hele dorp ontruimen was ook geen optie, want de aanval zou al snel gebeuren. Hoog tijd dus om doffer Joe in te schakelen. Hij vloog in twintig minuten dertig kilometer terug naar zijn Amerikaanse legerbasis en was – zoals het in elke goede actiefilm past – nog net op tijd om het bombardement te voorkomen.

Maar hoe kwam die duif nu bij het leger terecht? Simpel. Alle strijdende partijen kenden het belang van de duif en zorgden er dus voor dat er voldoende in militaire dienst

gingen. De Amerikanen hadden zelfs een speciaal regiment, de United States Army Pigeon Service, met meer dan 3000 manschappen die in totaal 54.000 duiven trainden. Er ging geen boot de haven uit of geen vliegtuig de lucht in of er gingen wel duiven mee. Zelfs parachutisten sprongen vaak met één of twee duiven voor hun borst. Als ze per ongeluk in vijandelijk gebied terechtkwamen, lieten ze die los om hun regiment te waarschuwen dat er iets was misgelopen.

Maar de vijand wist natuurlijk ook dat de tegenstander van duiven gebruikmaakte. In bezette gebieden werden de inwoners verplicht hun duiven af te staan, zodat ze niet meer door het verzet gebruikt konden worden. Wie dat niet deed, riskeerde een zware straf. Als er dan toch nog duiven overvlogen, werden die door de Duitsers meedogenloos afgeknald. In de Tweede Wereldoorlog zetten ze zelfs een geheim wapen in: de havik. Die moest de duiven van de tegenstanders uit de lucht halen.

Toch waren er duiven die erin slaagden om ondanks alles hun doel te bereiken. Zo bereikte een duif met de naam Mary of Exeter, hoewel ze in een gevecht met een havik een vleugel verloren had, toch nog haar doel. De soldaten die zich over haar ontfermden, keken nog vreemder op toen bleek dat het beestje daarnaast ook nog door drie Duitse kogels geraakt was. Maar ondanks alles overleefde de duif alle aanvallen. Net als 31 andere soortgenoten werd ze

gedecoreerd met een Dickin-medaille, een onderscheiding die alleen de dapperste dieren in de krijgsgeschiedenis te beurt viel. Het beestje mocht daarna van een rustige oude dag genieten, tot ze stierf en in 1950 op het militaire erekerkhof van Londen begraven werd.

Een veel mooiere dood dan die van Gustav, een Britse duif die beroemd was geworden omdat hij op D-day als allereerste een bericht over de geslaagde landing naar het thuisfront had gebracht. Het beest kreeg ook een ereteken, maar kwam wel erg dramatisch aan zijn einde toen iemand per ongeluk boven op hem ging staan. Daar moet je dan eerst een oorlog voor overleven...

Van filmsterren tot drijvend varkensvlees

We krijgen maar niet genoeg van dieren die zich tijdens de oorlog als ware helden gedroegen. In het vorige verhaal schreven we al dat 32 duiven ooit gedecoreerd werden met de Dickin-medaille, een onderscheiding voor de dapperste dieren in de krijgsgeschiedenis. Maar naast die duiven kregen ook 26 honden, drie paarden en één kater die medaille omgehangen (opgeprikt zou wat te pijnlijk zijn).

Vooral die kater is natuurlijk heel intrigerend. Hoe komt zo'n beest ooit aan die hoogste onderscheiding? Dat zou je eigenlijk aan de bemanning van de HMS Amethyst moeten vragen, een Britse torpedobootjager. Toen die de haven uitvoer, zaten er veel ratten aan boord. En dus werd kater Simon ingeschakeld. Hoewel hij niet eens veel groter was dan een gemiddelde rat kweet hij zich prima van zijn taak. Zelfs toen het schip dagenlang op een zandbank vastlag en door Chinese kustbatterijen bestookt werd, bleef Simon de ratten achtervolgen. Niet onbelangrijk, want de voedselvoorraden

van het schip dreigden op te raken en als de ratten hun gang konden gaan, zou dat nog veel sneller gebeuren.

Tijdens één van de vele beschietingen raakte Simon echter gewond. Het beest werd geopereerd, en kijk, wat niemand verwachtte...Ondanks alle pijn die de operatie ongetwijfeld met zich meebracht, bleef Simon de ratten achtervolgen. Hij slaagde er zelfs in om Mao Zedong, de grootste rat die op het schip rondliep en die door de bemanning al snel op die aparte bijnaam getrakteerd werd, in een heroïsch gevecht te doden. Van toen af kon de bewondering van de bemanning voor hun 'zwarte zeeduivel' helemaal niet meer stuk. Ze zorgden ervoor dat Simon kreeg wat hij dubbel en dwars verdiend had: een medaille!

Een ander zeer merkwaardig levensverhaal is dat van Rin Tin Tin, een Duitse herder die door Lee Duncan, een Amerikaanse soldaat, in de Eerste Wereldoorlog op het slagveld gevonden werd. Het beest was er heel erg aan toe. Het vertoonde gedragsstoornissen en zijn smaak-, reuk- en gezichtsvermogen leken aangetast. Lee Duncan twijfelde er niet aan dat dit een gevolg was van de vreselijke ervaringen die het dier op het slagveld had opgedaan. De Amerikaanse soldaat nam contact op met een Duitse hondentrainer die krijgsgevangen was en samen pakten ze het probleem aan. Niet zonder succes blijkbaar, want na de oorlog nam Duncan de hond mee naar huis en leerde hem allerlei kunstjes. Daar

werd Rin Tin Tin ontdekt door een filmproducent. Die vond de hond zo geweldig dat hij hem prompt tot filmster bombardeerde. Rin Tin Tin deed dat zo fantastisch dat hij in niet minder dan 26 films de hoofdrol kreeg en op het hoogtepunt van zijn roem dagelijks bijna 2000 brieven van fans ontving. Over de hond doen allerlei ongelooflijke verhalen de ronde. Zo zou hij een eigen kok gehad hebben die hem elke dag een lekkere steak bereidde. En om het allemaal nog wat romantischer te maken, doet ook het verhaal de ronde dat hij een zeer zoete dood gestorven is: in de bevallige armen van een bloedmooie actrice...

Maar Lee Duncan was niet de enige soldaat die aan het front een dier had. Ook heel wat andere militairen, tot zelfs de generaals toe, hielden er gezelschapsdieren of mascottes op na. Zo had de Britse generaal Montgomery twee terriërs. De ene noemde hij Rommel en de andere Hitler.

Maar dat was nog niks in vergelijking met wat men in Polen tijdens de Tweede Wereldoorlog presteerde. Daar had de 22ste compagnie Army Service Corps een beer in haar rangen. Geen klein babybeertje, hoor. Nee, een echte grote bruine beer. Voytek heette hij. Hij zorgde er niet alleen voor dat het moreel altijd hoog bleef, maar hielp ook bij het uitladen van zware granaten. Tijdens de overwinningssparade in Glasgow marcheerde hij zelfs mee tussen alle andere soldaten. Waarom ook niet? Hij had ook de hele oorlog

samen met hen doorgebracht. Ook op de Duitse kruiser SMS Dresden hadden ze een heel speciale mascotte: een varken. Dat beest verging het echter minder goed. Toen de kruiser in 1915 door de Britten tot zinken werd gebracht, kwam het in het water terecht. De Britse soldaten pikten het op, adopteerden het en gaven het spottend de naam Tirpitz (naar de opperbevelhebber van de Duitse zeevloot). Maar Tirpitz zou altijd als een vijand worden beschouwd. Dat werd wel overduidelijk toen er kort na de oorlog in 1919 een veiling ten bate van het Rode Kruis gehouden werd. Tirpitz werd verkocht en zijn vlees bracht het Rode Kruis de niet onaardige som van 1785 Britse pond op...

Verstopte rioolpijp

Op een zomerse dag in 1997 hoorden in het Duitse Braunschweig wandelaars een klaaglijk gekerm opstijgen uit een riool. Omdat ze niet konden zien wie of wat het geluid veroorzaakte, besloten ze de politie te alarmeren.

Niet veel later arriveerden de redders ter plekke. Aangezien ook zij niet konden zien wie of wat daar in de diepte vastzat, lieten ze een speciale camera voor verstopte riolen in de pijp zakken. Na een tijdje toonde de monitor een bevende poedel. Het diertje zat liefst 21 meter voor de dichtstbijzijnde rioolput vast in de pijp. Het was helemaal in shock en bleef halsstarrig voor zich uit kijken. Hoe men ook probeerde, het wilde geen stap voor- of achteruit zetten.

De redders overlegden en besloten te proberen de hond met de videocamera door de pijp te duwen. Maar die poging mislukte doordat de motor van de cameraslede te zwak was om het hondje door de rioolpijp te schuiven. Het diertje bleef wezenloos voor zich uit staren, bracht een zwak geweeeklaag uit, maar verroerde geen vin.

Na drukke beraadslagingen besloten de redders uiteindelijk een spoelslang in de rioolpijp te schuiven en te proberen de hond met doelgerichte waterstoten naar de dichtstbijzijnde rioolput te duwen. Dat diende uiterst voorzichtig te gebeuren, want ze wilden het hondje geen pijn doen. Bovendien bestond het risico, als ze te veel water zouden gebruiken, dat het diertje jammerlijk zou verdrinken. Centimeter voor centimeter schoof de poedel door de rioolbuis. Tot uiteindelijk, na een reddingsoperatie die zes lange uren duurde, één van de redders het volledig besmeurde en trillende diertje kon vastnemen en uit het riool tillen.

Doordat het nieuws op de plaatselijke radio was uitgezonden, was men er inmiddels achter wie de eigenaar van het diertje was. En zo kon Gerhard Thiele, een blinde man, zijn verloren gewaande huisdier in de armen sluiten. De poedel heette Paultje. Ook hij was, net als zijn baasje, zo goed als blind. Hierdoor was Paultje onzeker en erg aanhankelijk.

Gerhard Thiele was natuurlijk erg ontroerd toen hij Paultje weer kon strelen. “Wij hebben elkaar heel erg nodig,” zei de blinde man geëmotioneerd.

In Braunschweig heeft de politie lang en intensief gezocht naar de dierenhater die Paultje in de rioolpijp stopte en daar, in de smerigheid, aan zijn lot overliet. Echter tevergeefs.

Herboren als een rat of een roodborstje

In het kleine plaatsje Deshnok in India vind je de tempel van Karni Mata. Niks speciaals, zul je misschien denken, in India zijn zoveel heilige gebouwen...Maar het speciale aan deze tempel is dat die meestal de ‘rattentempel’ genoemd wordt. Inderdaad, dit indrukwekkende gebouw met grote zilveren deuren en een prachtige marmeren voorgevel wordt immers bewoond door een enorm aantal...zwarte ratten!

Die beestjes worden vereerd door de lokale bevolking. Ze krijgen er eten van priesters en pelgrims die de tempel bezoeken. Tijdens je tocht door de tempel (die overigens blootsvoets dient te gebeuren, want in Indiase heiligdommen ben je nooit welkom met je schoenen aan) zie je dan ook geregeld grote schalen vol melk staan, waaraan de overigens vrij kleine ratten zich in hele trossen likkebaardend te goed doen. Maar ook voor de rest hossen de knaagdieren er met honderden in het rond.

Er wordt alles aan gedaan om de ratten een zo comfortabel mogelijk leven te geven. Over de binnenplaats is een net

gespannen, zodat de beestjes beschermd zijn tegen aanvallen van roofvogels, en aan de ingang van de tempel staan een paar bewakers. Die houden er niet alleen toezicht op dat je effectief en heel respectvol zonder schoenen naar binnen gaat, maar ze maken ook jacht op eventuele ratten die uit de tempel ontsnappen en de straat op willen. Dat kan immers niet de bedoeling zijn. De ratten horen thuis in de tempel, waar ze een rijkeluis...sorry, een rijkeratleventje kunnen leiden.

Maar waarom bouwen mensen nu zo'n chique tempel om die dan door ratten te laten bewonen? Het antwoord dient natuurlijk gezocht te worden in het hindoeïsme, het geloof van de Indiërs, dat onder andere zegt dat je ziel na je dood in een ander levend wezen herboren zal worden. Dat kan een andere mens zijn, maar ook een dier. Een rat bijvoorbeeld.

De Indiërs die de tempel bezoeken, doen dat dan ook heel sereen en ingetogen. Het is voor hen een beetje alsof ze bij hun overleden familieleden op bezoek gaan. En ze hopen ongetwijfeld dat één van de ratten over hun voeten zal lopen, want dat zal hun – daaraan twifelen ze nooit – vast heel veel geluk en voorspoed brengen.

Maar ook heel wat dichterbij heb je soms mensen die in wedergeboorte geloven. Zo is er het verhaal van Bernard van Stekelenburg uit Eindhoven (Nederland), die eind 2008 in de pers verklaarde dat hij vermoedde dat Sjef, zijn vader, in een

roodborstje gereïncarneerd was.

Dat kwam zo. Sjef van Stekelenburg was zaadhandelaar. Wie zo'n beroep uitoefent, heeft natuurlijk iets met vogeltjes. Dat was bij Sjef niet anders. Als hij even niet in de winkel stond, ging hij naar het park om daar naar de roodborstjes te kijken. Dat waren immers zijn lievelingsvogels.

Maar Sjef werd ziek, ernstig ziek, en toen hij beseftte dat hij wellicht niet lang meer te leven had, verklaarde hij aan iedereen die het horen wilde dat hij zou terugkeren als roodborstje. De meeste mensen reageerden er wat onwennig op: Sjef moest daar nu maar niet aan denken. Hij moest eerst zorgen dat hij beter werd. Maar Sjef schudde het hoofd. Hij wist wat hij zei. Hij zou terugkomen als een roodborstje.

En kijk, toen Sjef op 67-jarige leeftijd stierf, kwam er de dag na de begrafenis zowaar een roodborstje de zaadhandel binnengevlogen. Op zich niet zo verwonderlijk natuurlijk, want roodborstjes zijn van nature vrij tam en in een zaadhandel is er veel eten voor ze te vinden. Maar toch, na die rare voorspelling van Sjef keken zijn zoon en zijn schoondochter, die nu onder hun beidjes de winkel runden, heel raar op. En het werd helemaal bizar toen het vogeltje meteen op de molensteen ging zitten waarop Sjef altijd uitrustte. Alsof de zaadhandelaar in een andere vorm onder de levenden was teruggekeerd...

Ook de klanten keken raar op toen ze het vogeltje

opmerkten, dat van dat ogenblik af elke dag al voor het openingsuur op de stoep van de winkel zat te wachten tot de deuren opengingen. Ze vonden zelfs dat het altijd zaad knabbelende beestje, dat inmiddels ook Sjef gedoopt was, dezelfde karaktertrekken als de zaadhandelaar vertoonde. Die stak dikwijls wat vogelzaad in zijn mond, want dat vond hij lekker. Het leek er dus op dat de eetlust van Sjef ook na zijn dood nog niet verminderd was.

Of Sjef écht in een roodborstje gereïncarneerd is, blijft natuurlijk zeer de vraag, maar het moet hoe dan ook een troostende gedachte zijn dat iemand die je na aan het hart ligt ook na zijn dood nog altijd vrij als een vogeltje van het leven kan genieten...

Wolvenman

Als kind leefde Shaun Ellis op een afgelegen boerderij. Op heel jonge leeftijd al trok hij de bossen in om het leven van vossen en dassen te bestuderen. Ellis kreeg een opleiding als wildbeheerder, maar kwam met een van zijn oversten in conflict toen hij de gevangengenomen dieren weer wilde vrijlaten. Later leefde hij zeven jaar samen met de indianen in Idaho, waar hij wolven begon te bestuderen. Hij nam daarbij wolvengehuil op en slaagde er na verloop van tijd in dat na te bootsen. Toen een wolvenmoeder in Polen op een dag haar drie welpjes achterliet, besloot Shaun samen met ze te gaan leven. Hij zou de welpjes leren hoe ze konden overleven! Sindsdien huult, likt en gromt Ellis dat het een lieve lust is. En zoals het een echte wolvenmoeder past, geeft hij Yana, Tamaska en Matsi beten in hun oren zodra ze iets uitspoken wat echt niet door de wolvenbeugel kan.

Over dat leven te midden van de wolven werd door National Geographic Channel een spectaculaire documentaire gemaakt die intussen in vele landen werd uitgezonden. Daarin zie je onder andere hoe Ellis bij de

intussen al groot geworden wolven met een karkas komt aandragen. Terwijl de drie ‘familieleden’ omzichtig op de prooi afkomen, doet Ellis zich als een voorbeeldige wolf aan het vlees tegoed. Voorovergebogen bijt hij zich grommend vast in het karkas, neus aan neus met de wolven. Zodra één van de echte wolven wat te dicht bij het stuk komt dat Ellis zelf aan het verorberen is, laat hij dreigend zijn tanden zien en stoot hij een woeste snauw uit. Hij moet wel, want de andere wolven beschouwen hem als de ‘alfawolf’, de hoogste wolf in rang. Die wordt nu eenmaal verwacht een leidende rol te spelen en moet bijvoorbeeld ook de lever uit het karkas opeten. Niet altijd even leuk als je Ellis mag geloven, want het teveel aan rauw vlees bezorgt zijn spijsvertering heel wat last.

In de documentaire is te zien hoe de stoere wolvin Yana al snel de leiding over de roedel overneemt zodra Ellis voor zijn werk een tijdlang naar het buitenland moet. Zal de wolvenman bij zijn terugkeer nog worden aanvaard?

Om daartoe kans te maken, moet hij heel wat opofferen. Hij kan geen shampoo, deodorant of zeep gebruiken en voor hij zich weer bij zijn roedel voegt, moet hij eerst zijn vieze kleren aantrekken die vol modder en wolvenpoep hangen. Als je vers uit bad of van de kapper komt, hoeft je immers niet bij een roedel aan te kloppen.

En kijk, het offer loont. De wolvenman wordt opnieuw in de roedel opgenomen, maar hij is intussen wel gedegradeerd

tot de ‘omega’, een wolf die als belangrijkste taak heeft om de vrede binnen de groep te handhaven. Bovendien moet hij nu de andere wolven likken of zelfs tongzoenen. Leuk is anders, maar in de strenge wolvenmaatschappij worden hogergeplaatste wolven nu eenmaal gelikt door lager geplaatste. En dus moet Ellis het spel meespelen. Sterker nog, op zijn beurt krijgt hij nu soms beten in zijn oor als Yana het niet met zijn gedrag eens is. Op een dag wordt hij zo hard aangepakt dat het bloed er echt uit loopt. Gelukkig wordt hij door de andere ‘familieleden’ geholpen. Ze likken hem schoon en helpen hem daardoor te genezen.

Hoewel Shaun Ellis er intussen een hele wolvenfamilie heeft bij gekregen, heeft hij tegelijk ook heel veel verloren. Zijn ex-vrouw, die er jarenlang in slaagde om zijn wolvenliefde erbij te nemen, zag het uiteindelijk niet meer zitten en ging samen met zijn vier kinderen bij hem weg. Best begrijpelijk als je weet dat Ellis’ oudste dochtertje op school zat te grommen boven haar eten. Blijkbaar had papa haar wat te veel wolventaal geleerd en wist ze nog niet perfect waar en wanneer die taal te gebruiken...

Toch blijft Ellis zijn eigen wolvenleven leiden en is hij nog lang niet van plan om ermee te stoppen. Integendeel, wolvenman heeft meer plannen dan ooit. National Geographic Company heeft zich immers voorgenomen om een tweede reportage over hem te maken met als titel

Wolfman goes wild. Ellis wil dit keer proberen in Finland in een wolventroep te infiltreren. Hij weet nu al wat er gaat gebeuren: “Als het me lukt om te worden opgenomen, zal ik door de hogergeplaatste wolven worden gevoed. Zij zullen me eten brengen dat misschien wel vier keer is uitgekotst...”

Tja, een mens zou van minder spijsverteringsproblemen krijgen...

Walvissen spoelen aan

Wist je dat Antwerpen gebouwd is op één van de grootste walviskerkhoven ter wereld? Dat blijkt bijvoorbeeld uit het verhaal waaraan de stad haar naam dankt. Die vertelt dat er een verschrikkelijke reus op de oevers van de Schelde woonde met de naam Antigoon. Om over de Schelde te mogen varen, moesten alle schippers hem belasting betalen. Deden ze dat niet, dan hakte hij hun hand af. Maar dat was zonder Brabo gerekend. Die doodde de reus, hakte de hand van de reus af en wierp die in de Schelde. Zo zou de naam (h)an(d)werpen ontstaan zijn. Een legende, natuurlijk. Maar het feit dat men dacht dat er aan de oevers van de Schelde een enorme reus woonde, had wel zijn reden. Bij graafwerken aan het Steen (een klein kasteeltje aan de oever van de Schelde waar volgens de legende Antigoon woonde) werden er in 1510 beenderen opgedolven die zo groot waren dat ze volgens de toenmalige bevolking alleen maar aan een reus konden toebehoren. En bij de bouw van de stadswallen en de fortengordel rond Antwerpen werden er in totaal zelfs meer dan vier ton fossiele beenderen

opgegraven. Niet van reuzen, natuurlijk, maar wel van walvissen die vroeger geregeld de Schelde opzwommen.

Antwerpen kent dan ook heel wat verhalen die met walvissen te maken hebben. Zo bezat Nicolaas Rockox, die burgemeester was op het ogenblik dat Rubens als schilder bekendheid verwierf, een fossiele walviswervel. Die werd gevonden tijdens het graven van een waterput in de tuin van zijn woning. Maar nog veel sterker is het feit dat er in maart 1829 op de Antwerpse Groenplaats concerten gegeven werden in het geraamte van een vinvis. Dat sprak zo tot de verbeelding dat het evenement nadien ook naar andere grote wereldsteden als Parijs, Londen en Berlijn trok en zelfs in Amerika terechtkwam.

Ook nu nog spoelt er af en toe wel eens een enorme vis in Antwerpen aan. Zo meldden een aantal wandelaars en fietsers op vrijdagochtend 29 augustus 2008 dat er een geweldige potvis op het Sint-Annastrand lag, schuin tegenover de indrukwekkende Antwerpse kathedraal. Het beest bewoog niet meer en stonk naar rotte vis!

Heel veel Antwerpenaren wilden die dode potvis natuurlijk met eigen ogen zien en al snel was het op het kleine strand een drukte van belang. Men moest zelfs hekken plaatsen om het publiek bij het dode dier weg te houden. De aanwezigen zagen hoe een aantal wetenschappers een tentje hadden opgeslagen en onderzoeken op het beest uitvoerden.

Terwijl een van hen het dier met een tuinslang besproeide, deden een paar anderen met een grote koffer vol meetinstrumenten allerlei onderzoeken.

Heel wat mensen stonden er aangeslagen bij. “Hij is verloren gezwommen en uitgeput. Zoiets gebeurt toch maar zelden...” zuchtte er een. Een ander, een echte kenner, wist te vertellen dat het besproeien tegen de stank gebeurde. “Als ze dat niet doen, is het hier helemaal niet meer te harden...” Al snel werden er zelfs Flandriaboten ingezet om speciale tochten naar de aangespoelde potvis te maken. Iedereen was volledig in de ban van het beest.

Tot het gerucht de ronde deed dat het geen echte potvis zou zijn. “Dat beest ligt veel te ver van de vloedlijn. Het kan nooit zo ver aangespoeld zijn,” zei de ene. “Een dier dat echt is aangespoeld zou opzwellen,” wist de ander. “De vin zou recht omhoogkomen. Echte wetenschappers maken trouwens ook gaten in het lichaam om de ontbindingsgassen eruit te laten. Als ze dat niet doen, scheurt zo’n beest gewoonweg open en worden de ingewanden eruit geslingerd.”

En inderdaad: de potvis was niet echt en was ook geen erg grote, late aprilvis. Het beest kaderde in een kunstproject van het Antwerpse kunstenaarscollectief Captain Boomer, die dezelfde stunt eerder al in Scheveningen hadden uitgevoerd. Tijdens de nacht van donderdag 28 op vrijdag 29 augustus waren de kunstenaars uren en uren bezig geweest om het

polyesteren gevaarte van zestien meter lang en 1600 kilo zwaar op het strand te hijsen. Maar ook eerder kwam er heel wat werk kijken bij het maken van zo'n enorm beest. Om alles zo waarheidsgetrouw na te bootsen, was Dirk Claesen, één van de initiatiefnemers, zelfs speciaal naar Denemarken gereisd om afgietsels te maken van een potvis die daar echt was aangespoeld.

Het kunstenaarscollectief vertelde niet geïnteresseerd te zijn in de potvis op zich en ook geen publiciteitscampagne voor een of ander product te voeren. Nee, het hele gebeuren had vooral tot doel gevoelens los te maken als mensen geconfronteerd werden met zo'n groot mythisch dier. “vertwijfeling en verwondering opwekken, daar is het ons om te doen!”

Te oordelen aan de reacties waren de kunstenaars daar volledig in geslaagd. Een paar dagen aan een stuk werd er in Antwerpen over niet veel anders dan de aangespoelde potvis gesproken. Zo werden de Antwerpenaren zich eindelijk weer bewust van het feit dat er ooit een tijd was geweest dat die beesten ook echt de Schelde opzwommen.

Conan in de tempel

Conan woont in de boeddhistische Jigenintempel op het Japanse eiland Okinawa. Elke dag van 's-morgens tot 's-avonds zijn monniken daar verdiept in gebed.

Ook Conan doet mee. Als de monniken gaan zitten, doet ook Conan dat. Als de monniken hun handen vouwen, maakt ook Conan deze beweging. Tijdens de diensten in de tempel lijkt Conan te bidden. Dat lijkt hij trouwens ook te doen voordat hij een wandelingetje gaat maken. En voordat hij begint te eten.

Sinds Conan mee naar de tempel gaat, is het aantal mensen dat het eiland Okinawa bezoekt met maar liefst dertig procent gestegen. En al die mensen gaan op zoek naar de Jigenintempel. En zij willen allemaal Conan zien wanneer hij de dagelijkse gebeden bijwoont en bezield meebidt.

Conan is immers geen monnik. Conan is een zwart-witte langharige chihuahua. Een hondje, dus. Hij gaat, mee met de monniken, rechtop staan en wanneer de gebedsdienst begint, houdt hij zijn pootjes netjes bij elkaar. Zo lijkt hij wel mee te bidden met de monniken.

Het baasje van Conan is de priester Joei Yoshikuni. Hij vermoedt dat het dier op het idee is gebracht door wat hij zijn baasje zag doen. “Geheel ongevraagd is Conan mijn gebedsrituelen beginnen te volgen. Het kostte hem maar een paar dagen voor hij alle bewegingen kende,” zegt Yoshikuni tegen het persbureau Associated Press. Hij heeft nu het plan opgevat om de hond te leren mediteren. “Of in ieder geval stil te blijven zitten als ik mediteer.” De hamvraag is nu echter of Conan de gebedspositie met gekruiste benen kan aannemen. “We kunnen hem niet dwingen om zijn pootjes te kruisen,” betreurt Conans baasje de zaak.

Maar ook als hij dat wel zou willen en kunnen, is het hoe dan ook niet waarschijnlijk dat de hond echt in Boeddha gelooft...

En toch zijn er al wel vaker dieren gesignaleerd in gebedshuizen. Zo komen sinds meer dan een eeuw ieder jaar, twee weken voor Pasen, in de katholieke kerk Magdalena in Masaya (Nicaragua) de honden bijeen om mee het feest van de heilige Lazarus te vieren. Lazarus was, volgens het verhaal in het evangelie, de arme melaatse bedelaar wiens wonden werden schoongelikt door honden. In Masaya komen de viervoeters op deze zondag, fraai uitgedost, mee met hun baasjes naar de mis. Die wordt niet opgedragen door

een gewone priester, maar door een hooggeplaatste
kerkbedienaar, kardinaal Obando. Na de eucharistieviering
vindt een wedstrijd voor de bestgeklede hond plaats.

Ze lijken zo echt, meneer

GAIA, de Belgische dierenrechtenorganisatie, voert al jarenlang geweldloze acties tegen elke vorm van dierenmishandeling. Geen inspanning is GAIA-frontman Michel Vandenbosch en zijn militanten te veel.

Zo onderzocht de organisatie in de zomer van 2008 vijftien dierentuinen in België. Zoals te verwachten viel, waren er heel wat kritische kanttekeningen. Volgens de onderzoekers voldeden de meeste dierentuinen nauwelijks aan de wettelijke minimumvereisten. Ook Le Monde Sauvage, een dierenpark in het Waalse Aywaille, kreeg flink wat kritiek. In het rapport dat GAIA opstelde stond onder andere te lezen dat de krokodillen in het dierenpark nergens konden schuilen.

Toch kon Joseph Renson, de directeur van het park, er hartelijk om lachen. “Natuurlijk kunnen onze krokodillen nergens schuilen. Het zijn geen echte beesten, maar wassen beelden die daar als decoratie liggen...”

Oeps, foutje dus van de GAIA-controleurs. Michel Vandenbosch viel zowat van zijn stoel toen hij het nieuws hoorde. Die beestjes leken zo echt...Hij haastte zich om te

vertellen dat dit foutje geen afbreuk deed aan de andere waarnemingen en feliciteerde de diertuin van Aywaille met zijn wassen krokodillen. “Misschien zouden we meer wassen dieren in diertuinen moeten leggen, het zou de dieren vast heel wat leed besparen!” Maar tegenstanders gniffelden al dat GAIA binnenkort ook nog boetes zou uitschrijven omdat die beesten zo slecht behandeld werden dat ze niet konden bewegen...

Het mag Michel Vandenbosch een troost zijn dat hij niet de enige is die nepdieren niet van echte kan onderscheiden. In januari 2009 liep er zowel bij de brandweer van Genk als bij het Vogel- en Zoogdierenopvangcentrum van Heusden-Zolder een telefoontje binnen waarin nogal paniekerig gemeld werd dat er een aantal ganzen in de problemen waren geraakt. Ze zaten midden in een klein vijvertje en leken vastgevroren.

Omdat zowel de brandweer als het opvangcentrum in barre wintertijden wel meer dergelijke telefoontjes krijgen, rukten ze onmiddellijk uit. Vastgevroren beestjes vertonen vaak vrieswonden aan de poten en hoe langer je wacht, hoe erger alles wordt.

Groot was echter de verbazing toen bleek dat het niet om echte ganzen, maar om nepdieren ging. De beesten, die door de leden van vissersclub De Karper in de vijver geplaatst waren om aalscholvers af te schrikken, hadden trouwens

eerder al voor opschudding gezorgd. Zo'n jaar eerder was het Opglabbeekse Natuurhulpcentrum ook al uitgerukt om de ganzen te 'redden'.

Je zou je dus voor minder kunnen afvragen wie hier het 'domste gansje' was...

Kat plast huis in de fik

Aan de Australische Gold Coast heeft een kat water in vuur doen veranderen. Geen kattenpis, dus. Of beter: net wel kattenpis. Die bezit niet alleen een vervelende geur...

We zetten de gebeurtenissen van die dag even op een rijtje.

17.00 uur: Twee jongens van zestien en achttien zijn alleen en werken op hun laptop voor school. Ze surfen en kijken televisie.

23.00 uur: De jongens zijn moe en besluiten te gaan slapen.

05.30 uur: De kat maakt hen duidelijk dat ze naar buiten wil. Één van de jongens laat hem buiten en gaat opnieuw slapen.

09.00 uur: Er breekt brand uit in het Royal Pines Golf Resort. De brand woekert vanuit een hoek van de kamer van één van de jongens. De brandweer is snel ter plaatse.

De zestienjarige jongen heeft wat ademhalingsproblemen

door de rook; met de achttienjarige is niets aan de hand.

Tot zover een logisch relaas van de feiten. Dé vraag is natuurlijk: hoe is de brand ontstaan?

Volgens het verslag van de brandweer zou de brand zijn ontstaan in een hoek van de kamer van één van de jongens. In die hoek stond de openstaande laptop.

De kat was, nadat ze rond 05.30 uur werd uitgelaten, weer naar binnen geslopen. Daarna was het beest naar één van de jongenskamers gegaan, waar het op de laptop had geplast. Daarna is de poes gewoon weer naar buiten gelopen. Maar de kattenpis veroorzaakte een kortsluiting, waardoor de laptop in brand is gevlogen en het huis in de fik is gegaan.

De woordvoester van de brandweer noemde het geen verdachte brand. Poezen en laptops, het blijkt ‘gewoon’ een ontvlambare combinatie.

Erfenissen

Het zal je maar overkomen: je schatrijke oma uit New York die meer facelifts dan verjaardagen op haar actief heeft, blaast op 87-jarige leeftijd haar laatste kaarsje uit. En dat mens heeft niet slecht geboerd. Helemaal niet slecht! Ze heeft haar hele leven huizen en gronden verkocht en bezit miljoenen en miljoenen dollars. Je weet dat er buiten jou nog drie kleinkinderen zijn en begint dus alvast uit te rekenen hoeveel er op je spaarrekening gezet zal worden...

Vergeet het! Leona Helmsley (want zo heette die schatrijke oma) was dan wel rich, maar op dat woord rijmen ook twee minder leuke woorden: bitch (teef) en witch (heks). En in de ogen van twee van de vier kleinkinderen was oma Leona inderdaad een teef en een heks.

“Ze weten zelf wel waarom ze niks krijgen!” schreef Leona heel laconiek in haar testament, en dat viel niet echt in goede aarde. De twee andere kleinkinderen waren wél gelukkig. Zij kregen elk tien miljoen dollar. Oké, ze moesten jaarlijks minstens één keer het graf van hun vader bezoeken, anders werd dat bedrag gehalveerd, maar voor zo’n sommetje kom je

met plezier je huis eens uit.

Ook Trouble, Leona's schoothondje dat op het moment van haar overlijden al negen jaar was, had geen reden tot klagen. Hoewel de naam van de kleine witte maltezer anders liet vermoeden, had hij blijkbaar toch niet voor zoveel problemen gezorgd. Trouble kreeg immers de mooie som van 12 miljoen dollar. Nog iets meer dus dan de twee kleindochters die wél in de prijzen vielen. Maar ja, Trouble bleef ook altijd netjes op Leona's schoot zitten als ze hem daar deponeerde, en dat was meer dan je van mensen kon zeggen...

Leona had alles mooi geregeld. Kort voor haar dood had ze het geld voor haar lievelingshondje in een speciaal fonds gestort dat ervoor moest zorgen dat het beestje tot op de dag van zijn overlijden niets tekort zou komen. En als het malteesje eenmaal naar de hondenhemel was vertrokken, moest het in het graf van Leona worden bijgezet.

Een prima regeling, zou je denken. Maar de twee kleinkinderen die naast de boot vielen, zagen het toch wat anders. Zij trokken naar de rechter en argumenteerden dat er in de bovenkamer van hun grootmoeder één en ander niet in orde was. En kijk, de rechter had daar wel oren naar. Hij vond dat 1,5 miljoen euro moest volstaan voor zo'n hondje van een voorschoot groot. Hij rekende uit dat het beestje jaarlijks zo'n 65.000 euro nodig had om beschermd te worden

tegen dog-nappers. Ook aan schoonheidsverzorging was een mens...euh, beest jaarlijks al snel zo'n 5000 euro kwijt. Maar voor de rest at zo'n klein mormeltje echt niet zoveel, zodat het grootste deel van wat naar de maltezer moest gaan volgens de rechter toch beter aan de protesterende kleinkinderen werd toegekend.

Zo staat Trouble nog heel ver af van Günther, die door het Guinness Book of Records al in 2001 tot rijkste hond ter wereld werd uitgeroepen. Zijn bazin, de Duitse gravin Charlotte Liebenstein, had geen nazaten toen ze stierf. Ze schonk de hele erfenis, niet minder dan 67 miljoen euro, aan haar Duitse herdershond. Omdat die voor zijn bankverrichtingen moeilijk zelf naar het plaatselijke kantoor kan gaan, wordt de hele nalatenschap beheerd door de Günther Reform Trust, een stichting die zich – uiteraard niet toevallig – in een belastingparadijs op de Bahama's gevestigd heeft. Van daaruit doen de beheerders allerlei aankopen die Günther hopelijk zullen plezieren.

Zo kochten ze onder andere de villa van Madonna in Florida. Getuigen vertelden in geuren en kleuren hoe het bruine zijden kussen van de hond naar binnen werd gedragen en hoe de herdershond er vanaf dat ogenblik ook zijn intrek nam. Hij zou niet alleen zijn, maar resideert er samen met een meid, een butler en...een dierenpsycholoog. Wie weet, misschien leert die Günther te aanvaarden dat de villa van

Madonna al bij al toch niet zo'n slechte koop is. Het beestje wilde immers eerst het waterslot van Sylvester Stailone kopen, maar dat ging niet door. Zelfs steenrijke honden moeten maar beseffen dat ze in het leven nooit alles kunnen krijgen waar ze van dromen...

Versiertrucjes

Wat doe je als je als jonge kerel een bloedmooi meisje ziet dat je haast waanzinnig van verliefdheid maakt?

Je gaat erachteraan, natuurlijk en je probeert op alle mogelijke manieren indruk op haar te maken in de hoop dat ze jou zal kiezen.

In de dierenwereld is het niet anders, dat merk je wel aan de mannelijke pauwen die als echte macho's trots hun staart openzetten als er een vrouwtje in hun buurt is. Ook veel andere dieren proberen op hun eigen manier het vrouwtje te imponeren. Zo hebben nogal wat insecten de gewoonte om hun uitverkorene een zorgvuldig ingesponnen pakje te geven. Daarin zit een prooi die ze het vrouwtje aanbieden. Als het vrouwtje het geschenk aanneemt, is ze onvermijdelijk een hele tijd bezig om het uit te pakken, wat het mannetje de kans geeft om dicht bij haar te komen. Maar net als in de mensenwereld zijn er ook hier bedriegers bij. Die leperds pakken alleen maar een houtsplinter of een stukje blad in. Tegen de tijd dat het vrouwtje het trucje doorheeft, is het mannetje al zo dicht bij haar dat er geen ontkomen meer aan

is.

Gelukkig spelen de wenkkrabbetjes het spel heel wat eerlijker. De kleine mannelijke krabbetjes hebben een schaar die haast even groot is als hun lijfje, een goeie twee centimeter dus. In tropische gebieden kun je bij eb op zandstranden soms honderden van die krabbetjes zien. Ze zwaaien allemaal heel beheerst met hun schaartjes heen en weer. Tot er een vrouwtje voorbij paradeert. Dan beginnen al die schaartjes plots in een razend tempo heel zenuwachtig op en neer te bewegen. Alsof al die mannetjes tegelijk wenken van: “Hé, hier moet je zijn.” Sommige doen er nog wat nerveuze danspasjes bij. Best vermoeiend, hoor, zeker als je weet dat sommige vrouwtjeskrabben er dagen over doen vooraleer ze besluiten eindelijk één van die driftig zwaaiende mannetjes te volgen.

Ook de zogenaamde prieelvogels uit Australië hebben het niet zo makkelijk om een vrouwtje in te palmen. Zij bouwen voor hun toekomstige liefje een echt tuinhuisje, een prieeltje dus, waarvoor ze hun verleidingsdansjes en -liedjes opvoeren. Ze houden daarbij niet van half werk. Sommige soorten kiezen voor halfopen huisjes die wel tot twee meter hoog zijn. Alsof dat nog niet genoeg is, versieren ze hun prieeltje met alles wat kleurrijk is: flesdoppen, slakkenhuisjes, knopen, bloemen, papierpjes, wasknijpers, keverschilden...En omdat een ongeverfd huisje ook maar niks is, schilderen sommige

soorten hun bouwsel blauw met bessensap! Hoe minder kleur de vogel heeft, hoe meer moeite hij doet om zijn huis een kleurrijk tintje te geven. Of om het in mensentaal te zeggen: hoe minder iemand te bieden heeft, hoe meer hij dit probeert te verbergen...

Ook voor de rest zijn priedvogels al geen haa...euh, pluim beter dan mensen. Sommige spelen het spel zo hard dat ze er niet voor terugschrikken het huisje van een concurrent te vernielen. Nu ja, het dient gezegd dat priedvogels het ook niet gemakkelijk hebben. Voor dertig mannetjes is er soms maar één vrouwtje beschikbaar...

Het mannetje van de Australische waterwants, een insectje dat nauwelijks een millimeter groot is, moet allicht eens lachen om de ijver van de priedvogels. Hij leeft letterlijk en figuurlijk op de rug van zijn veel grotere wijfje en laat zich z'n hele leven als een echte luiwam...nu ja, luiwants door haar meevoeren. Hij hoeft zelfs niet naar eten te zoeken, maar krijgt er een voedselpakket bovenop dat zij via haar klieren afscheidt. In ruil voor dat luilekkerleventje moet hij af en toe eens afstappen en met haar paren, maar zelfs als het vrouwtje bevrucht is, blijft ze het mannetje de hele tijd met zich meezeulen. Waarom het vrouwtje dit doet? Wel, anders dan bij de priedvogels zijn er in de wantsenwereld veel meer mannetjes dan vrouwtjes. Met die luilak op haar rug laten de andere mannelijke wantsen het vrouwtje met rust.

Tja, je moet maar het geluk hebben als mannelijke wants of preeelvogel geboren te worden. Ik zou wel weten wat te kiezen...

Wat is het snelst: een duif of een e-mail

“Wij wedden dat een postduif sneller op haar bestemming aankomt dan een e-mail.” Dat beweerde het Zuid-Afrikaanse bedrijf Unlimited IT.

Ze wilden het nog bewijzen ook. De actie ontstond uit frustratie over de trage internetverbinding van Telkom, de grootste internetprovider in Zuid-Afrika.

Om zijn gelijk te bewijzen, had Unlimited IT nodig:

- twee steden: Howick en Hillcrest, zo'n 80 kilometer van elkaar verwijderd;
- een geheugenstick met 4 gigabyte aan gegevens;
- een elf maanden oude postduif genaamd Winston.

Op een bepaald moment werd in Howick een e-mail met een bijlage verzonden. Op hetzelfde moment werd Winston, de postduif, op dezelfde plek losgelaten, met een geheugenstick met hetzelfde bestand aan zijn poot.

Winston en de e-mail begonnen tegelijkertijd aan hun snelheidsrace.

Winston bereikte zijn bestemming al na één uur en zes minuten. Het diertje had dus met een snelheid van bijna tachtig kilometer per uur gevlogen. Daarna moesten de data nog gedownload worden. Alles samen duurde de overdracht zo'n twee uur zes minuten en zevenenvijftig seconden.

Je denkt nu: ach, die e-mail, die was dan wellicht al een paar uur voordien gearriveerd?! E-mails verzenden en ontvangen, dat is toch slechts een kwestie van seconden?!

De e-mail die vanuit Howick tegelijkertijd met Winston was vertrokken, bleek na dik twee uur voor slechts vier procent voltooid te zijn. Daarmee was de overdracht via postduif Winston zo'n 25 keer sneller dan de ADSL-verbinding en haalde Unlimited IT zijn gelijk.

Dat bedrijf was trouwens vrij zeker van zijn stuk, want het had voor het vertrek van Winston een heuse marketingcampagne rond de duif op poten gezet. Winston heeft onder meer een eigen webpagina, een Facebook-profiel en er werd zelfs ge-twitterd over zijn vlucht.

Als je in Zuid-Afrika dus een berichtje wilt verzenden en de afstand tot de geadresseerde is niet té groot, doe je dat beter niet met e-mail, maar met Winston...

Hangkrokodil

Je hebt misschien al eens over ‘hangjongeren’ gehoord? Dat zijn jonge mensen die niets te doen hebben en in groepjes rondhangen in een stad of dorp. Ze hebben meestal geen kwaad in de zin, maar sommige volwassenen hebben het er wel eens moeilijk mee. Zij gaan zeuren bij de politie of andere buurtbewoners. Ze willen dat die jongeren oprassen omdat ze de buurt onveilig zouden maken.

In Arrkuluk Camp, een dorp op zo’n driehonderd kilometer van het Australische Darwin, had men in oktober 2009 met een wel heel speciale ‘hangjongere’ te maken: een krokodil van meer dan twee meter lang. Ze hing moe van haar uitstapje naar de stad tegen een hek, waarmee ze duidelijk de strijd was aangegaan. Hoewel ze er al bij al nogal onschuldig uitzag, zagen de meeste voorbijgangers deze nieuwe dorpsbewoner toch niet meteen zitten. Ze riepen er dan ook een paar agenten bij. Die hadden enkele maanden eerder al een veel agressiever exemplaar moeten doodschieten, maar om dit rustige dier nu zonder meer een kogel door te kop te jagen, vonden ze wel jammer...

Daarom werd er contact opgenomen met een zogenaamde krokodillenboerderij. Die wilde zich gerust over de onverlaat ontfermen. Toch was er een probleem. Er zouden drie lange dagen over gaan voor de mannen van de krokodillenfarm het beest konden ophalen.

En dus besloten de agenten tot arrestatie over te gaan. “Ik wilde meteen op haar nek springen om haar in de boeien te slaan, maar mijn collega’s wilden me tegenhouden,” grapte agent Adam Russell na afloop. Maar in werkelijkheid nam hij toch liever geen risico. De indrukwekkende muil van het beest werd dichtgeplakt en zijn poten werden aan elkaar gebonden.

Maar waar blijf je nu met zo’n ingepakte krokodil? De agenten vonden er niet beter op dan de juffer in kwestie naar het plaatselijke politiebureau over te brengen. Daar was nog een cel vrij en dus kwam de Australische lanterfanter in de nor terecht, waar ze drie dagen mocht overnachten.

Achteraf moesten de agenten toegeven dat ze al lastiger klanten in de bajes hadden gehad. Omdat de krokodil zich zo voorbeeldig gedroeg, werden na verloop van tijd de touwen rond haar poten losgeknipt, zodat ze zich vrij kon bewegen. Enkel wanneer er te veel volk naar haar kwam kijken, werd ze een beetje humeurig en begon ze te sissen. Dus toch niet zo verschillend van hangjongeren, want die vinden het meestal ook niet leuk als ze worden aangestaard; alsof ze in de ogen

van de buurtbewoners die hen liever kwijt dan rijk zijn, op hun beurt kromme poten, een dikke nek en een grote muil hebben...

Mmm...lekker

Baxter was een flinke King Charles spaniël uit Palmerston in Australië. De hond had een meer dan gezonde eetlust en dat vond zijn baasje wel fijn. Maar op een dag was er iets raars aan de hand: Baxter wilde niet meer eten. Hoe lekker de hapjes ook waren die zijn baasje hem voorschotelde, het had allemaal geen effect. Baxter had gewoon geen trek. Hij bleef treurig in zijn mand liggen en keek zijn vrouwtje met intrieste ogen aan. En wat nog erger was: Baxter begon van dat ogenblik af ook over te geven. Zijn baasje begreep al snel dat er iets ernstigs aan de hand was en ging met de hond naar de dierenarts. Die onderzocht het dier, maar kon niet dadelijk een oorzaak vinden voor Baxters misselijkheid. En dus werden er röntgenfoto's gemaakt. Daaruit bleek dat er iets niet goed zat in de darmen van de hond. Het leek wel of ze op één of andere rare manier 'ingebonden' waren.

Omdat het intussen van kwaad naar erger ging met Baxter en het dier zeker zou sterven als er niet werd ingegrepen, werd er maar niet langer gewacht met opereren. En kijk, toen

Baxter op de operatietafel lag, werd de ware oorzaak gevonden. Rond Baxters darmen en ingewanden zat zeker 20 centimeter elastiek gedraaid...Die bleek bij nader onderzoek afkomstig van...een string van zijn baasje!

De arme vrouw ging zowat door de grond van schaamte toen ze vernam wat de miserie veroorzaakt had. “Ik euh...Ik laat die dingen inderdaad wel eens nonchalant rondslingeren,” gaf ze toe. En ze nam zich voor in de toekomst niet noodzakelijk een lange onderbroek te gaan dragen, maar toch wat minder nonchalant te zijn...

Dat zal ook Kelly Davis uit Californië zich wel hebben voorgenomen. Zij had op een dag niet minder dan vierhonderd dollar verloren. Ze had het bedrag beetje bij beetje en heel zorgzaam bij elkaar gespaard: drie biljetten van honderd dollar en vijf van twintig. Maar toen ze het geld naar de bank wilde brengen, bleek het tot haar stomme verbazing verdwenen. Raar...Er waren immers helemaal geen sporen die op inbraak wezen.

Een paar dagen later werd het mysterie opgelost. Toen Kelly haar twee jaar oude sint-bernardshond uitliet, had ze – zoals dat van elke rechtgeaarde hondeneigenaar verwacht wordt – alle benodigdheden bij zich om de hondendrollen vakkundig te verwijderen. Maar toen de vrouw plichtsgetrouw

de klus wilde klaren zag ze plots midden in de hondendrol... een vreemde kleur. Ze keek wat beter en...jawel hoor: het was duidelijk een stuk van een bankbiljet.

Tja, wat doe je in zo'n geval? Vierhonderd dollar is best een hoop geld voor wie het zorgzaam bij elkaar heeft gespaard. En dus besloot Kelly de hondendrol mee naar huis te nemen en daar alle stukgekauwde dollarbiljetten eruit te peuteren. Op die manier hoopte ze haar verdwenen geld in stukjes en brokken weer bij elkaar te krijgen en aan elkaar te plakken.

“Maar ik maak de briefjes wel eerst schoon voor ik ze bij de bank binnenbreng,” nam ze zich voor. We hebben zo'n vermoeden dat haar bankier daar vast heel blij om geweest zal zijn...

Samenwonen in de Varkensstraat

Drie jaar woonde hij rustig in Mechelen en niemand vond dat erg. Dat kwam vooral doordat niemand wist dat hij er was. Als je rustig ademt, eet en drinkt en je komt je huis niet uit, dan is de kans natuurlijk wel erg klein dat je iemand overlast bezorgt. En toch was hij er.

Hij woonde op een flat in de Varkensstraat, samen met Alexandra Vercammen. Hun dichtste burens kwamen er pas na drie jaar achter dat Alexandra met hem samenwoonde. Maar dat vonden ze helemaal niet erg.

En toch heeft een rechter beslist dat hij moet verhuizen. Alexandra weet zich geen raad, want ze wonen immers in een flat van de sociale huisvestingsmaatschappij de Mechelse Goedkope Woning (MGW). Alexandra verdient te weinig om elders te gaan wonen.

“Ik zie eigenlijk niet in wat het probleem is,” zegt de vrouw. “Aanvankelijk waren er vijf klachten van burens, maar vier van hen hebben hun klacht weer ingetrokken.”

Maar de MGW heeft een rechtszaak tegen Alexandra en haar vriend aangespannen. Alexandra is er helemaal door van slag.

“Ik kan de slaap nog nauwelijks vatten sinds de heisa begon. Mijn vriend voelt dat ik heel zenuwachtig ben. Hij woont al drie jaar in mijn appartement. Zonder mij kan hij niet voortleven. Ik kan me zelf ook geen leven zonder hem voorstellen. Ik zou eigenlijk snel een woning met een tuin moeten vinden, dan zou ik wel met hem durven te verhuizen.”

“Wij wonen op dezelfde verdieping als Alexandra en hebben geen last van haar vriend. Geen stankhinder, geen lawaai, helemaal niks,” vertelt Isabella Henderickx. “Sommige mensen zeggen dat er tijdens de zomermaanden meer vliegen in het gebouw zitten. Maar die komen niet van hem. Dat kan niet. Die vliegen zitten in de buurt van de vuilniszakken. Weet je, ik kom hem zelfs regelmatig gedag zeggen. Zo’n schatje!”

De vriend van Alexandra, het schatje dus, heet Flurk, en is een hangbuikzwijn van dik tachtig kilo. Eind 2009 boog de rechter zich over de vraag of zo’n dier in een flat in het centrum van Mechelen mocht blijven wonen.

Voor Alexandra was het duidelijk: “Een hangbuikzwijn is een gewoon huisdier,” meent ze. “Ik zie eigenlijk niet in wat het probleem is. Flurk veroorzaakt helemaal geen overlast of

stankhinder. Als hij moet plassen, gaat hij netjes op het potje. Je kunt een hangbuikzwijn heel makkelijk van alles aanleren. Hij zou niet durven ergens anders zijn behoefte te doen. Als hij een grote boodschap moet doen, doet hij dat op krantenpapier. Eén keer per dag. Bij een hangbuikzwijn gaat het om keuteltjes, niet om vloeibare mest. Dit is een zwijntje, geen varken. Daar slaan heel wat mensen de bal mis.”

Volgens Alexandra hebben veel mensen een hangbuikzwijn als huisdier. “Zelfs Paris Hilton en George Clooney hebben er een. Dat zijn toch niet van de minsten?” De advocaat van de Mechelse Goedkope Woning vindt dat geen argument. “Paris Hilton en George Clooney wonen niet in Mechelen in een flat op de derde verdieping,” zegt hij. “Een appartement van de MGW dient voor bewoning, niet om er een hangbuikzwijn van tachtig kilogram te houden. Dit is toch niet meer normaal? Varkens horen thuis op een boerderij en niet in een appartement.” Alexandra en haar advocate van hun kant melden dat het hangbuikzwijn op de lijst van toegelaten huisdieren staat. “Als honden en katten toegelaten zijn, dan moet men ook hangbuikzwijnen toestaan. Niet meer, niet minder.”

Lang geloofde Alexandra in een goede afloop van de hele zaak. Ze toonde zich ook heel strijdlustig met uitspraken als: “En als ik toch geen gelijk zou krijgen van de vrederechter, dan ga ik in beroep. Hangbuikzwijnen staan op de lijst van

toegelaten huisdieren. De enige voorwaarde is dat er een ontsmettingsmiddel in huis moet zijn. En dat is er. Meer nog, Flurk krijgt elke dag een deugddoende massage van mij, met een speciale lotion.” Maar de vrederechter volgde haar diervriendelijke redenering niet en Alexandra kreeg op 21 december 2009 te horen dat ze één maand de tijd had om een ander onderkomen te zoeken voor de tachtig kilo wegende Flurk.

Alexandra is er helemaal van ondersteboven en weet niet of ze in beroep zou gaan. “Misschien moet ik Flurkje maar laten inslapen. Als hij van mij gescheiden wordt, zal hij dit niet overleven. En hem laten wegwijnen van verdriet, kan ik hem toch niet aandoen,” jammerde de vrouw. “Feesten met Kerstmis of Nieuwjaar doe ik niet. Ik blijf gewoon thuis. Ik heb geen zin om te vieren...Ik ben triest maar vooral kwaad. Als je Flurkje op zijn matje ziet liggen, is het net een grote hond. De vrederechter is zelfs nooit komen kijken. Had hij dat wél gedaan, dan kon hij zelf vaststellen dat het zwijntje geen enkel probleem veroorzaakt.”

Een paar weken voor de uitspraak van de rechter kregen Alexandra en Flurkje steun vanuit onverwachte hoek. Kim Gosselin, die bekend werd door het televisieprogramma Doodgraag Leven, richtte op Facebook de groep Red Flurk! op. Na drie dagen telde de groep sympathisanten al tweehonderd leden, momenteel zijn het er zowat dubbel

zoveel. Kim, die kankerpatiënt is, vindt het niet eerlijk dat een gezond dier, dat bovendien geen overlast veroorzaakt, de dupe wordt. Alexandra is blij met de steun: “Dit bewijst dat het verhaal van Flurk de mensen niet onberoerd laat.”

Nog meer steun kwam er van mensen die zich aanboden om Flurk te adopteren. Alexandra vond dat bijzonder sympathiek, maar zei: “Flurk sterft als hij hier weg moet. Hij is in dit appartement groot geworden. Dit is zijn thuis. Bovendien is hij wat mensenschuw. Als hij straks op pakweg een kinderboerderij terechtkomt, wordt hij gek van die aandacht van spelende kinderen. Dat wordt hem fataal. Bovendien is hij de koude temperaturen niet gewend. Ik wil Flurk niet nodeloos laten lijden. Als hij weg moet, laat ik hem inslapen. Zeker weten.”

Op 6 februari 2010 moest het dier het appartement van Alexandra verlaten hebben. Intussen heeft de dame burgemeester van Mechelen Bart Somers erover aangesproken, maar die wilde zich niet met de zaak bemoeien. Ten einde raad heeft Alexandra een smeekbrief naar koning Albert II geschreven.

“Hij lijkt me een man met een goed hart,” zei ze op www.fanatiek.be.

Op de site van Gazet van Antwerpen kon je in een poll antwoorden op de vraag: “Vindt u dat Flurk in het appartement mag blijven?” Nadat wij de vraag beantwoord

hadden (op 1 februari 2010) kregen we te zien dat 56,47 procent van de antwoorden positief waren.

Maar de rechter was onverbiddelijk: Flurk moest weg. Een kinderboerderij in Sint-Truiden bood aan Flurk daar te huisvesten, maar volgens een dierenarts zou zo'n verhuizing hoe dan ook de dood van het hangbuikzwijn betekenen. Een boerderij dichterbij – in Sint-Katelijne-Waver – wilde Flurk eerst wel opnemen, maar omdat de geitjes daar net geworpen hadden, was er geen plaats meer. Er bleef dus maar één oplossing over...

Flurk sliep op 3 februari 2010 zachtjes in. “Het dier heeft zich eerst enorm verweerd, maar nam dan blijkbaar toch vrede met een afscheid voor altijd. Hij is rustig heengegaan met zijn hoofd op de schoot van Alexandra, die de hele tijd bij hem bleef,” vertelde een vriendin van Alexandra en Flurk. Volgens haar is Flurks bazinnetje kapot van verdriet. “Ze heeft geen energie meer en sluit zich op. Ze huilt vaak om Flurk. Het zal wel beteren, maar op dit moment is het heel hard.”

Hopelijk stelt Flurk het wel in de hangbuikzwijnenhemel...

Volle bak Tsjechische volksmuziek

Op een dag was het Pasen. Ook in 2007. En ook in Dresden, hoofdstad van de Duitse deelstaat Saksen. In een vredige wijk in die stad stond een woonwagen waarin een man verbleef. Iedereen had hem al wel eens gezien, maar niemand kende hem echt. Niemand had een probleem met hem. Tot die noodlottige dag. Pasen 2007.

Die zondag was het zoals steeds rustig in de vredige wijk in Dresden. Tot plotseling kei- en keihard Tsjechische volksmuziek weerklonk. De hele buurt stond in rep en roer. Het was om hoorndol van te worden.

De burens van de man in de woonwagen wisten meteen: het komt daarvandaan. Even later stond de eerste buur er aan te kloppen. Na de eerste volgde er nog een, en nog een. Een kwartiertje later stond de hele buurt bij de woonwagen. Maar hoe ze ook riepen en op deuren en vensters klopten, niemand deed open. En de Tsjechische volksmuziek bleef maar oorverdovend spelen.

Na een tijd haalden de burens er de politie bij. Ook die

probeerden met aankloppen en roepen, maar niks hielp. Uiteindelijk zagen de agenten zich genoodzaakt de deur van de woonwagen te forceren.

Wat ze daar aantroffen was een stereo-installatie die nog steeds loeihard stond te spelen, én een hond die rustig op een matje lag. Tot grote opluchting van de hele buurt konden de agenten de muziekinstallatie probleemloos uitzetten. De hond maakte geen enkel bezwaar.

Later meldde de 57-jarige bewoner van de woonwagen zich bij de politie. Hij excuseerde zich uitvoerig voor de overlast die hij ongewild had veroorzaakt. Hij beweerde dat hij vlak voor zijn vertrek de muziek had uitgezet. Zijn enige verklaring was dat de hond, die al die tijd alleen in de woonwagen was geweest, de stereo aangezet had en de volumeknop naar rechts gedraaid. De politie geloofde de man. De muziek was pas beginnen te spelen toen de man al een tijdje weg was.

Moraal van het verhaal: let er bij de aanschaf van een hond op welke muziek zijn voorkeur geniet...

Groene hond

Velen onder ons hebben ooit de rode hond gehad. Eigenlijk moeten we schrijven: de rodehond. Dat is een besmettelijke kinderziekte die wat op mazelen lijkt. Bij de benaming rodehond kijkt niemand op. Ook niet trouwens wanneer je over bijvoorbeeld roodbaars of een roodborst spreekt. En ook een groenvink, een groenspecht of een groenharing zullen weinigen doen opkijken. Als je echter een groene hond in het gesprek gooit, dan zul je ongelovige blikken zien. Een groene hond, dat bestaat toch niet?

Er bestaan natuurlijk wel elektrozaken, een ontwerp bureau en enkele restaurants die zo heten, maar afgezien daarvan...

Tot in mei 2008. Toen werden in Alhambra, Californië, enkele golden retrievers geboren. Als je dat hondenras kent, weet je dat de diertjes doorgaans wit of lichtbruin zijn. Dat was hier ook het geval, althans bij de meeste pups van die worp. Er was er echter eentje bij dat helemaal lichtgroen zag. Oké, ik geef toe dat ik ietwat kleurenblind ben, en dat groen voor mij een 'moeilijke' kleur is, maar dat ene jonge hondje had echt een groenige schijn. Het diertje werd dan ook prompt

Wasabi genoemd. Wasabi is een groene, scherpe specerij uit de Japanse keuken. Het hondje bleek, ondanks zijn ietwat onverwachte kleur, perfect gezond te zijn.

Dierenkenners voorspelden dat Wasabi niet lang groen zou blijven. Zijn kleurtje was volgens hen immers afkomstig van de placenta van zijn moeder. Die is groen, en blijkbaar had Wasabi dat kleurtje als het ware mee naar buiten genomen. Gelukkig voor hem heeft hij nu het gewone goldenretriever-kleurtje en is zijn naam niet meer dan een mooi souvenir aan zijn groene tijd...

Heel anders verging het een groepje rossige zwerfhonden in het Russische Jekaterinenburg. De dieren liepen vaak rond in de buurt van een illegaal stort. Daar gingen ze op zoek naar voedsel.

Midden december 2009 ontdekte ene Alexei Bukharovsky uit het plaatsje Shuvakish dat de honden er niet meer ros, maar groen uitzagen. Alexei was bijzonder geschrokken: “De groene kleur stak fel af tegen de sneeuw. Ik dacht dat het om een grap ging, maar het bleek bittere ernst!”

Onderzoek wees uit dat de roedel zwerfhonden foute dingen gegeten had op de illegale stortplaats nabij Jekaterinenburg. Volgens de politie werd daar chemisch afval gedumpt. Wie dat spul daar achtergelaten heeft, is niet

bekend. De lokale autoriteiten hebben de opdracht gekregen het smerige zootje op te ruimen.

Wat er met de groene honden zal gebeuren, is niet geweten.

En ook in China kennen ze alles van groene honden. Hoewel je in dat land nog steeds trouwe viervoeter op de menukaarten van restaurants vindt, zijn er veel Chinezen die hun hondje heel erg verwennen. En dat op soms erg bizarre manieren. Hondensalons doen er gouden zaken. De nieuwste trend is het haar van de hond kleuren. Zo kun je in China al eens een groene of een paarse poedel tegen het lijf lopen. Maar hét statussymbool van het moment is een poedel of een andere schoothond met een eigenzinnig kapsel. En dat woord ‘eigenzinnig’ mag je best lezen als: zeer fel gekleurd. De allernieuwste mode is de regenbooglook. Kop, oren, lijf, poten en staart van de hond krijgen allemaal een verschillend kleurtje. Het resultaat is heel bijzonder...eh, belachelijk!